

ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ
ПоезијаСРБ – Број 23.

Крушевац, Новембар 2024.

ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ
ПоезијаСРБ

Број 23.

Крушевац, Октобар 2024.

Издавач: Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ, Крушевац

Портал: www.poezijasrb.com - www.poezija.rs - поезија.срб

Мејл: pesnik@poezija.rs

poezijasrb@poezija.rs

УМЕСТО УВОДА – Љ. Обрадовић

При писању уводника, обично одаберем, једну или пар рубрика у часопису и посебно их препоручим читаоцима. Овога пута издвојио сам рубрику ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ и у оквиру ње необјављену књигу Борисава Боре Благојевића из Ћуприје – ДА СТИХОМ ЦРТАМ ТВОЈЕ ЛИЦЕ.

Али не могу побећи ни од чињенице да су и остале рубрике у часопису квалитетне, и да Вам све садржаје часописа у овом 23. -ом броју часописа ПоезијаСРБ топло препоручим.

Дакле у овом броју имамо рубрике:

- УМЕСТО УВОДА;
- ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ – СПЕЦИЈАЛНИ ДОДАТАК;
- МАНИФЕСТАЦИЈЕ;
- НОВЕ КЊИГЕ;
- ПРИЧЕ, ЕСЕЈИ, ПУТОПИСИ...;
- ХУМОР И САТИРА;
- САВРЕМЕНА ПОЗИЈА;

Зато и опстаје констатација да је овај лист посебан. Ми заувек у Ваша срца уносимо лепоту поезије! Свака песма односно сваки садржај, који у часопису за поезију - ПоезијаСРБ прочитате или објавите, оплемениће и челичити Ваше тело и душу!

Поштовани песници, ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо! Ако сте са тим сагласни, пошаљите нам свој рад.

Наш мејл је: poezijasrb@poezija.rs

Добродошли!

ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ - СПЕЦИЈАЛНИ ДОДАТАК

ДА СТИХОМ ЦРТAM ТВОЈЕ ЛИЦЕ

Борисав Благојевић, Ђуприја - Крушевац 2017.

Као колега песник, а уз то пријатељ и друг, замољен сам те 2017. године од Борисава Боре Благојевића да припремим за штампу његову јубиларну књигу: **„ДА СТИХОМ ЦРТAM ТВОЈЕ ЛИЦЕ“**. Стихове је одабрао Бора, а ја сам радо прихватио поверени задатак и урадио припрему за штампу. Због стицаја финансијских и других околности (смрт аутора), та књига тада није објављена. Тек сада 2024. године, пред Вама је та, досад не објављена књига.

Уместо ње, тада је објављена књига поезије, *IN HEMD TRAGE ICH MOND - У КОШУЉИ НОСИМ МЕСЕЦ*, двадесета је по реду (ако се нисам забројао), коју Борисав Благојевић објављује и намењена је свим љубитељима који хоће да закораче у свет његове поезије, који хоће да докуче тајну како се “пишу уснуле песме”, како се поезија живи. С овом књигом Борина поезија постаје доступна и онима који говоре, читају, мисле и разумеју немачки. Тако се поетска вртешка завртела и све је више оних, којима Бора несебично поклања поетске искре, са жељом да их све, обасја светлост његове поезије. Ја сам за ту књигу написао рецензију.

Књига је добила име по стиху из песме *У СРЦУ ЗАКЉУЧАНА*, која је љубавна, па нас полако уводи у енигму која је у Борином срцу закључана.

У кошуљи носим месец само да ме на њу сећа
 Да се надам да је слутим док звездано небо плави
 Па је чекам да ме љуби ко пролеће да остане
 У мом срцу закључана откуцајем да се јави

/У СРЦУ ЗАКЉУЧАНА/

Због свих наведених околности, ја сам одлучио да сада у часопису ПоезијаСРБ број 24., као специјални додатак, објавим тада припремљену књигу: **„ДА СТИХОМ ЦРТAM ТВОЈЕ ЛИЦЕ“** и да тако и она не остане у фијоци, тј. да угледа светлост дана. И то на српском (само) језику.

Уредник часописа, Љубодраг Обрадовић

БУДИ ПЕСНИК

Буди песник и ...
 Погледај где и ко сунце скрива
 Од славуја песму прихвати у руци
 Исплачи речи када су у грлу
 Удави рибу када споро плива
 Пожури брод безименој луци
 И понекад заусти коју псовку врлу

На погребу суза осмехом заврши
 Никад рањив не иди у сутра
 Имај данас у перу и челу
 Буди мужјак у постељи сврши
 Љуби само у маглена јутра
 Буди сликар а сликај је белу

Буди песник и ...
 Не памти много кад те други лаже
 Састављај љубав из безброј комада
 Ореол славе нека те не хвата
 Увек слушај шта ти срце каже
 Дубоко укопан увек си громада
 Златан ланац носи ради ручног сата

Сврати сузе из срца на лице
 Што у себи немаш потражи на друму
 Не буди никад затворен у стаклу
 Велика имена не стављај у шпике
 Посвети песме каквом гордом хуму
 И чекај да сумње изгоре у паклу

Буди песник ...
 Све гледај одозго или с`неког крова
 Искуј своју кичму од среће и бола
 Сликај туђе сене када не примете
 Мајсторски окали и речи и слова
 Нека ти се нађе увек главна рола
 Увреди их често нека те се сете

И сачувај срећу увек око лица
 Имај приче за у друштво жена
 Реч у грлу нека ти се злати
 И нека ти с`длана пева булбул птица
 Ко зна каква долазе времена
 Буди песник песма нек те прати

МОЈА БРАЋА

Све што може да се прода
 Продала су моја браћа
 Ми ни свесни нисмо били
 Ко купује и ко плаћа

Продали су окућницу
 Шљивар изнад родне куће
 И бачвану крај врбака
 Плава јутра у свануће

Продали су без тапија
 Све ђутуре и од ока
 Све ливаде до јаруге
 Бистру воду из потока

Њиву што нас хлебом храни
 У закуп су јуче дали
 Сад причају правдају се
 Где је међа нису знали

А међа је све док може
 Поглед птице да се вине
 Продали су део неба
 Белог орла у висине

И ћувике што међају
 Од силника што нас бране
 Лојзе што нас вином поји
 Манастире разидане

И утробу земље ове
 Где се нови камен рађа
 Старо гробље поред пута
 Продала су моја браћа

И све наше крвотоке
 Што долазе из далека
 Продали су све изворе
 Све кладенце белих река

Православље славу веру
 Колач што се даје сину
 Продала су моја браћа
 Тиху модру месечину

Продадоше браћа браћу
 Расејаше кости њине
 Ко да овде никад није
 Било правде и истине

Продадоше цреп са куће
 Кисну греде откривене
 Труне душа у огњишту
 Продали су део мене

У СРЦУ ЗАКЉУЧАНА

Кад се облаци плави издуже насред неба
И њена скрије сенка у крошњи расцвале шљиве
Знам да птице само цвркутом бележе време
И сећања она драга у мени опет оживе

Како у мени љубав букне и у трену жар ме сатре
Језеро очију њених ту ватру у мени гаси
И као да киша пада летња топла и плаха
Знам да за мене брине и хоће да ме спаси

У кошуљи носим месец само да ме на њу сећа
Кад крај њене куће прођем док звездано небо
плави
Па је чекам да ме љуби к`о пролеће да остане
У мом срцу закључана откуцајем да се јави

Да је чувам у ластаре изникле из моје душе
У мирису лепршаве разлистане цветне зове
Ма она је извор воде лет лептира дан је сунчан
Видик светло у тамнини и реч скрита песме ове

Господари мојим срцем још од оног првог дана
Кад је рекох на раскршћу да разуме и да схвати
Да се љубав увек роди као светлост у свитања
А знам да је само моја да ме као песма прати

ДОДИР СВЕТЛОСТИ

Када си ми онда додирнула руку
Падао је сутон на кровове кућа
И сад сваке ноћи прати ме тај додир
Уплиће у снове буди у сванућа

И све ми је чудно и знам узалудно
Кад проструји додир и у трену згасне
Неспокој наслути нестварне сусрете
И нестане тихо у вечери касне

Ја знам да си мени сувише далеко
Раздваја нас време године и звања
И још много више све до ових речи
Па додир ко рима у песми одзвања

Али чувам додир то је моја тајна
Закаснили немир неспокој сванућа
Ти си само светлост млечна недирнута
Што кроз сутон пада на кровове кућа

СРОДНЕ ДУШЕ

Сродне душе да постоје
Морале би да се нађу
Морале би да се споје
Ко две лађе у безнађу

Сродне душе не постоје
Ал` постоје неке друге
Душе што су увек саме
Пуне бола пуне туге

Сродне душе не постоје
Ал` постоје друге неке
Душе што су тако близу
Раздвојене и далеке

Сродне душе не постоје
Ал` постоје душе сличне
Душе што се среће боје
Па остају непомичне

Сродне душе не постоје
Ал` постоје душе нежне
При сусрету што се топе
Уз погледе неизбежне

Сродне душе да постоје
Зар ја своју не бих срео
Ма колико и да нећу
Зар бих таквој одолео

Сродну душу
можда сретнем
Ко зна када једног дана
Слутим да ме она тражи
Тражимо се годинама

СЛИКАР

Ти си чаробни сликар
Кад сликаш зеленом бојом
Ко` да пролеће прође
Зеленом долином мојом

Обојиш одједном на платно
Цвеће и лишће и траву
И ону сузу из ока
У небеску боју плаву

На крају проспеш боје
У капљу јутарње росе
И скријеш птицу белу
У ињу моје косе

ДОЋИ ЋЕ ДАН

Срешћемо се ми доћи ће дан
 Ја као ја и ти као ти
 Јер без песме тако сам сам
 А ти рима у мени што спи

А знам да си ти као ти
 Рођењем самим изворна река
 Корен где цветају црвени божури
 Истина и моја чежња далека

И очи ти тражим да ме нађу
 У бескрају звезда кад небом крену
 Љубав се увек рађа у незнању
 Док живот отиче у варку опсену

И добро знам искриш у мени
 А не знам зашто кога да питам
 Као кад шарен лептир повилени
 За твојим гласом лутам и скитам

А глас ти дубок немиран тих
 И нећеш да признаш осећам знам
 Па буди ми песма да разумем стих
 Срешћемо се ми доћи ће дан

ЉУБАВНА*Озвездана*

Равнице скривају путеве дуге
 Тако смо далеко и много туге
 Звездо сјајна-моја си тајна

Милују руке бразде неоране
 Очи небом озвездане
 Звездо далека- дели нас река

Уморне чежње бескрајне плаве
 Остају негде иза Мораве
 Звездо и песмо- сањам те често

Само ће ветар кроз поља пуста
 Љубити твоја слатка уста
 Звездо из блеска-звездо небеска

И знај да ће и Месец жути
 Сваке ноћи да те слуги
 Звездо звездана-мени даривана

СУСРЕТ

Још у теби бол трепери туга траје одзив ћути
 Драга сенка и сећање из прошлости враћа сне
 Живот тече кад се слуги и окрећу сунцокрети
 Срешћемо се једног дана једног дана а можда и пре

Још те стара рана пече тешка слатка увек болна
 И још живи сва у Теби а знаш да је прошло све
 И да опет силно волиш нек остане непроболна
 У сусрету једног дана једног дана а можда и пре

И случајно ништа није и не плачу сунцокрети
 Кад остану сасвим сами кад последња нада мре
 Из јутра се сунце јави из сусрета љубав рађа
 Знаш сигурно једног дана једног дана а можда и пре

А можда смо се ми већ срели још одавно поодавно
 А да нисмо били свесни а да нисмо знали где
 Као светлост на небеса што лелуја и трепери
 Ко зна када једног дана једног дана а можда и пре

АМАЈЛИЈА

Све су краће наше сенке од година што нас прате
 А ти више не верујеш да те негде љубав чека
 Свака звезда једном згасне у бескрају плаветнила
 И остане само слугња што се слуги издалека

Дал` у теби још се рађа у дамаре искра наде
 И у срцу жубор врела па се плашиш одазива
 Дал` још стрепиш од додира од љубави непознате
 Па не слугиш да си пламен разгорела ватра жива

И невешто себе браниш одајете сјај из ока
 А знаш да те риме траже да си моја рана љута
 Када глас ти заглени - амајлија моја да си
 Да трепериш од сусрета сва лепотом огрнута

У загрљај несанице разоткриваш ћутњу срца
 Отимаш се стиховима ја без риме песму не дам
 Као сенка зајесениш и док слугим твоју слугњу
 Знаш Довољно је опет само да те гледам

Све је ваљда негде тамо записано шта нас чека
 Сви путеви загонетни све до оног судњег дана
 Али можда никад нећеш ни сазнати међ` звездама
 Да си једна малобројна што је песмом опевана

У МИЛЕШЕВИ

Звони манастирско звоно у кишно јутро
Што виси у звонари к`о сат са клатном
Шест је већ прошло и молитва траје
Монахиње Христу се дају и крсту златном

У немој полутами на крилима Анђела белог
Са украшеног олтара лелуја одсјај свеће
И прах Савин тихо силази са небеса
С Господом да опет види своје распеће

И блесну слике са неокречених дувара
Што су настале крадом у турско време
И као тајновите сенке на рубу таванице
Нестану у храстовој греди што чува слеме

И све се умири после од шума Милешевке
А одозго са магленог стења извиру световна лица
Ниске бројаница у низу на вратима храма
Чувају окрњену светлост изнутра од ластавица

И знам да овде умиру све невоље људске
Као да време стоји и да су сви сати мртви
У неком обећаном рају где правда истину тражи
Благослов се проспе у опрост и целату и жртви

Мајстори зографи оставили су време које тражим
Да на белој хартији клечећи песму словима златим
И на крилима Милешевског Анђела белог
Поморављу Раваници и цару Лазару
идем да се вратим

ЧУДНА ПЕСМА

Слутим једну неречену неписану чудну песму
Сакривену ватром давном на дно душе што потања
Из стварности неизбежне одвлачи ме бездан несну
Њене речи из бескраја опет душа чудно сања

Кажем песми не поклекни знам ћутање шта говори
И не тражим њену сенку у обрису празне тмине
Од надања чудне слутње нестаће у рујној зори
Болне речи заборава написане због истине

У дну душе опет патим наслућујем шум Мораве
У очима мутна тече набујала у лутања
И све речи у стихове што пре да ме заборава
Да потонем у бездане и одболим сва ћутања

Не почиње где почетак ни крај где се завршава
Неписана родила се а да ништа нисам знао
И од песме изнад слутње остала је чудна плава
Изаткана од љубави душом сам је осећао

ДАЛ` ЋЕМО СЕ САМО СРЕСТИ

Дал` ћемо се само срести
К`о две сене
У године док јесене
Од љубави уплашене
Од сусрета опијене
Кад лептири повилене

Дал` ћемо се само срести
К`о две сене
Када траве зазелене
Кад цветови зашарене
Када трешње зарумене
И кад булке зацрвене

Дал` ћемо се само срести
К`о две сене
Новом надом охрабрене
К`о две ватре запаљене
Од месеца осенчене
И у венце уплетене

Дал` ћемо се само срести
К`о две сене
К`о обале удаљене
К`о две лађе раздвојене
На пучини остављене
Као нити замршене
Паучином премрежене

Дал` ћемо се само срести
К`о две сене
Као очи заљубљене
У сусрету загрљене
Као звезде занесене
У свемиру изгубљене
К`о две сене безимене

ЧЕКАМ

Чекам да ме позове
Из њене песме стих
Док на њу мислим
Осамљен и тих

Чекам а знам да зна
Да чекам само њу
Донеће гласом смирај
И биће опет ту

Чекам и знам да чекам
А докле не знам ни сам
Када се сутон јави
И вече прекрије дан

Чекам у сну да дође
Ко грех у песми стих
И бићу опет срећан
Срећнији од свих

РОЂЕНДАНСКИ ДАР

Распукли се снови надања и слутње
Када смо се срели под окриљем ноћи
Шуштало је лишће тополових крошња
И шумила мраком јесен што ће доћи

Ноћ је била модра више него плава
А облаци некако далеки и сиви
Питао сам само где то љубав спава
Рекла си ми ту је; још у мени живи

А соба је млечним светлוצала сјајем
Блистала ти кожа свиленкаста мека
Треперио неком чежњом из прикрајка
Слатки понор страсти што на крају чека

И после си нешто говорила тихо
Дрхтајима тела да више не памтим
Знам да су ти очи два зрна бадема
Запалила ватру да по дану пламтим

Сад ме плаше неке долазеће студи
Несанице немир што ме стално прати
Па ноћима дуго с` ветровима тражим
Прамен твоје косе да јесен позлатим

И пишем ти песму ал` ми фале речи
О љубави које до сад нико написао није
Још да нађем риму која тугу лечи
Љубав срца што се само у додиру крије

П. С.

Те ноћи је месец кроз гуснуто грање
Дариван од звезде рођенданским даром
Па озарен срећом и лепотом њеном
Пламтео до јутра неким врелим жаром

ЖЕЉА

Као да ми неко одбројава мисли
У висини неба шири се дим
На високом торњу време откуцава
И јутро се рађа раштркано с` њим

У срцу опет јављају се жеље
И све нешто тихо мирно као пре
Ветар је умро и нигде га нема
Јутарња магла покрила је све

И опет сам тужан овог јутра
Јер сунца нема да поново сја
Само пуста чежња за љубављу
Коју нема нико сада да ми да

РАСТАНАК

Исклесана лепотом љубичастог јутра
Ти си ту
Зелена чекања без невиности
Мио гост - ти си ту
У крају забрањених звукова

И сада
Уплашена теснацем кад прежалиш бол
Облачиш снагу новорођеног камена
За моју последњу реч

Не губи очи у даљини мира
Стиже те...
Плава љубав незреле песме
И ништа више

И сада
Туга је ту и полако
У срцу нарасте до растанка
Полако полако...

УШЛА СИ ТИХО

Ушла си тихо у моју тугу
Као да си моја песма знана
Ко` меки сутон слутњом од речи
И да ме спасиш од себе сама

И бдиш у мени сваке ноћи
Да стихом цртам твоје лице
И скритом жељом за твојим гласом
Чекам и чезнем крадомице

Знам да су твоји дрхтаји зрели
Раширене руке немиром ноћи
И само се негде додиром сретну
И бљесну трептаји у мојој самоћи

И све се смири тихо у мени
И када боли песма ме лечи
Врати ми наду пробуди жељу
Да слутим љубав од твојих речи

ВОЛИМ У ТЕБИ

Волим у теби песму што ми се краде
Без речи које ми недостају толико
И волим све оно твоје у Теби
Што ти до сад није волео нико

СЛУТЊА

Дал` си сама себи слутња ил` у себи слутњу кријеш
 Ко танани лист од брезе тајну своју пре јесени
 Жељу срца што трепери где то чуваш остављену
 Затворену закључану у вечитој успомени

Успомена није прошлост већ сећање које живи
 На раскршћу од година све до оног судњег дана
 Часи среће жудња срца и осећај што опија
 Осмех јутра чулна слутња непреболна стара рана

И опрезна као птица дал` се своје слутње плашиш
 Изазов је увек нада - љубав што те негде чека
 Као сенка твоја песма још одавно што те прати
 Непозната нова слутња што те слуги издалека

Сви немири још трепере у теби је сва лепота
 И умилне као звезде очи што се ватром жаре
 Слутња твојих топлих речи сачувана у цветању
 Ко` пролеће што долази и разлива у дамаре

И лепотом још се браниш а знаш да је јесен близи
 И у слутњи недодира као тајна кад се сања
 Сви су пути заплетени од љубави и надања
 Јер живот је само река и ток вечног протицања

УВЕК

Звало ме њено тело мелодијом из сумрака
 Топлим меким тоновима загонетним покретима
 И низ бела чврста бедра сливала се у бисерје
 Она светлост млечна њена што је чува у недрима

Седефаста њена кожа чудесно је мирисала
 На прсима гнездо ласте вирила су два младунца
 Зачаране загрљасте све пожуде њеног врата
 Звале су ме и мамиле к`о две среће к`о два сунца

Губио се нестајао у раљама ватре живе
 И у њеној коси мекој миловао свице ноћи
 А њене су очи снене светлуцале бистрим сјајем
 И гасиле врео пламен чини ми се до поноћи

А после је сва у сјају тихо рекла да ме воли
 Љубила ме тек онако како само она уме
 Смешкала се као светлост дахом млечног испарења
 И сад тражим реч за љубав што ће УВЕК да разуме

И сад питам себе самог дал` то њеним дахом дишем
 Док се трезним од пијанства и опет је силно желим
 Па корачам по над воде док ме прати светлост млечна
 Ту је негде као додир осећам је бићем целим.

ОНА

Сновима је мојим прошла
 Газила је као срна
 Осмех јој је крио лице
 И сребрила коса црна

Плакао сам јецајући
 Зар погледом да је пратим
 Где да идем да је тражим
 Како без ње да се вратим

И тако се игра са мном
 Као живот што ме vara
 Па сам срећан и кад плачем
 И у снове док трчкара

АКО ОДЛУЧИШ

Ако одлучиш да одеш
 Биће то због неке речи
 Која не значи ништа
 У којој не станује љубав
 И сва наша љубавишта

Биће то због речи
 Која отрове сипа
 Из које сумња буја
 И језиком палаца стално
 Као склупчана гуја

И чему више речи
 Кад знам да лека нема
 Остаће дубока рана
 Растанак не боли одмах
 Већ сваког наредног дана

ГОЛА ПЕСМА

(песма која није љубавна)

Отргох те од других и од себе сама
 Растрзан до среће и дубоког бола
 Чврсто те стежем на дохвату сна
 Невина у снегу у наручју гола

Сенка твоја клизи негде изнад мене
 Тренуци су дуги мучни и све тежи
 Из снова у стварност илузија горка
 Задња си ми срећа која греје али бежи

ДОЂОХ**ДРАГУТИНУ КУЈОВИЋУ**

Дођох...
 Да ти дарујем речи
 За песму што ти певају птице
 Кад Гојногорске зоре свићу
 Хероју
 Драгутине Кујовићу

Дођох...
 Пред твојим гробом
 Да се поклоним и запалим
 свећу
 Због храбрости и правде
 Због истине
 Кујовићу Драгутине

Дођох...
 У Каменицу
 Да уздарје твоје носим
 У дане Илинданског славља
 Низ Каменичку реку
 Кроз Србију до Троморавља

Дођох...
 У госте
 Да братску стиснем руку
 Србина Православца
 По вери и перу песника
 Миливоја Трнавца.

ОДВАЈКАДА

Ти си само оно моје
 Важно срцу што се нада
 Не од данас не од јуче
 Ти си само оно моје
 Важно мени одвајкада

ВОЛЕТИ

„Волим те“ лако је рећи
 Кажу да свако волети уме
 Ал` онај што те искрено воли
 Тај може само и да те разуме

КАД

Кад ветрови певају
 о љубави
 Кад сенка на зиду
 постане јасна
 Тад су улице влажне
 од суза
 То киша у мени плаче...

МОЈИ ВИНОГРАДИ

Од настанка православља расту моји виногради
 И с пролећем зарежу у обрису Божјег лика
 Да Србију испод неба сачувају у векове
 Да на Васкрс причестим се да ми роди тамњаника

Родна гица у векове калемљена на Косову
 У божуре процветала написала крвљу завет
 Грачаницу и Дечане још пре тога сазидала
 Студеницу Раваницу зрном грожђа као плавет

Чокот лоза чокот калем Немањића Светог Саве
 Да помири и причести благословом заодене
 Са Атоса Свете Горе капљом вина све прелије
 Невернике све да спаси залутале некрштене

Сваки чокот Духа Светог Свети Трифун још калеми
 Па прпоре калемови у засаду православља
 И уз свећу воштаницу са три прста колач славски
 Крсну славу кућу родну пуну деце пуну здравља

Овде где је православље расту моји виногради
 И с пролећем зарежу се у обрису Божјег лика
 Да Србију испод неба сачувају у векове
 Да на Васкрс причестим се родила ми тамњаника

ЗАКЛАНО СУНЦЕ

Локва закланог сунца
 још стоји
 Успаванка шапће - уздаху ветра
 Изгубљена суза још се броји
 Љубав нестаје да би се поново родила

Обешених руку

Видик краде просторе
 далеке
 Уздах ветра - шапће успаванку
 Давне прошле среће неке
 Жила куцавица срца
 Је у локви
 закланог сунца

ЗАСПАТИ

Заспати у топлом углу сна
 Заспати...
 На трагу било чијем
 Рођен поново
 И наивно стварати из почетка
 И нико те не треба...
 Плавим гласом наставити
 Тамо где су настале идеје...

ПРОЛЕЋЕ КАСНИ

ПРОЛЕЋЕ КАСНИ ЗИМА ЈЕ ЈОШ ТУ
И НИШТА СЛИЧНО НИЈЕ КАО ПРЕ
ЈОШ УВЕК ПАТИМ ВОЛИМ ЈА ЊУ
И АКО ЗНАМ ДА СВРШЕНО ЈЕ СВЕ

ПРОЛЕЋЕ КАСНИ ЗИМА ЈЕ ЈОШ ТУ
И снег у марту убија дан
То задње вече то тако боли
А бела пахуља топи ми длан

И НИШТА СЛИЧНО НИЈЕ КАО ПРЕ
Ни време ни људи ни ноћи ове
Само слике прошлости се врате
А глас самоће зове ме зове

ЈОШ УВЕК ПАТИМ ВОЛИМ ЈА ЊУ
У тами сам суза понека
И песма тиха опрости опрости
Однесе је живот као нека река

И АКО ЗНАМ ДА СВРШЕНО ЈЕ СВЕ
Још увек патим волим ја њу
И ништа сије слично као пре
Пролеће касни зима је још ту

ОД КАД ТЕ НЕМАМ

Од кад те немам све ми је празно
А опет се надам некој срећи
Ноћи су дуге проклето хладне
Из бола боли постају већи

Од кад те немам нека ми туга
С`јутрима раним раздире груди
И сви ми дани скоро исти
И сва ми лица сви исти људи

Од кад те немам све ми је празно
Док ветар твоје трагове брише
Корачам напред ал` путева нема
Станем враћам се... немам те више

ОПРОСТИ - ИЗВИНИ

Не гледај ме тако заносно и јако
И не пали ватру што тиња у мени
Ти си тако млада теби је све лако
У мојој је коси први дах јесени

И опет сам данас пожелео снажно
Твој глас када звони или ми се чини
Шта сам оно хтео није више важно
Не замери песми ОПРОСТИ – ИЗВИНИ

ПОКЛОН - ДАР ПЕСМА

Кроз мој живот
Залутале прошетале
Заноћиле многе жене
Само једна мени вредна
Има срце попут стене
Да остане да опстане
Да издржи
да јој свака та љубавна
Песма моја
Ум не спржи

Јер с` песником никад не знаш
Шта је сан а шта јавна
Час му разум замутила
Коса црна а час плава
Око црно као оникс
Час га гледа
А час плаво као море
Мир му не да

Са песником срећна бити
Дал` то стварно бити може
Волети га и патити
Чувати га испод коже
Док он у свом свету снева
Док се смеје плаче пева
И греје се на ватрама
Што их увек друге неке
Сличне њему жене ложе
Дал` то може ил` не може

Са песником срећна бити
То је као варка нека
Са шећером и без воде
Жеђ несносну угасити
На ватри се из далека
Без пламена покушати угрејати
Па просјаку на улици
Усамљеном жедном гладном
Задњу пару даривати

Са песником срећна бити
Можда ипак бити може
Драги Боже - ко ће знати
Можда се и само срце
Потковицом што вечни је
Симбол среће потковати
Детелином с`четри листа
Прамен косе зацитити
Па од среће оцацара на улици
У пролазу пољубити

РАЗУМЕЋУ

У данима у времену
Знаш да само тебе чекам
Да не умем ништа друго
Да се надам и још дуго
Да те чекам и чекају...
Па и ако тебе нема
РАЗУМЕЋУ...

И још лутам и ноћима
Још тумарам и с месецом
У сновима тебе зовем
Да разумеш и ти мене
Да се надам к`о пролећу...
Ал` снови су само снови
РАЗУМЕЋУ...

Док корачам по равници
И мирисе твоје слутим
Чини ми се док те тражим
Да си моја скривалица
Миришеш у пољском цвећу...
А ако те тамо није
РАЗУМЕЋУ...

Ветрови ме опет прате
И северац к`о да прети
Да се вратим одустанем
Знаш ти мене да сам стамен
Никад нећу... одолећу...
Да одлазиш
РАЗУМЕЋУ...

Нека црта изнад реке
Бљесне шаром из даљине
И разлије боје дуге
А оне су очи твоје
Које волим и волећу...
Да разумеш
РАЗУМЕЋУ...

Ко зна када једног дана
Када ти се нада јави
И у срцу затрепери
Нова искра од љубави
Донесе ти нову срећу...
Да се враћаш
РАЗУМЕЋУ...

Нећу више да ти пишем
А чини се тек сад умем
Самог себе да разумем
И што желим само ТЕБЕ
Шта сад хоћу а шта нећу
А све јасно
РАЗУМЕЋУ...

Можда ово песма није
Већ су речи набројане
Где се моја љубав крије
Ако кажеш чему рима
Ма све ово избрисаћу ...
Само праштај
РАЗУМЕЋУ...

РАЗЛИСТАНИ ГРУМЕН СРЕЋЕ

У чекању до сусрета ромињало вече наде
Да звездана звезда светли као усуд међу нама
Удунула стих у риму да мирише на пролеће
И сад песма љубав тражи да не буде никад сама

Још понекад топла суза неосетно тихо кане
Још ме прати нека туга обавије стара сета
А сада су њене очи само моје жарко сунце
Што ми светли из даљине из равнице сунцокрета

И њена је светлост нежна пркос моје туге прошла
Од Априла Мај мирише на узреле трешње ране
И слаткасте њене речи да ће љубав да се деси
Да ме спаси да ми врати оне дане насмејане

Донела ми преко реке све што може да понесе
Разлистани грумен среће
што се шири сред равнице
Изнад њених тамних веђа насликане боје дуге
И у коси цвркут птица ластавице и грлице

У рукама носи радост и дах ветра што ћарлија
Зрно жудње све додире да уздахе моје мами
На грудима загонетку и заспалу месечину
Да ми пева о љубави кад будемо сасвим сами

ЗИМСКА

љубавна

Што ли ми је срце лудо
Па сад опет звезду иште
Кад се смеје задева ме
Ко ратника на бојиште

Снег ће скоро студен прети
Хладноћа ми чежњу ствара
Мраз ће јутром на прозоре
Њено име да нашара

Дан је друго разуме се
Све се ране лакше лече
Самоћа је увек болна
кад звездано падне вече

Ал` знам да ће месец опет
Кад обасјан небом крене
Да ми пружи уточиште
Он разуме изгубљене

П.С.

Не љутим се ја на срце
Што сад опет звезду тражи
Већ на месец озвездани
што ми тугу за њом блажи

ОТИШЛА ЈЕ

Ранки

Отишла је у бескрајном плаветнилу неба

Болно ... а нечујно као сан

И нестала ... као облак бели

У зениту ... да Сунцу улепша дан

И кад се на небу облак смеши

Ја знаћу. Тај бели облак њезин је дах

Па она никад ни отишла није

Само је земљи враћен земљи прах

А она живи ... у нама живи

И ако је подне за њу било крај

Живот је игра до саме смрти

Њено је место небески рај

И нећу више ни реч о смрти

Живот је увек сунчана страна

Сећање у нама живи ... вечно

И дубока ... у срцу рана

И остала је на небу ... као звезда

Заувек ... тиха ... нечујна као сан

Као облак бели у плаветнилу неба

У зениту... да Сунцу улепша дан

ТАЈ ПОГЛЕД ТВОЈИХ ОЧИЈУ

Не могу да заборавим ...

Дирке твојих прстију

Умотане у нежност додира

Док чезнем за твојим гласом

У летњој ноћи пуног месеца

Не могу да заборавим ...

Тај поглед твојих очију

Твој дах на мојим грудима

Укус твојих топлих усана

Загрљене сенке све до јутрења

БИОГРАФИЈА - Борисав Бора Благојевић

Рођен је 08. 05. 1954. године у рударском насељу Равна Река, општина Деспотовац. Живео и радио у Ћуприји. Преминуо 17.12.2020. године. Објављене збирке песама:

- У ПЛАМЕНУ 1977. год.
- ЈУЧЕ ДАНАС СУТРА 1978. год.
- ОДСЈАЈ ВАТРЕ 1989. год.
- У ЦВЕТУ НЕОБРАНИХ ЖЕЉА 1995. год.
- ИЗ ОЧИЈУ ИСКРА 1996. год.
- РЕЧ НА ВЕТРОМЕТИНИ 1997. год.
- НАБОРАНО ЧЕЛО 1998. год.
- РАСКРШЋЕ НЕМИРА 1999. год.
- РИМЕ У БАШТИ ОД РЕЧИ 2005. год.
- ИДЕМ ДА СЕ ВРАТИМ 2006. год.
- ОЦВЕТАЛИ ПЕСМОВЕЗИ 2009. год.
- ТИ МЕНИ МОЖЕШ УВЕК 2010. год.
- КАКО СЕ ПИШУ УСНУЛЕ ПЕСМЕ 2012. год.
- - друго издање 2013. год.
- - треће издање 2015. год.
- - четврто издање 2016. год.
- - пето издање 2018. год.

-ЧАРОЛИЈА СРЦА - ИНЦАНТЕСИМИ ДЕЛ ЦОУРЕ, збирка љубавне поезије објављена на италијанском језику 2016 год.

-ТАЈ ПОГЛЕД ТВОЈИХ ОЧИЈУ - ЉУЕЛО СГУАРДО ДЕИ ТУОИ ОЦЧИ, збирка љубавних песама на српском (ћирилица) и италијанском језику 2017. год.

-ДА СТИХОМ ЦРТАМ ТВОЈЕ ЛИЦЕ 2018. год.

-У КОШУЉИ НОСИМ МЕСЕЦ – IN NEMD TRAGE ICH MOND збирка љубавне поезије на српском (ћирилица) и немачком језику 2019 год. (два издања).

Заступљен је у многим зборницима и антологијама поезије. Композитори пишу музику на његове стихове. Добитник књижевних награда у земљи и иностранству. Песме су му преведене на неколико језика. Први је направио искорак у експериментисању формом (катрени) тако што прве стихове издваја и везује у посебан челни катрен ЈАУТОРСКА ГЛОСАЈ - песма "ДВА СВЕТА" објављена у зборнику "И ПЕСМА ЈЕ ЛЕК" 1995. године. Члан је удружења књижевника Србије, редовни члан Матице Српске у Новом Саду. Био је председник књижевног клуба „Душан Матић“ у Ћуприји. Био је и сарадник Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ.

РЕЦЕНЗИЈА - Љубодраг Обрадовић „ДА СТИХОМ ЦРТАМ ТВОЈЕ ЛИЦЕ“

Поезија се данас све мање чита, а све више живи.

Прави пример за песника који живи своју поезију свакако је Борисав Бора Благојевић, песник из Ћуприје, који је својом поезијом освојио Србију, а полако осваја и Европу. Готово да нема места у Србији где постоји књижевна манифестација, било ревијална, било такмичарска, а да ту Бора није говорио своју поезију и освојио аплауз или награду.

Јер, ако поезија данас има неко своје место у постојању и опстанку света, онда је Бора несумњиво тај песник, који је прави узор песницима који пристижу и путоказ у ком смеру треба поћи да би се у поетском свету стигло до неба.

Јер, песник који има дар да напише песму *СРОДНЕ ДУШЕ*, је управо тај најбољи, кога треба следити.

Сродне душе да постоје
Морале би да се нађу
Морале би да се споје
Ко две лађе у безнађу

/СРОДНЕ ДУШЕ/

Јер, као што рече Толстој "Све велике ствари су увек једноставне..." /део цитата/.

Ја у овом приказу (рецензији), нећу анализирати Борине песме, али ћу цитирати стихове из одабраних песама, јер песме саме најбоље и најјасније говоре шта је писац хтео да каже. Ако критичари још нешто ишчепркају, добро је, то им је и посао.

Човека можеш упознати дружећи се са њим интензивно цео живот и тада ћеш о њему знати скоро све. А ако је тај човек песник, о њему ћеш знати све, тек кад упознаш његову поезију, макар га као човека никад и не упознао.

Ја сам Бору упознао кроз његове песме, а доста је била само једна, песма *МОЈА БРАЋА*, па да кажем да о Бори као песнику знам све, да знам довољно за моју тврдњу, да је Бора данас један од најбољих песника Србије.

Али, да та тврдња, не би остала само моја смела изјава, ред је да је поткрепим и доказима. Наравно, о стваралаштву Борисава Боре Благојевића писали су бројни критичари, а ја ћу овде цитирати: Радивоја Пацка Миладиновића из Ћуприје, Драгослава Граочанкића из Београда и Раденка Бјелановића, професора из Крагујевца. Цитираћу их, јер се савршено уклапају у мој концепт приказа ове књиге и поезије Борисава Боре Благојевића. Цитираћу и бројне Борине стихове.

И критичари и стихови савршено потврђују моју тезу о квалитету Борине поезије и песништва.

Борисава Бору Благојевића је као човека и песника најбоље упознао и познавао песник Радивоје Пацко Миладиновић, дружећи се са њим у животу, у раду КК Душан Матић из Ћуприје, а највише у својој песничкој колиби на обали Мораве у Ћуприји, (где су многи заљубљеници осим одличне поезије окусили и још бољу рибљу чорбу), па је зато и вероватно суштина Бориног стваралаштва у овој његовој дефиницији...

“Бору као песника надахнула је снажна жеља да повеже садашњост и прошлост са будућношћу. Јер, ако сам себе дефинише као *последњег романтичара*, не оставља ми другу могућност, но да и ја њега и његову поезију дефинишем на исти начин. А када је реч о имагинацији у песниковом стваралачком опусу, који је изузетан за место и време његовог битисања, морам па нагласим да његова поезија зависи не само од звука његових речи, исто и још више од њиховог одјека. Зато је песникова имагинација срећна околност песникове инвенције, да вештим компоновањем мисли и фантазија или њихових варијација, које проистичу из речитости или вештине украшавања и заодевања метафоричким изразима јасно видљива у плодотворности и истанчаности у изражавању.”

/Радивоје Пацко Миладиновић/

Не гледај ме тако заносно и јако
И не пали ту ватру што тиња у мени
Ти си тако млада теби је све лако
У мојој је коси први дах јесени

/ОПРОСТИ – ИЗВИНИ/

“Благојевићеве песме не мирују у корицама његових бројних збирки. Оне су, за разлику од многих других српских песама (чак и оних антологијских!), непрестано у дејству, изложене су јавности, читаоцима, слушаоцима - и њиховом, и стручном критичком суду: оне неуморно путују Србијом и целим српским језичким простором (али и изван њега), бивају јавно изговаране, најчешће наизуст, разматране и вредноване пред бројним ускомешаним слушаоцима, заљубљеницима поезије, пред провереним жиријима - на неугасивим и вазда новоустројаваним песничким фестивалима, смотрама, свечаностима и надметањима, почев од оних најугледнијих, па све до оних народних песничких сабора што славу поезије, занимање за њу и запућивање њеним стазама распирују понекад више него многи други песнички празници са именима антологијских песника у свом називу... Дакле, Борина поезија увек на нас “делује благотворно, окрепљујуће, мелемно, нарочито у оним тренуцима када изазива закључак да ни када нам измиче љубав, ни када нас изневерава доброта, братољубље (и много друго љубље), чак и нужни услови за трајање, држава, народ, па и његови најчаснији или најпозванији чувари и посвећеници - није све изгубљено”! /Драгослав Граочанкић/

Буди песник и ...
 Не памти много кад те други лаже
 Састављај љубав из безброј комада
 Ореол славе нека те не хвата
 Увек слушај шта ти срце каже
 Дубоко укопан увек си громада
 Златан ланац носи ради ручног сата

/БУДИ ПЕСНИК/

“Песник Борислав Бора Благојевић је изузетно талентован; ретки су песници да са таквом снагом емоција, сликовито и импресивно, певају све око себе, као што то чини Благојевић. Поезија Борислава Благојевића је прадедовска благод и шапат душе чистог славјанског искона.

Благојевић поезију пише срцем и душом, у центру његове поетске прекупације је жена, па се у љубавној лирици најуспешније и остварио”.

/Раденко Бјелановић, професор/

Од кад те немам све ми је празно
 Док ветар твоје трагове брише
 Корачам напред ал’ путева нема
 Станем враћам се... немам те више

/ОД КАД ТЕ НЕМАМ/

Додуше, данас постоје бројни критичари, а и песници, који мисле, пишу и говоре да је поезија кренула новим путем, да се више не пишу сонети, да није важно римовање... Данас је поезија постала модерна и савремена је, ако је сведена на пар реченица, које ће само посебно обдарени читалац разумети, схватити и прихватити. И није то тренд само у поезији. Тако је то и у другим уметностима, пре свега сликарству... Јер, све је већ написано, насликано... Дакле треба бити оригиналан и не понављати се. Ресавска школа није циљ. Али ја не мислим да је то све баш тако! Те приче причају они којима је стало да своје писање о поезији и песницима, ставе изнад саме поезије и песника, а тиме и изнад самих читалаца. И песници којима не иде од руке да пишу сонете, десетерац, односно римовану поезију.

Ако читате песме Борислава Благојевића, одмах ћете препознати оригиналан и непоновљив стил, одличне риме, добар ритам... Видећете одмах да су јасне, свима разумљиве, да описују живот и све што он доноси, од рађања, љубави, родољубља, описа природе, размишљања, па све до разних растанака, укључујући и саму смрт... Видећете и да су оригиналне.

Да, све Борине песме имају јасне поруке, али опет, ако се пажљивије удубите у оно што у стиховима лебди, у дух који из стихова зрачи, осетићете ту опојну, а скривену суштину света која Вас полако осваја.

Сродну душу можда сретнем
 Ко зна када једног дана
 Слутим да ме она тражи
 Тражимо се годинама

/СРОДНЕ ДУШЕ/

Није важно дух поезије ухватити и затворити га у боцу и ту га држати у остави сећања, само за *одабране* и *обдарене*, већ је важно ухвати дух поезије и пустити га у свет да га поправља, надограђује и да га мења. А управо тај дух праве поезије хвата Борисав Благојевић у својим стиховима и поклања га несебично свету читалаца, да их плени, усхићује, уздиже и надограђује.

За песнике обично волим да кажем, да су добри, да су прави песници, ако имају бар једну добру песму.

За Бору то моје правило, напосто не важи и не може се применити ни у ком случају, ни под разно. Бора има безброј одличних песама, а све његове песме су добре. Све имају тему, мелодију, ритам и динамику, све имају оно нешто што их издваја у данашњем океану поезије, што их уздиже на пиједестал, са ког светле и светлеће...

Зато је Борисав Бора Благојевић данас један од најбољих песника Србије!

Ако не и најбољи!

Љубодраг Обрадовић

ИМПРЕСУМ КЊИГЕ - Припремљене за објављивање 2017. године

ЗА ИЗДАВАЧА:

Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ
 Крушевац, Цара Лазара 142

Уредник књиге: Борисав Благојевић

Лектура: Борисав Благојевић

Рецензија: Љубодраг Обрадовић

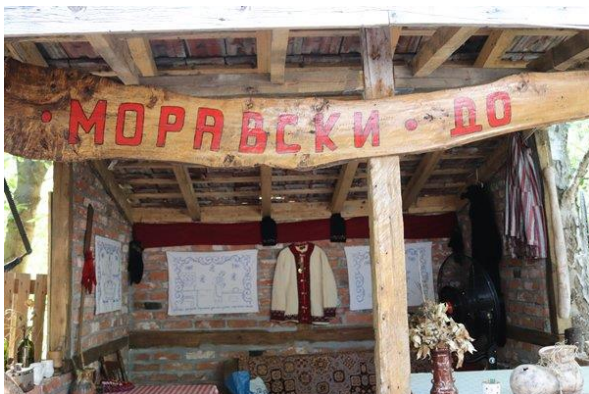
Дизајн знака „ПоезијаСРБ“:
 Зорица Бркић

Припрема за штампу: Љубодраг Обрадовић

Штампа: СаТЦИП - Врњачка Бања

МАНИФЕСТАЦИЈЕ

ДУША ТРОМОРАВЉА 2024.

Ове, 2024. године, поетско-музичка манифестација „ДУША ТРОМОРАВЉА“, уместо на месту где се састају Јужна и Западна Морава и чине Велику Мораву, највећу домаћу реку, одржана је по осми пут 20.7.2024. године у прекрасном амбијенту Етно куће „МОРАВСКИ ДО“, мало изнад Град Сталаћа поред Јужне Мораве. Организатор манифестације био је, конкретно Боривоје Бора Видојковић – члан Удружења песника Србије -ПоезијаСРБ. У организацији су му помогли и СПС ЋИЋЕВАЦ, МО СПС-а Сталаћ, а традиционално у припреми награда манифестације помогли су и Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу и КК Душан Матић из Ћуприје. Програм је осмислио и водио Боривоје Бора Видојковић, а помогао му је Милосав Ђукић Ђука – председник Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу. Дипломе које су уручене песнику и песникињи Троморавља, као и дипломе за добитнике признања топуз Војводе Пријезде и кондир Госпође Јелице, урадио је Љубодраг Обрадовић – уредник сајта www.poezija.rs и издавачке делатности Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ и члан жирија за доделу истих награда. Награде су ове године добили:

Драгојло Јовић – песник Троморавља 2024., Милосав Ђукић, Љиљана Павловић Ћирић – песникиња Троморавља 2024. и Боривоје Видојковић

Песникиња Троморавља за 2024. годину: Љиљана Павловић Ћирић из Сталаћа

ЖИВА ВОДА

Жива си вода моја.
Сакривена, неоткривена.
Руке у крст ко рашље носим.
Шире се саме кад ти их приносим.

ВОДА ЈОВАЊСКА

Вода сам бистра, јовањска.
Отпиј за отпој и спокој.
Извор на увиру.
Вољени ни по смрти не умиру.

РАНА

Сунчев зрак сам на длану.
Сам на рану.
Сенком ти одсуства грејем.
Не плачем више;
Нити се смејем.

© Љиљана Павловић Ћирић

Песник Троморавља за 2024. годину: Драгојло Јовић из Крушевца

Драгојло Јовић из Крушевца

ДА ЛИ СИ НЕКАД

Да ли си некад ћутао дуго
Па пробао тишином да победиш себе
Да ли си тада разумео друге
Који никад нису разумели тебе.

Да ли те тишина у прошлост враћа
Па сваког греха мораш да се сетиш
Да ли у дубини душе паћеника
Свој бол додирнеш или га осетиш.

Кратко се траје за путеве дуге
Живот крај нас у мимоходу прође
Кад дођемо себи па се приберемо
Живот већ далеко, а старост нам дође.

И не стигнеш ништа да учиниш за се
Увек корак ближе а три назад ходаш
Све мислећи ту сам, ево стижем живот
Кратак ти је корак, брже, брже мораш.

Ал' не жали друже што репризе нема
Три живота нова научио не би
Да победник зна се још даном рођења
Само тихо чека, гледа сновиђења.

И све би зрачак, и ко санак прође
Чекање је само истина и јава
У чекању силном истина нас чека
Вечност је за Бога, земља за човека.

© Драгојло Јовић

Кондир госпође Јелице за 2024. годину су добили:

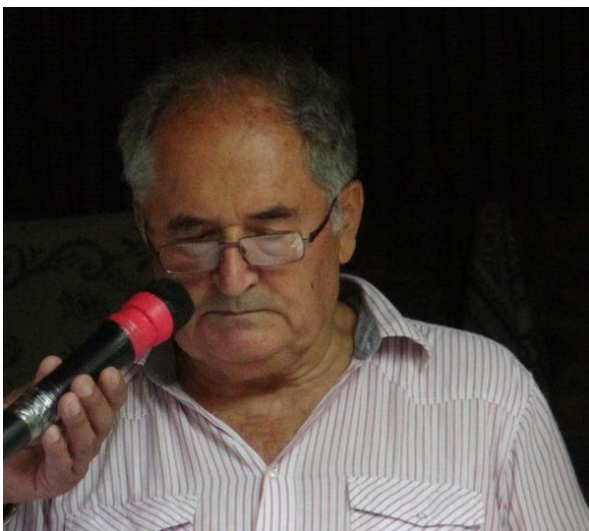
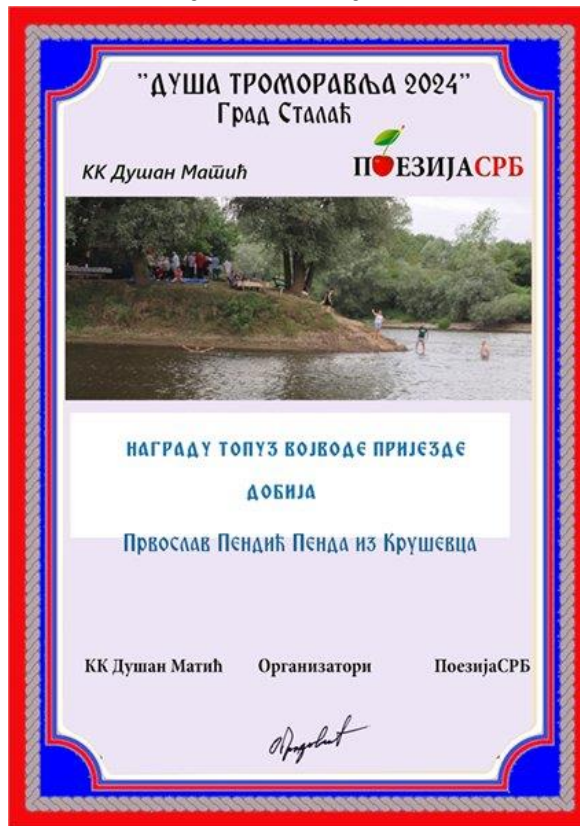
Биљана Станисављевић из Параћина

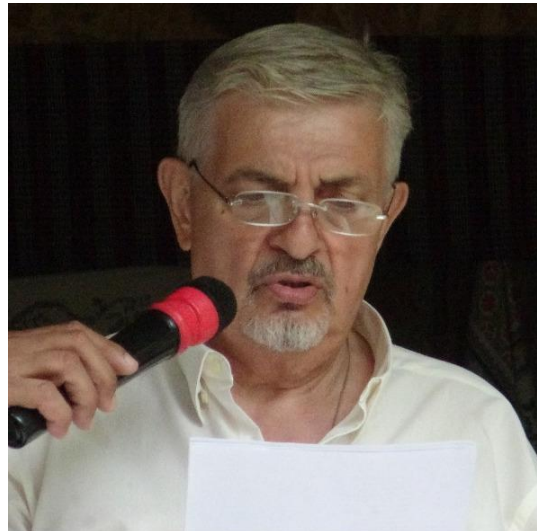
Каја Николић Стојановић из Ражња

Учесници овогодишње манифестације „ДУША ТРОМОРАВЉА били су песници из Крушевца: Милосав Ђукић Ђука, Драгојло Јовић, Нада Милосављевић Кети, Нада Гајић, Првослав Пендић Панда, Љиљана Тамбурић, Мирослава Смиљанић и Љубиша Шапоњић. Били су присутни и учествовали и песници из Ћићевца, Сталаћа, Ражња, Параћина, Ћуприје, Соко Бање, Прокупља и Београда. Боривоје Бора Видојковић, Мирослав Кркић, Јован Бундало, Каја Николић Стојановић, Биљана Станисављевић, Љиљана Павловић Ћирић, Миодраг Глигоријевић Миган, Зоран Павловић, Злата Јовановић, Љиљана Јана Бајић ...

Топуз Војводе Пријезде за 2024. годину добили су:

Јован Бундало из Београда

Првослав Пендић Пенда из Крушевца

У Музичком делу програма учествовали су невероватни: Мирослав Маринковић Којица, Љубиша Боровац Боки и Дејан Живковић.. Гости су били: Сениша Максимовић председник ГО СПС Крушевац, Горан Ћирић Ћира – секретар ГО СПС-а за Крушевац, Горан Мацић – председник ОО СПС Ћићевац, Драгољуб Станојевић – председник ОО СПС Варварин и Драгослав Нагулић – председник МО СПС Сталаћ, Влада Ивановић – председник МО СПС Лучина, Милош Радосављевић – председник СО Ћићевац, Миле Вучићевић из Прокупља – председник ОО пензионера за Прокупље и други.

МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК 2024.

БЕЛОВОДСКА ЧЕСМА - Заједничка слика учесника манифестације

Драган Тодосијевић - КРАЈ МОРАВЕ

На обали реке Мораве миле,
старица седа таласе броји.
Сећа се радо младости своје,
љубави прве, коју још воли.

Морава милује корито своје,
ко њега некад старица што је.
Мораву гледа, ал срце пати,
пуста младост неће да се врати.

Морава спира обале своје,
а сећање старици остаје.
И док животну битку бије,
Мораве никад доста јој није.

Морава тече, таласи пене,
док скривају сету старе жене,
која памти и још се сећа,
љубави прве, давног пролећа.

Шеснаести „Моравски цароставник 2024.“ је одржан 15.9.2024. године у организацији др Велибора Лазаревића, односно Месне заједнице и Вукове задужбине у Белој Води. Суорганизатор је било Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ из Крушевца. Програм је отпочео пријемом гостију и учесника у свечаној сали Народног музеја у Белој Води, који је посвећен камену и клесарству. Уводну реч о музеју изговорио је Велибор Лазаревић, један од организатора манифестације. Затим су песници сишли до Беловодске чесме, где су 6 песника из 6 различитих градова Србије изговорили своје стихове о води и закитили сваку од 6 лула цвећем, као знак жеље да вода несметано тече и никад не пресуши у вековима који долазе. Своју поезију изговорили су: Ковиљка Илић из Багрдана, Томислав Димитријевић Томако из Трстеника, Моравка Младеновић из Ћуприје, Миодраг Миган Глигоријевић из Параћина, Мирослав Кркић Пилот из Ћићевца и Мирјана Јовановић из Крушевца. После кићења лула, низ поток који истиче из Беловодске чесме, а улива се у Западну Мораву, Неда Васић је пустила венчиће за Веру, Љубав и Наду. Примопредаја камена белутка, симбола манифестације је уз пригодну беседу Здравко Сретеновић из Багрдана, садашњег домаћин манифестације, је извршена будућем домаћину Нади Милосављевић Кети из Крушевца. Програм код беловодске чесме водили су: Др Велибор Лазаревић и Љубодраг Обрадовић.

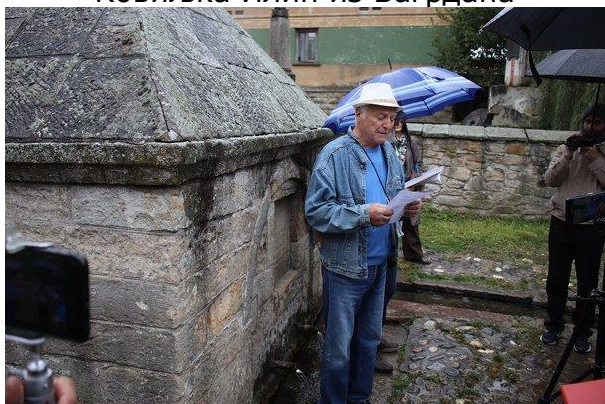

Ковиљка Илић из Багрдана

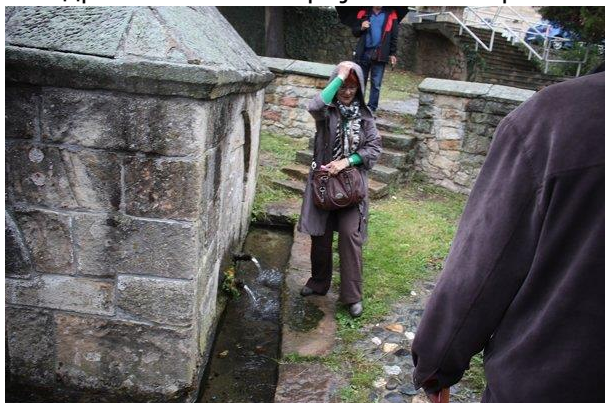
Моравка Младеновић из Ђуприје

Миодраг Миган Глигоријевић из Параћина

Мирослав Кркић Пилот из Ћићевца

Мирјана Јовановић из Крушевца

Томислав Димитријевић Томако из Трстеника

Примопредаја камена белутка, симбола манифестације је (уз пригодну беседу Здравка Сретеновића из Багрдана, садашњег домаћин манифестације,) је извршена будућем домаћину Нади Милосављевић Кети из Крушевца.

ПОЕЗИЈА И МУЗИКА У КАФИЋУ ТИРОЛ у Белој Води (Због кише, уместо на Морави)

После поетског програма код Беловодске чесме, због кише, отишло се у кафану Тирол, где се реализовао програм под именом „НА СВЕТИМ ВОДАМА МОРАВЕ“. Програм је водила Нада Милосављевић Кети, члан Удружења песника Србије ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу и будући домаћин – домаћица манифестације. У програму су учествовали:

- Песници из Багрдана: Здравко Сретеновић – домаћин из Багрдана; Љиљана Марковић из Багрдана; Милијана Светлана Николић из Багрдана; Малина Павловић из Багрдана; Жижа Танасијевић из Багрдана; Ковиљка Илић из Багрдана и Милосав Митровић из Багрдана;
- Песници ПоезијеСРБ из Крушевца: Нада Милосављевић Кети – будући домаћин манифестације из Крушевца; Љубодраг Обрадовић из Треботина; Првослав Пендић Пенда из Крушевца; Драган Тодосијевић из Треботина; Бора Видојковић из Ћићевца; Бранко Ћировић Ћира из Ћићевца; Братислав Спасојевић из Коњуха; Миодраг Миган Глигоријевић из Параћина и Мирослав Кркић из Крушевца.
- Песници из Трстеника: Верољуб Вукашиновић из Трстеника; Милош Милошевић Шика из Трстеника; Томислав Димитријевић Томако из Трстеника и Васица Васа Милић из Трстеника.
- Песници из Ћуприје: Живорад Милетић; Звездана Милосављевић; Моравка Младеновић из Ћуприје и Снежана Миладиновић;

За музички део програма били су задужени: гуслар Милан Јовановић из села Ловци – град Јагодина; Дејан Живковић – гитара, Мирослав Стаменковића Линда – прва хармоника Југославије 1976. у Соко Бањи и његов унук Ђорђе Стаменковић из Ћићевца и певачи Миланка Јовановић и Славица Лазаревић из Багрдана. Фотографије су сликали: Томислав Димитријевић Томако из Трстеника и Ђурђија Обрадовић из Треботина, а видео су забележили Славиша Паунковић и Љубодраг Обрадовић.

СИНОПСИС – МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК 2024. – Љубодраг Обрадовић

(ВОДИТЕЉИ: Др Велибор Лазаревић, Нада Милосављевић Кети и Љубодраг Обрадовић)

ЉУБА: НА БЕЛОВОДСКОЈ ЧЕСМИ СТИХОВЕ О ВОДИ ГОВОРЕ:

- Ковиљка Илић из Багрдана,
- Нада Новаковић из Трстеника,
- Моравка Младеновић из Ћуприје,
- Миодраг Миган Глигоријевић из Параћина,
- Мирослав Кркић Пилот из Ћићевца,
- Мирјана Јовановић из Крушевца,

СЦЕНОСЛЕД ЗА МУЗИЧКО ПОЕТСКИ ПРОГРАМ НА СВЕТИМ ВОДАМА МОРАВЕ – Водитељ Нада Милосављевић Кети.

ПЕСМА: гуслар: Милан Јовановић из села Ловци – град Јагодина;

НАДА: ПОШТОВАНИ ПЕСНИЦИ, ДРАГИ ГОСТИ, Добродошли на манифестацију МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК која се ове године одржава по 16 пут, добродошли у Белу Воду, добродошли на вечерашњи поетско музички програм НА СВЕТИМ ВОДАМА МОРАВЕ... Све ово се догађа у славу ВОДЕ НАСУШНЕ, а пре свега МОРАВЕ ТРОЈЕРУЧИЦЕ... На самом почетку овог програма, чули смо, гуслара Милан Јовановић из села Ловци, а сада ћемо чути кратко подсећање на историју манифестације. МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК је запловио на свој пут узлета на културно небо Србије и у срца заљубљеника поезије, први пут 31.08.2008. године када је у Белој Води одржана ова јединствена књижевна колонија у организацији КУД-а *Ратко Јовановић*, Месне заједнице и Вукове задужбине у Белој Води. Наредне 2009. године Културни центар Крушевац је у овој манифестацији препознао сав занос који из ње исијава и прикључио се као

суорганизатор, а касније су се као суорганизатори прикључили и Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу и Друштво српско-руског пријатељства “ПРАВОСЛАВЉЕ” из Крушевца.

НАДА: И док Морава незауостављиво тече, тренутак је да чујемо једну песму о Морави. Чујмо Дејана Живковића – гитара, Мирослава Стаменковића Линду – прва хармоника Југославије 1976. у Соко Бањи и његовог унука Ђорђа Стаменковића. Песма о Морави «УЗ МОРАВУ ВЕТАР ДУВА».

НАДА: Сада је право време да низ Мораву пустимо три венчића који означавају ВЕРУ, ЉУБАВ И НАДУ... Овај део протокола водиће идејни творац и оснивач манифестације МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК др Велибор Лазаревић. Изволи Велиборе, реци нам нешто о самој манифестацији и одради протокол венчања Мораве...

ВЕЉА: Ове године у Белој Води обележавамо 100 година од оснивања сеоске библиотеке, и 100 година од оснивања певачког друштва «БОЈВОДА ДЕЈАН», као и 200 година од доласка првог учитеља Стефана Поповића у Белу Воду. ПУШТАЈУ СЕ ВЕНЦИ У МОРАВУ. Велибор поздравља присутне у име организатора и представља девојчицу – песникињу Неду Васић.

НАДА: Поштовани песници, драги посетиоци, домаћин овогодишње манифестације је: Здравко Сретеновић из Багрдана, председник КК. „Душан М. Дачић“ из Багрдана. Здравко Сретеновић, је рођен 1. априла 1957. године у Радошину, општина Свилајнац. Објавио је 3. књиге поезије “Двадесет шест”, „Берачице Јагода“ и Збирку љубавне поезије „КАДА ПЕСНИК ОДЕ“. Члан је бројних књижевних клубова, Уредник бројних зборника радова КК „ДУШАН М: ДАЧИЋ“ из Багрдана. Песме су му објављиване на руском, немачком, арапском, мађарском, румунском и бугарском језику. Члан је бројних књижевних клубова и добитник бројних признања. Здравко ће нас поздравити, одржаће своју беседу о води и прочитаће једну своју песму.

...

Здравко Сретеновић: БЕСЕДА О ВОДИ (ИЛИТИ О МОРАВИ)

Седим на обали Мораве-моје Мораве. Сунце се благо наклонило јесени жутој. Зрели клипови кукуруза срамежљиво извирују из својих кућица. Вода под мојим ногама жубори немуштим језиком. -„Мене је, Господ, милошћу својом створио. И многе ми моћи дао. Извирем ниоткуда. Сама себи пут правим. И од ватре сам јача. Ја сам жива. Осећам, чујем. Зову ме плодова вода када дође до зачећа ембриона. Ја чујем прве откуцаје нашег срца. Осећам прве стрепње будуће мајке-породиље, а прва сам која пригрли новорођенче по порођају. Са мном Вас попрскају при крштењу и уласка у Божје стадо, веру, постојање. Мене узимате када месите славски колач, мене зовете да пригрлим траву зелену или цвеће шарено. Без мене им нема живота. Увену. Свему удахњујем живот. Рекама, морима, океанима, ја сам мајка. Заљубљенима, када пате, ја сам утеха. И песме се певају о мени. О воденицама на мојим потоцима и рекама, о белим лађама на мојим морима, о чудесним тајнама мојих океана. Земља ме не воли. Могу да је однесем. Путеви ме се плаше. На мојим обалама граде мостове. Да ме премосте. Волим их. Дају посебну лепоту и драж мојој снази. Јер, када ме наљуте и Бог Нептун загрми, побесним и све пред собом носим. Многе су војске прешле преко мене. Много је крви текло мојим венама. Све тајне су записане у коду мога постојања. И конопљу су у утроби мојој испирали, и манастире свете на обалама мојим градили, а ја сам лечила тело и дух, враћала веру у Бога створитеља, у његову неограничену моћ и снагу којом је и овај свет саздао. Нисам волела самоубице, а ни крадљивце мојих тајни. Могу сваки камен да обликујем, јер сам истрајна, јер верујем, јер умем да слушам и поштујем Божије законе. Човек не би могао да живи без мене, ни птица, ни лептир, нити било који живи створ –јер свима сам прека потреба. Људи м не поштују увек. Заборављају ко сам-па ме газе, због тога остају без душе. Земља-мајчица вапи за мном. Све ме ређе има. Увек сам била и остаћу највећа тајна стварања. Ја могу да постојим без живота- али живот без мене не

може. Умем да будем и тако лепа. Да мењам боје: од плаве, зелене до смарагдне. У мени се можете огледати. Мени се можете исповедати. Све вас могу да саслушам. И све вас могу да волим, ако и ви мене волите. И, схватите, не можете без мене, и да хоћете. Свемогући Бог ме је створио да будем део вас, ваших живота, ваших радости, патњи и страдања. Зато, када једном кренете на пут с оне стране ума, ја ћу с вас спрати све ваше земаљске грехе, да чисти у светлости станете пред Богом." Морава ме тако често зове на обале своје. Грле ме шикаре њене и топољари, и врба понека жалосно гледа низ пут. Ја журим, трчим, чини ми се да бих небо да дохватим могао, само да још неку докучим тајну. Док још жив сам. Жив.

Беле Воде, 15.09.2024. Здравко Сретеновић, песник Багрдан

НАДА: Хвала Здравку! У име суорганизатора МЗ Бела Вода – која од самог почетка увек стоји уз ову манифестацију, поздравите Вас председник – Драган Исаиловић; а у име Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу из Крушевца својом поезијом поздравите Вас – Љубодраг Обрадовић – члан Управног одбора:

- Драган Исаиловић;
- Љубодраг Обрадовић.

НАДА: Сада , готово на самом почетку чућемо и наше госте из Багрдана. Прво певаче, затим песнике. Певачи: Миланка Јовановић и Славица Лазаревић. Чућемо две песме: Прво једну етно песму Миланке Јовановић, а затим једну песму коју ће отпевати у дуету.

НАДА: А сада песници из Багрдана:

- Љиљана Марковић из Багрдана
- Милијана Светлана Николић из Багрдана;
- Малина Павловић из Багрдана;
- Жижа Танасијевић из Багрдана;
- Милосав Митровић из Багрдана;

НАДА: Са нама су и песници, чланови Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ из Крушевца:

- Нада Милосављевић Кети – будући домаћин манифестације из Крушевца;
- Првослав Пендић Пенда из Крушевца;
- Драган Тодосијевић из Треботина;
- Бора Видојковић из Ћићевца;
- Бранко Ћировић Ћира из Ћићевца;
- Братислав Спасојевић из Коњуха и

НАДА: Са нама су и наше комшије из Трстеника чланови Багдале и КК Моравски токови:

- Верољуб Вукашиновић из Трстеника;
- Милош Милошевић Шика из Грабовца – Трстеника;
- Томислав Димитријевић Томако из Трстеника и
- Васица Васа Милић из Трстеника.

НАДА: Музике никад доста: Чујмо Дејана Живковића – гитара, Мирослава Стаменковића Линду – прва хармоника Југославије 1976. у Соко Бањи и његовог унука Ђорђа Стаменковића.

НАДА: Увек је право време да наставимо са поезијом... Своју поезију говориће нам песници, наши гости из Ћуприје:

1. Живорад Милетић;
2. Звездана Милосављевић и
3. Снежана Миладиновић;

НАДА: И за крај песници, чију смо поезију на манифестацији МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК прво чули на Беловодској чесми:

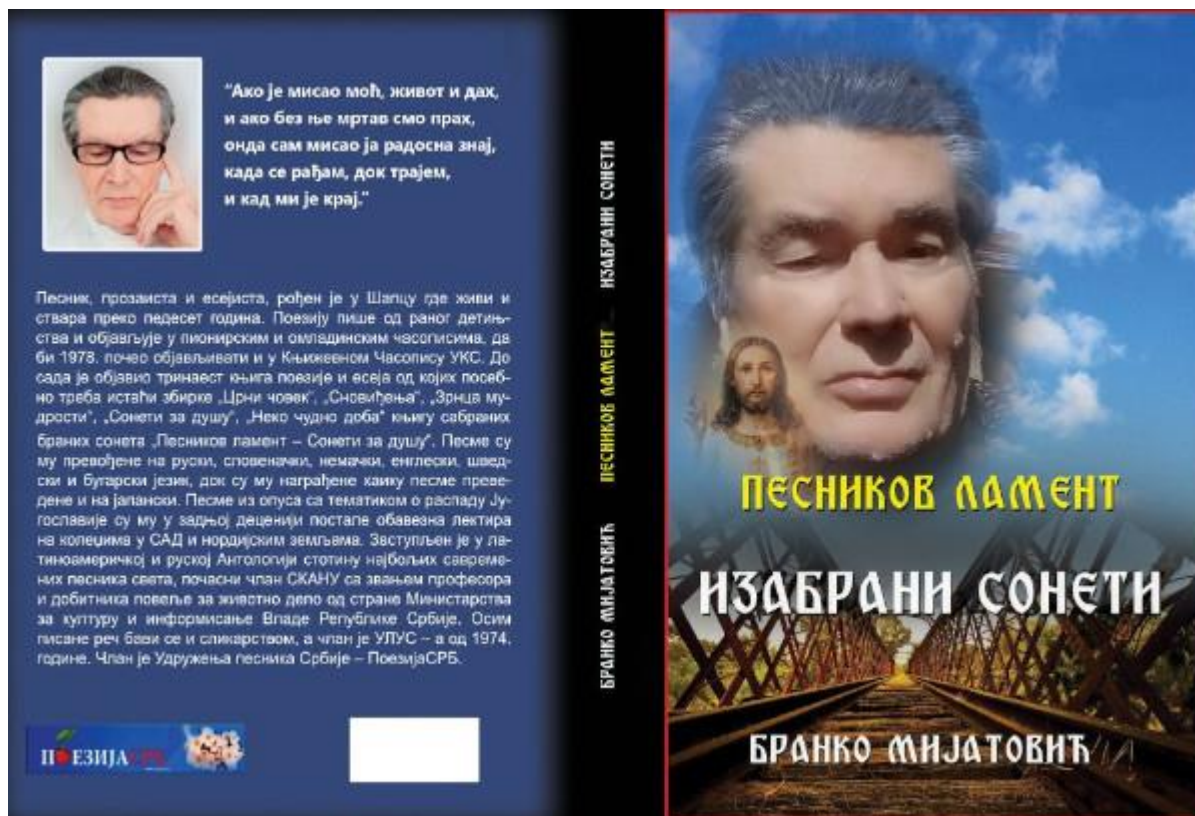
- Ковиљка Илић из Багрдана,
- Нада Новаковић из Трстеника,
- Моравка Младеновић из Ћуприје,

- Миодраг Миган Глигоријевић из Параћина,
 - Мирослав Кркић Пилот из Ћићевца,
 - Мирјана Јовановић из Крушевца,
- НАДА: Овогодишњу манифестацију МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК, завршићемо како смо и започели, песмом. Чућемо песму „ОЈ МРАВО, МОЈЕ СЕЛО РАВНО“ у извођењу свих певача који су данас певали, а са њима ћемо и сви ми запевати.

© Извештај, синопсис и слике, Љубодраг Обрадовић

НОВЕ КЊИГЕ

Бранко Мијатовић, Шабац - ПЕСНИКОВ ЛАМЕНТ - ИЗАБРАНИ СОНЕТИ

ЛАБУДОВА ПЕСМА

(сонет бр. 1)

Једне дуге голомразне зиме,
можда једне дивне летње ноћи;
кано тица, дивна, племенита,
пут небеса са песмом ћу поћи.

Са песмом рајском, ко лабуд кад мре,
без туге и без речи, без збогом;
трн љубави у срце забоден,
у вечности срешћу се са тобом.

Кад чујеш предивну песму шеве,
маленог славуја најлепши пој;
знаћеш, моја је лабуђа песма,

знаћеш да мој је то лабуђи зов.
Тад отвори ми капију раја,
душа са душом нека се спаја.

СТАРИ КОПОРАН

(сонет 101.)

Одрпан, сетан, није ти важно име,
с кантицом у руци претужан си сео;
на басамак ледни усред циче зиме,
да ли си некада плакао и јео?

Ти по оброк идеш пет дана на казан,
идеала немаш, све се живо сруши;
спознао си старче шта је стомак празан,
кад стане у грлу и почне да гуши.

Ратни си ветеран окићен ордењем,
све што си имао држава ти узео;
дадоше ти пушку, а сад би камењем,

покушаваш своје да сакријеш сузе.
Копоран изношен препун ти ордења,
док кашиком трпаш у уста знамења.

СМИСАО (2.)

(сонет 354.)

Ландара кожа к`о на попу мантија,
жежено припекло, сред јула, румено;
вриште стихови пожутелих хартија,
у срцу бол, у души све је спржено.

Спржена земља зјапи к`о жива рана,
обзорју се више не радују смреке;
у остави мисли скривена је храна,
док живот понире, одзвања од јеке.

На беломе коњу јахач је све ближе,
да у лавиринту са Стиксом се бори;
обалу да пређе, с Творцем да прозбори,

напаћену душу сваки стих му стриже.
Да ли су му песме имале смисао,
ил` је недостојан залудно дисао?

НИЈЕ ЛАКО

Није лако запловит низ реку,
кад се скупе сузе у човеку;
па да седне он на лађу среће,
тужне, саме, нигде нико неће.

Низводно су негде пусте жеље,
низ реку би наш'о пријатеље;
тужан гледа набујалу реку,
остарелог још сузе га пеку.

Остадоше трагови у песку,
када витку он одсече леску;
златну рибу упецати хтеде,

да оствари успомене бледе.
Није лако запловит низ реку,
кад се скупе сузе у човеку.

ПОСЛЕДЊИ ПЛЕС

(сонет 350.)

Нада, рекоше, последња умире,
док самотан слуша тишине звуке;
вољени његови да се измире,
жели тек само да такну га руке.

Снемоћало тело к`о воћка трули,
цели му живот грка борба беше;
Јовове муке, Богу душа хрли,
све им је дао, баш све му узеше.

Доћи ће они говори му душа,
благослов свима одреда он даће;
зна: Господ даје, Господ га и куша,

бол и не осећа, ево их, сад` ће.
С вољенима играће последњи плес,
умире боем, нек` буде урнебес.

ПРЕОБРАЖЕЊЕ

*Овај сонет посвећујем свим верницима
Православне вероисповести*

Данас се преобрази вода и гора,
не ваља се више у реци купати;
данас се пости, мрсно немој спремати,
и прво се грожђе данас јести мора.

Тако каже црква и њени закони,
своје црне мисли дубоко заори;
Христ се преобрази на Тавору Гори,
јутрос се примакни Христовој икони,

И отвори врата ти на срцу своме,
у њега усели ти Господа Христа;
преживео мука више си од триста*,

не дај да те туга, болести, саломе,
Увек зором раном Богу се помоли,
за твој вечни живот и Христос се моли.

Преживео мука више си од триста...
Српска народна умотворина која се користи
и у позитивном и у негативном смислу.*

СЛОМЉЕНО СРЦЕ

(сонет 178.)

Срце је моје одавно сломљено,
душа је моја одавно рањена;
стар сам ти душо, стар сам ти вољено,
пред тобом клечим, падам на колена.

Опрости што баш мене си волела,
заволесмо се док бѐсмо још млади;
два зелен`ока никад` преболела,
шта нам то судба сад под старост ради?

Волим те јаче нег` у младе дане,
ал` ти си далеко, путе нам прече;
не свани зоро, ноћца нек застане,

животу моме пристигло је вече.
А када сазнаш да ме земља скрила,
сети се да си моја љубав била.

СКЛОПИ МУ ОЧИ

Сви су смртни, свако мрети мора,
ал нова се зора опет рађа;
чујте крике са врха Тимора,
то се земља којекуд порађа.

У њу сеју најлепша семена,
сеју с` стара, ал сеју с` и млађа;
зато ј` земља одувек бремена,
бива, смрт је од живота слађа.

Па ко има драге поред себе,
да му очи склопе умрломе;
тај срећан је, не треба да зебе,

црне мисли нека га не сломе.
Склопи му очи, потомче, сине,
с Тимора крик је - крик са висине.

**Напишите и Ви сонет за душу - Проф. мр. Бранко Мијатовић и ПоезијаСРБ,
Љубодраг Обрадовић**

Проф. мр. Бранко Мијатовић – чланска карта ПоезијаСРБ

Пред нама је књига Бранка Мијатовића „ПЕСНИКОВ ЛАМЕНТ – ИЗАБРАНИ СОНЕТИ“ Кад ми је Бранко поверио да будем један од рецензената његове књиге био сам поносан и понуду сам радо прихватио... А сам рецензентски посао и није био тежак, јер било који сонет да сам одабрао за анализу и описивање, нисам могао да погрешим, јер сви су добри, сви су за антологију. Сам одабир сонета у књизи, извршио је сам аутор, што је и разумљиво и једино логично.

Ја Вас ипак нећу превише замарати описом песама и њиховим темама и порукама, јер то у ствари и није неопходно. Сви сонети у књизи су одлични, јасно написани, да и Вама неће бити тешко да донесете свој суд о томе, а то је и сврха ове књиге,

да читаоци имају свој став. Ја ћу само рећи да су сонети стара форма писања поезије, настала још у 13 веку на Сицилији. Данас су ретки песници који пишу сонете, јер је форма писања строга и захтева доста знања и виспренности. Бранкови сонети су одлични и задовољавају те унапред задане шаблоне писања. Бранко је ту технику савладао одавно, па скоро да и нећете приметити којим стилем пише, јер ћете пре обратити пажњу на садржај и поруке песама.

Бранко пише на себи својствен начин, оригинално, јасно и доследно. У писању користи алегорије, метафоре, епитете, иронију, симболе, хиперболе, упоређивања и друге стилске фигуре... И све то да дочара пролазност живота.

Сонети су му родољубиви, социјални, љубавни, духовни, рефлексивни, сатирични...

Ја ћу овде издвојити пар сонета, који су се мени посебно допали.

ЛАБУДОВА ПЕСМА

Са песмом рајском, ко лабуд кад мре,
без туге и без речи, без збогом;
трн љубави у срце забоден,
у вечности сретњу се са тобом.

/Страна 5./

СТАРИ КОПОРАН

Ратни си ветеран окићен ордењем,
све што си имао држава ти узме;
дадоше ти пушку, а сад би камењем,

покушаваш своје да сакријеш сузе.
Копоран изношен препун ти ордења,
док кашиком трпаш у уста знамења.

/Страна 7./

ИСКОНСКО ПИТАЊЕ

Ал нада увек је моћнија од сумње,
угаси се задња, јер без ње човек мре;
залуд сви громови и залуд све муње,
иако ништа, баш ништа, није к`о пре.

/Страна 11./

И овде престајем са издвајањем сонета који се мени допадају, јер ма колико да их поменем, огрешићу се о све друге, јер и остали сонети у овој књизи су одлични. Прочитајте их и знаћете да су „ЗА ДУШУ“.

У својој рецензији, која је у другом делу пре уводник у сарадњу коју је Бранко имао и има са Удружењем песника Србије - ПоезијаСРБ, ја ћу се ипак задржати на мом виђењу те сарадње.

Дакле, проф. мр. Бранко Мијатовић је члан Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ. А као члан је сву своју креативну способност несебично ангажовао у остваривању поетских замисли и стваралаштва на нашем сајту www.poezija.rs, у нашем часопису за поезију „ПоезијаСРБ“ (радио је дизајн корица за 2. броја) и

активно је учествовао и у креирању наших пројеката. Његова је идеја зборник поезије „ПОД ИСТИМ КРОВОМ“, коју смо и реализовали

Као уреднику сајта и часописа била ми је велика част да сарађујем са таквим ствараоцем и прегаоцем. Нисмо се виђали, због различитих околности, а пре свега зато што су градови Шабац и Крушевац доста далеко један од другог. Но то није омело нашу сарадњу, јер даљину су надоместила савремена дигитална средства комуникације: телефон, мејл, поруке, фејсбук и сам сајт www.poezija.rs.

Бранко је квалитетом своје поезије освојио бројне награде широм Србије, али и награде Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу и то:

- Награду: КЊИГА 2022. ГОДИНЕ за књигу *НЕКО ЧУДНО ДОБА* у области поезије;
- Награду: ПЕСМА 2022. ГОДИНЕ за песму *У КАМЕН МИ МИСО УЛЕСАНА*;
- Награду: 1. место за песму *КРЧМАРИЦА* на конкурс *„ЉУБАВ И ВИНО 2023“*.

Рекох већ, Проф. мр. Бранко Мијатовић је дао иницијативу и покренуо пројекат, који полако израста у едицију: „ПОД ИСТИМ КРОВОМ.“ Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу је иницијативу прихватило и до сада реализовало 2 зборника одабране поезије. Бранко је био уредник прве и друге песничке књиге под истим називом, „ПОД ИСТИМ КРОВОМ - ПОЕЗИЈА 1.“ и „ПОД ИСТИМ КРОВОМ - ПОЕЗИЈА 2.“ Планирамо се да овај песнички подухват потраје и да се ускоро појави и књига „ПОД ИСТИМ КРОВОМ - ПОЕЗИЈА 3.“ Надамо се да ће се из ових зборника, и поетских садржаја са нашег портала www.poezijasq.com изнедрити и „АНТОЛОГИЈА ПоезијаСРБ“ у којој ће се наћи песници који су своју поезију објавили у тој едицији, а пишу и на сајту www.poezija.rs, који је само део богате ризнице нашег портала.

Увек је изазовно започињати нове амбициозне песничке пројекте... Поготово данас кад је дошло време да „поезију пишу сви“, а све је мање читалаца. Зато смо и одлучили да понудом квалитетне поезије у пројекту „ПОД ИСТИМ КРОВОМ“ и „АНТОЛОГИЈА ПоезијаСРБ“ подстакнемо тренд читања.

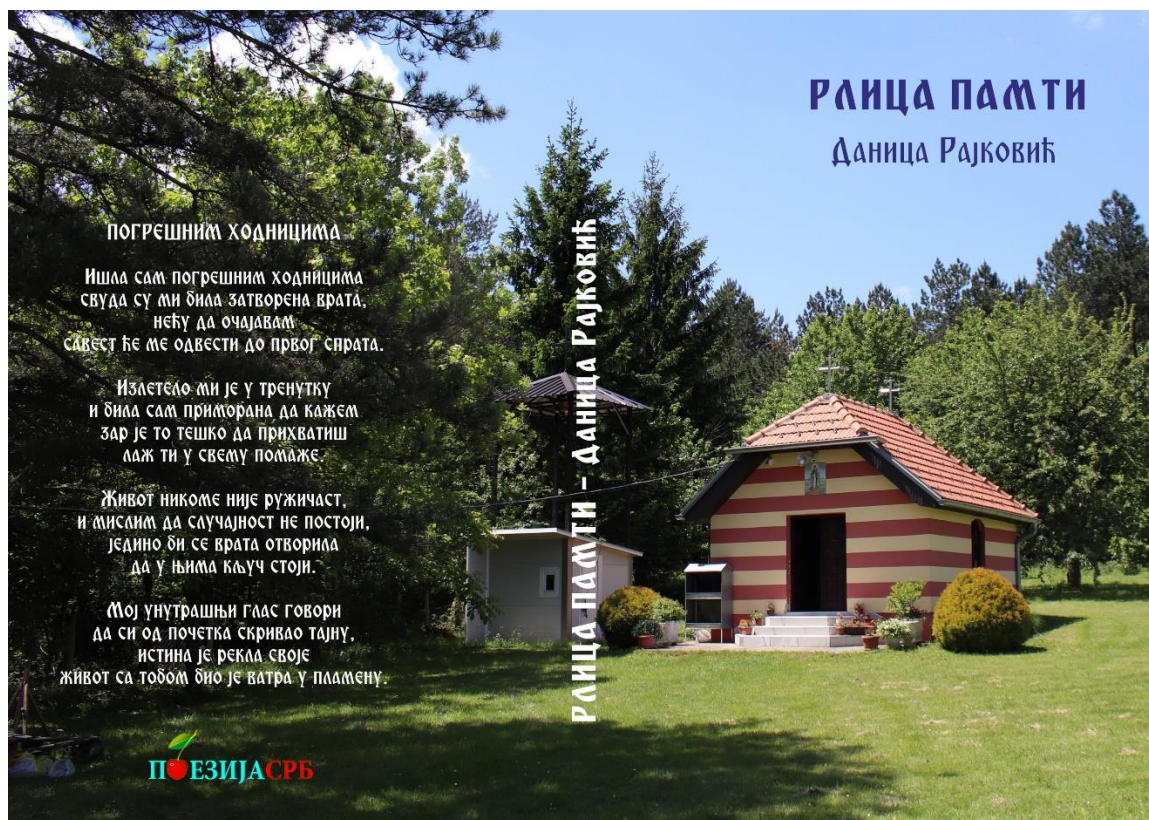
Јер писање само за себе, за своје фијоке и сујету, неће донети ништа добро... Тај искорак пред свет читалаца, у њихово срце и душу, је онај кључни скок који поезија мора да учини да би преживела и да би „мењала свет“... Трудимо се и трудићемо се да избором песника, учесника у пројекту, ту идеју „да књиге треба да буду добре и квалитетне, да би биле читане“ и остваримо.

Да ли смо на правом путу, да ли нам је као издавачу покушај добро промишљен и осмишљен, Ви читаоци ћете то најбоље проценити и оценити...

У књизи су и две песме које по форми нису сонети. То су песме: МОЈА МИЛЕНА и ЕРУДИТО. Оне само допуњују утисак који имате читајући ову поезију и дају јој једну другу димензију о пролазности свега, па и љубави, маштања, па и живота... Ипак, за крај овог уводника (рецензије), као поуку и лобирање за неговање сонета као форме у писању поезије, цитираћу Бранка Мијатовића, аутора сонета „ИСКОНСКО ПИТАЊЕ“:

„Овај сонет поклањам свима који га пишу и воле, а и да виде да може бити и рефлексиван, духован, без дескрипције, да је сонет у суштини савршена форма. Окушајте се у овој форми драги моји пријатељи“.

Песник Љубодраг Обрадовић

РЛИЦА ПАМТИ

Даница Рајковић

ПОГРЕШНИМ ХОДНИЦИМА

Ишла сам погрешним ходницима
свуда су ми била затворена врата,
нећу да очајавам
савест ће ме одвести до првог спрата.

Излетело ми је у тренутку
и била сам приморана да кажем
зар је то тешко да прихватиш
лаж ти у свему помаже.

Живот никоме није ружичаст,
и мислим да случајност не постоји,
једино би се врата отворила
да у њима кључ стоји.

Мој унутрашњи глас говори
да си од почетка скривао тајну,
истина је рекла своје
живот са тобом био је ватра у пламену.

ПОЕЗИЈАСРБ

Даница Рајковић, Крушевац – РЛИЦА ПАМТИ

Погрешним ходницима

Ишла сам погрешним ходницима
свуда су ми била затворена врата,
нећу да очајавам
савест ће ме одвести до првог спрата.

Излетело ми је у тренутку
и била сам приморана да кажем
зар је то тешко да прихватиш
лаж ти у свему помаже.

Живот никоме није ружичаст,
и мислим да случајност не постоји,
једино би се врата отворила
да у њима кључ стоји.

Мој унутрашњи глас говори
да си од почетка скривао тајну,
истина је рекла своје
живот са тобом био је ватра у
пламену.

Извор снаге

Ако ме цениш
немој да ме растужујеш
Ти си мој извор снаге
ћутање је одобравање
да добро заслужујем.

Све у животу има цену
и на неки начин се плаћа,
у добром или лошем,
све се једног дана враћа.

Не верујем у то што чујем
не верујем шта говориш,
нека нам Сунце озари лице,
и сваки пут отвори.

Не знам шта да ти кажем,
и према теби будем јаснија,
живиш у свету снова
у бојама дуге све ти прија.

Биографија аутора

Даница Рајковић је рођена у селу Рлица, у подножју планине Јастребац. Ту је провела срећно детињство окружена љубављу својих родитеља и раскошном природом. Живот ју је учио да се бори и следи добре примере.

До сада је објавила 15 књига, а пред Вама је њена 16. књига *РЛИЦА ПАМТИ*. Прва књига „Остао је траг“ даје праву слику о завичају. Убрзо је изашла и друга књига поезије „Живот је светлост“ која јој даје крила да настави са трагањем за бољим животом. Трећа књига „У пламену ветра“ је књига која је подстиче да се дубље бави поезијом. Прави живот описан је у романима „У сновима дуге“ и „Јутро под звездама“.

Поезија је нешто што испуњава њен живот и тако је изашла књига „На другој адреси“, али је носталгија учинила своје и настао је роман „Капи кише на смарадној лепези“. Књига поезије „Ожиљак на левој руци“ је њена осма књига, а девета књига „Тамо си ти“, је збирка прича и есеја.

Студент кад добије десетку, зна да нема боље оцене и да је постигао изузетан успех. Писац кад објави 10 књига нада се да је то подухват достојан пажње. Даница је десетку добила за своју десету књигу поезије „Да сам твоја звезда мала“ и тако заокружила свој ауторски подухват.

Али ту није крај њеном немиру. Једанаеста њена књига поезије „Слушам твоје ћутање“ изашла је из штампе 2019. године, а 2020. године, дванаеста, такође поетска, „Нека време говори“. Наравно, ту низ није прекинут – 2021. године је објавила књигу „Линија живота“, а 2022. године објавила је четрнаесту књига поезије „Искушење“. Ту је и књига из 2023. године: „Испод настрешнице“. А ове 2024. године пред Вама је њена 16. књига *РЛИЦА ПАМТИ*.

Њене песме су објављиване у зборницима: „Љубавни рецепат“, „Ветрењача“, „Окретање точка“, „За мирис божура“, „Пијемо живот и ја“ и „Песнички светионик поезија СРБ“. Песме су јој објављиване и у часопису ПоезијаСРБ у издању Удружења песника Србије – Поезија СРБ, а до сада је објављено 17. бројева. Сарађивала је и објавила своје радове и у монографији „Рлица“, село подно Јастрепаца“ у издању историјског архива града Крушевца.

У књизи „Укротити ветар“, аутора Љубодрага Обрадовића објављене су рецензије њених девет књига.

Добитник је годишње награде за 2016. годину, коју додељује Удружење песника Србије – Поезија СРБ са седиштем у Крушевцу. Специјалну награду за квалитет поезије добила је на песничком маратону КЦК 2018. године. А круна међу наградама је свакако и награда *КЊИГА ГОДИНЕ* за њену књигу „СЛУШАМ ТВОЈЕ ЋУТАЊЕ“ коју је добила од свог Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу.

И наравно, у међувремену је добила још две значајне награде: ДИПЛОМА – „СТИХОЉУБЉЕ 2022.“ коју је Даница Рајковић управо добила за квалитетно и обимно стваралаштво објављено у 15 књига.

И последња по реду, а свакако најзначајнија награда „ПЕСНИКИЊА ТРОМОРАВЉА“ коју је добила 2023.

(...)

Драгица поседује дар запажања, а теме и инспирације за своје песме налази у свом окружењу. Будући да је добар део живота провела са децом, негујући, најпре своја два сина, а затим и петоро унучади, имала је прилику да, из „непосредне близине“ упозна дечју душу, све оно што је предмет дечјих интресовања, радости, жеља, маште, али и што квари дечје расположење. Зато је разумљиво да су пеме за децу њена преокупација, мада је интересују и друге теме.

Склона ка поетском виђењу и доживљавању оног што је окружује, самоуверено, без имало почетничког устручавања бира теме и о њима пише спонтано, једноставно, лаким стилем, разумљивим речником.

Имајући у виду солидне вредности и разноврсност тематике, песмарицу Драгице Трајковић топло препоручујем издавачу, свакако, и младим читаоцима

(...)

Борисав ТРАЈКОВИЋ

Драгица Трајковић, Лебане – РАЗИГРАНА ДЕЦА

Драгица Трајковић, Лебане о ауторки

Драгица Милоја Трајковић, рођена је 1963. године у селу Пороштици. Основну школу је завршила у Бувцу, Општина Лебане, а Средњу техничку „Стојан Љубић“ у Лебану. По завршетку средње школе радила је у Графичком предузећу „Полет“ у Лебану. Од ране младости испољила је песнички дар. Мотиве црпи из природе и свог непосредног окружења. Стихове је објављивала у дечјем листу Кекец. РАЗИГРАНА ДЕЦА је њена прва песничка књига. Живи у Лебану.

РАЗИГРАНА ДЕЦА

Ту се плете, ту се вије
дечје коло најмилије.
Усрећи их и освоји
игра, песма-мили моји.
Коло игра, нек се плете.
Радост, осмех краси дете.
Образ мали зарумени,
ватром игре заплетени.
Зборе срца распевана –
благо деци – благо нама.

РАДОЗНАЛА ДЕЦА

Реците деци,
 одговор се чека:
 ко сунце умива,
 поток или река?
 Где сунце сновива?
 Да ли на душеку од сена мека?
 Где сунце спава?
 Је ли му је јастук зелена трава?

Кажите деци,
 шта сунце на њиви ради,
 док ратар усева сеје?
 Шта сунце машта
 док нас с неба греје?
 Мама, тата,
 реците деци!

РАСТИМО

Све некуд хита, све расте.
 Нека ради нас долећу ласте.
 Све се покреће у пролеће.
 Рода опет на кровове слеће
 Растимо. . . .
 од пупољка до цвета,
 од цвета до плода,
 од плода до уста.
 Берба ће бити богата.
 Дрвеће к'о лане пружило гране.
 Богато биће сунчано око.
 Растимо, високо,
 високо.

ДРУГАРСТВО

Када другарство расте,
 расте кроз цвркут ласте.
 Када другарство цвета,
 буде к'о поље сунцокрета.
 Шапуће друг другу,
 своје тајне, слатке и мале,
 своју радост и тугу,
 дечје досетке и шале.

Кад рука руку стеже,
 срце у грудима скаче,
 до хоризонта досеже.
 Другарство постаје јаче.
 Другарство је незаборавно,
 кад се огледа у малене очи,
 и кад постане чврсто,
 да никад из њих не искочи.

МАШТА

Мали је Јовица
 на великој муци.
 Лопту што на небу сија
 жели да има у руци
 Ручице мале
 умиљато моле,
 да Сунашце с неба
 сиђе мало доле,
 Пожелео Јова,
 док су леви дани
 да се сјајном лоптом
 игра на пољани.

ПЕСМЕ ОД СНА ОТЕТЕ - Борисав ТРАЈКОВИЋ

Својом првом збирком песама за децу *Разиграна деца*, Драгица Трајковић (1962.) се релативно касно појављује као песникиња. Највећи део свог живота је посветила породици и породичним обавезама, као супруга, домаћица, мајка и бака, мада љубав и склоност ка писању носи у себи од ране младости.

Драгица поседује дар запажања, а теме и инспирације за своје песме налази у свом окружењу. Будући да је добар део живота провела са децом, негујући, најпре своја два сина, а затим и петоро унучади, имала је прилику да, из „непосредне близине“ упозна дечју душу, све оно што је предмет дечјих интересовања, радости, жеља, маште, али и што квари дечје расположење. Зато је разумљиво да су песме за децу њена преокупација, мада је интересују и друге теме.

Склона ка поетском виђењу и доживљавању оног што је окружује, самоуверено, без имало почетничког устручавања бира теме и о њима пише спонтано, једноставно, лаким стилем, разумљивим речником.

Подстицаје, инспирације и опажања песникиња проналази и записује, углавном у ноћној тишини и осами. Зато се може рећи да су ово песме „од сна отете“. Збирка песама *Разиграна деца* има три тематске целине.

Прва и најбројнија целина са двадесетчетири наслова носи назив *Радознала деца*, друга је *Годишња доба* са седам и трећа *Самоћа* са шест песама.

Поезија за децу је, по свему, најзахтевнији и најизазовнији књижевни жанр. Децу је, свакако, тешко обманути и завести лапим речима. Она траже конкретне одговоре на конкретна питања. Деца су заправо мали-велики људи.

Песма за децу треба да садржи чаролију и хумор, збиљу и шалу, можда прекор и дискретни савет. А песме Драгице Трајковић, управо садрже све ове елементе.

У првом поглављу, ауторка се бави веселим и распеваним темама; акценат ставља на дечје радости, игре. Доминантна тема је љубав према деци и љубав деце према родитељима, браћи и сестрама.

Као мајка, као бака, песникиња је могла на најбољи начин да сагледа предмет интересовања, жеља, маштања младих бића. Деца су и за Драгицу Трајковић највећа вредност, не само за родитеље и заједницу, већ за човечанство уопште, о чему, на поетски начин каже у песмама.

Са носталгијом према напуштеном родном дому, у песми *Дедовина*, код деце оживљава и чува успомену на стари дом. Песникињу инспиришу и друге теме и појаве из живе и неживе природе, а које се, такође, налазе у домену дечјег интересовања.

У другом поглављу, реч је о, такорећи, универзалним темама, које од вајкада интересују, не само децу: годишња доба и дневне промене; јер свако годишње доба и доба дана на свој начин крије своје чари које привлаче децу, као могућност за игру, дружење, радост .

Трећа тематска целина, *Самоћа*, унеколико се разликује по стилу од претходне две и садржи песме у којима песникиња поверава белом папиру своје „интима“, „преплетене мисли“, и све што носи у свом срцу.

Како најчешће бива, и интима ауторке ових песама, осенчена је сивим нијансама сете за недосањаним сновима, неоствареним жељама и изневереним очекивањима.

Имајући у виду солидне вредности и разноврсност тематике, песмарицу Драгице Трајковић топло препоручујем издавачу, свакако, и младим читаоцима.

Мирјана Јана Бајић, Соко Бања – ДО СПРЕМНОГ ЧИТАОЦА

СИЊА ПТИЦО

Јединствена она била,
 сиња крила под сводове њу носила.
 Волела је ту посебност,
 у свему је уникатно раширила.
 Омиљена није била,
 јер је клише избацила. Парадигме
 туђе беху врло сличне, те хтедоше
 сињу птицу да каљају.
 Истрајна је срећом била, злурадима
 пркосила,
 летела је путањама њој знаним,
 док сујетне облеташе.
 Беше лепо летње подне.
 Пазише је друге птице где ће сада да
 полети, решиле су да је прате.
 Сињој птици не сметаше,
 узлетела она, па полете где желела,
 за њом јато узлетело.
 Бело, жуто и шарено.

Усковитла јаки ветар.
 Муња сину гром проломи,
 сунце нестало све се смрачи.
 Сиња птица лепо лети тамо
 где је пожелела,
 њој не смета оштро време.
 Јато птица разних уплашише,
 ослабише, погубише све летове,
 ветар их је одувао, све срушене
 једино их блато прими
 у одаје своје црне.
 Остадоше ту да леже.
 Једној крило поломљено,
 некој перје залепљено,
 једне гракћу од страхоте.
 Све су биле повређене
 и у црно обојене.
 Сиња птица оде тамо певушећи
 где је често одлазила.

ПО СЕЋАЊУ

Мироваше двоје лепих,
косе дуге један другом.
Мешале се те нијансе
што правише лепу боју.

Волели се, ко што знаше.
Трајало је пар година,
можда дана и минута више...
све јаче од јакости.

Можда део од стотинке заустави...
али само те додире, материју што
претвори у сећање,
да ту вечно оно живи!

Лете увек баш ти дани,
као да су ту са нама,
они лете и летеће
али само ту у нама!

САМО ЗА НАС

Не вређај моју сујету,
да добро си чуо.
Она је моја, шта ће теби.

Ти би да играш жмурке, нагазиш трн,
нисмо из исте тачке, само се секу
у зениту, кад биос буја, куља, тада
смо једно, али у пресеку
где нам се тачке секу.

Знам, знаш, ма знамо о нама
једнострано, то смо ми из неке сфере
где атоми праве хемију,
колико год бежимо од нас.

Бежимо али не желимо
сто посто, имамо нас.
Није то спас, то ствара бол по
табанима само због нас.

Нас, ми, нас, ми, дајмо тај гас.
Спасићемо зенитне тачке, рупе у
сфери, биће то као дечији фрас,
ал веруј - само смо ми _ нас!

ГДЕ СИ ПОШЛА

Куда пође девојчице,
да донесеш, да убереш
мирис цвећа са пропланка.
Немој да га кидаш и рањаваш,
уништићеш њему радост.

Оно плени и мирисом
одашиље порукама на далеко.
Осетиће ко треба.
Не скрнави њему лати обојене.
Лепом шаром ишаране те цветиће!

Чекаћу те на тераси,
док ми лахор друштво прави
и вијори праменове.
Пренеће ми све мирисе,
док путељком нама идеш.

Постајемо нестрпљиви,
позитивом чекајући,
да се скупа зачинимо
јер чулима нашим прија,
да животом заживимо и да траје...

ДИЛЕМА

Кад не пишем много фали,
Ал кад сликам много жари!
Адреналин свуда бије,
како баланс да направим,
када обе жеља свије...?

То се мени увек деси,
сва су поља у дилеми,
може вако' ил пак нако'?
Ево рекох да напишем,
док на „штафу,, платно стоји
и четкице умазане...

Кад се једном инфицираш
било песмом или сликом,
ту излаза више нема,
лек постоји, ја га нећу,
вероватно да је лепше
од већ оног што постоји.

РЕЦЕНЗИЈА - Маја Кијачић, мед. сестра

Узела сам учешће као Јанина другарица да кажем о делићу њене перцепције и њеног поимања. Сматрам да највише познајем њена опажања. Нећу се водити клишеима, већ онако како је ја доживљавам. Нећу појединачно говорити о свакој песми, јер бит је у томе, цитирам, да јој је осет прожет кроз сваку песму у истој или сличној симболици. Нећу користити стилске фигуре јер је сама саздана од њих.

Она, Јана не дели себе на циклусе, јер не мења своје парадигме. Стихозбирка Мирјане Бајић је пред Вама. Отворила је своје срце, искрену душу и подарила лепу писану реч.

Њени уметнички и песнички немири се кристалишу у чист књижевни израз. Нека буде тако у наредним стихозбиркама, ја то искрено желим. Као другарица, сваку њену мисао разумем, али на шта треба скренути пажњу, то је, да је посве њено штиво занимљиво, по приступу, тематски, језички и по форми, које лако може да доспе САМО ДО СПРЕМНОГ ЧИТАОЦА, коме је остављено даље промишљање.

Песмама је оправдала себе. Препоручујем.

О АУТОРУ

Мирјана Јана Бајић, дипл. економиста, рођена у Алексинцу. Поезију пише петнаестак година а нешто мањи период се бави сликарством.

Заступљена у више часописа у земљи и иностранству. са објављеним збиркама поезије а посебан нагласак за Алтернативу и Рефлексију за које је недавно приређена промоција у Културном центру Алексинац.

Мирјана истиче „поезијом дишем и свака песма пренесена је на слику уљаним бојама на платну“.

ПРИЧЕ, ЕСЕЈИ, ПУТОПИСИ...

Даница Гвозденовић, Крушевац

Мали осврт на наше вечери

Неколико речи о мојим утисцима са наших дружења

Од како знам за себе волим поезију, прво су то биле мале, лепе, шаљиве песме за децу, а онда озбиљније, јаче са поруком и тако сам постала рецитатор. А онда дружећи са вама учинило ми се да и сама могу некако да се песнички изразим. На то ме је охрабрио један конкурс у част Бранка Миљковића, али ја вама одајем признање, ја не могу то што ви можете.

То што сам вам се придружила дугујем Љуби Обрадовићу. Био ми је директор, па ја њему сарадник у Културном центру и наше дружење се наставило. Овде сам упознала добре људе и чула дивне песме. У стиховима су најлепше речи, треба их слушати. Ко не слуша песму слушаће олују, како рече Бранко Миљковић. То су речи које се не просипају узалуд, оне су у нама, помажу нам кад затреба, понесу нас.

„Твоја реч може по некад моју душу до неба да вине“ пише Нада Милосављевић. У тренутку клонућа Даница Рајковић се хвата за стих као за стожер, „Помогни ми да устанем“. (мала дигресија „духоклонуће“ је реч која је уз праскозорје проглашена најлепшом речи нашег језика, према спроведеној анкети). Кад се осамимо, јер свако је од нас сам, „ту је светлост стихова да нас озари“ поручује Љуба Обрадовић.

Поезијом говоримо оно што сањамо па не желимо да се будимо „хоћу да сањам нећу још на јаву“ каже Првослав Пендић, или још жешће „нећу да се будим хоћу да те љубим“ говорио је пок. Мића Живановић.

Све наше песме су ми: то су наши осећаји, снови, стрепње, истине, па чак и кад нешто желимо да прикријемо не полази нам за руком да слажемо.

„И шта још да ти кажем, хоћеш ли истину или да те слажем“, пита Милосав Ђукић Ђука. Немој да лажеш неће ти успети. Покушао је то и Милован Петровић који данас живи у Шведској па и њему није успело.

„Лажем кад кажем да ми је лако
Да време без тебе више не боли,
Лажем кад кажем, а тако бих плако
Жар љубави наше још у мени гори.
Лажем кад кажем да све је даљина
Да је магла давно прекрила сећање,
Лажем - а истина у мени одзвања
Моја душа само тебе сања“.

Истина увек пронађе свој пут и појави се као изданак, истина је јунак, јака као стена.

Јула 2024. Даница Гвозденовић

Постоје ли Крушевљани, љубитељи лепе писане речи и емотивних беседа, који знају ко је био Миомир Ристовић Хари.? – Даница Гвозденовић

Можда постоје али их је мало.

Хари је био један од најбољих новинара које је Крушевац имао. И не само новинар. Био је писац и песник посебног стила, хроничар нашег краја, богат знањем о људима и догађајима због чега су га својатали и Брусјани и Трстеничани и топло су га примали у сваком крају. Његово име смо изговарали пуним устима, некако широко и присно чиме смо наглашавали да се ради о посебном човеку и пријатељу.

У новинарству ништа није било непознато и тајно за њега, објавио је безброј чланака и репортажа, написао је много реферата слаткоречиво како је само он умео. Сваког је саслушао и био саговорник и знаном и непознатом. Његове речи биле су мелем.

Отишао је Хари пре 13 година, 19 августа на дан хришћанског празника Преображења. Није отишао, преобразио се само, а нама оставио љубав и најлепше речи у песмама. „Њега више нема, али има љубави његове“ речи су једног песника. Песме су му малобројне али им је јачина немерљива. Нарочито оне о љубави. Јачину те љубави доживљава песник: „Волели смо се, мајке ми моје рођене, толико много да смо једним погледом могли да помиримо две посвађане улице“. Најлепше хиперболе наћи ћемо у његовим песмама, било да су имале риму или су писане у прози. Једна од најлепших његових песама у прози је „Црна и бела љубав“.

То је тужна истинита прича о љубави беле девојке и црног младића на територији једног града у нашој околини. Тој девојци није било дано да постане Крушевљанка и догодила се шекспировска трагедија. Ту причу, заправо песму о црној и белој љубави испричаће нам Трстеничанка која је постала Крушевљанка.

Миомир Ристовић Хари, Крушевац

ЦРНА И БЕЛА ЉУБАВ

Отворе се врата најобичније српске кафане и дим радознано излети на улицу и запахне пролазнике и успаване носаче. Између столова шуња се један исхабани капут са пуним очима живота и својом живахном виолином. Глагољиво уверава и доказује нечију искреност. Стари и измучени Миливоје и његова гарава и жива виолина. Кад калдрма поговори у ове ретко топле јануарске дане може да исповеди читаву причу.

Ову чудну људску причу.

Негде у првим годинама трстеничког севдаха искрсла је младићки отворено једна рука са виолином и лудо лепим очима. Рука је сваке ноћи сокацима и врбацима у чаршији поред Мораве крапа туђе руке и узимала уздахе осамнаестогодишњих плетеница и зацрвенелих образа.

Рука је била црна, циганска, туђа. Рука за кафанска надметања. Рука за свадбена иживљавања и поноћна лудовања. Рука са пуним срцем виолине и њених умилних стихова.

Рука циганина Миливоја.

И све је почело као у некој заборављеној причи седокосе бабе. Као у сањивој песми заплашене мајке.

Трстеник се једног јутра нешто раније пробудио. Тарабе су се разболеле од силног приповедања. Шапутавао, оговарано.

Она и он заједно! Циганин и бела девојка! Грех! Кандила се узнемирила. Рођаци пребледели. Иконе задрхтале. Образи запламтели. Циганске куће утишале. Ђифте се изгребаним савестима и упрљаним рукама, умазаним од туђе туге и пропалих радовања. Црна и бела рука. Миливоје и она. Његов крик. Она, његова песма свих преплашених жица. У витицама Мораве, између опуштених врба двоје младих грлило је своје топле тренутке. И није се знало за боје и нико није помишљао на завет чаршије и тврдокорне законе брбљивих тараба. Поново су проговориле прљаве чаршијске руке.

Он је Циганин.

Он је искрпљени свирач.

Он је коцкар твојих снова.

Он може да се купи једним дукатом.

Он може да се купи једним комадом хлеба.

Људи он је Циганин а она бела девојка!

У кафанама лажи. У трпезаријама оптужбе.

У сокацима клетве.

У врбацима радости.

Миливоје, запевај ону твоју...

Миливоје проспи твоје руке у њене очи...

Миливоје искапи још један њен дан!

Миливоје киша те зове...

Миливоје снег се помамио...

Миливоје увек је воли јер је она за тебе умрла.

Виолина сваке ноћи на њеном гробу свима одговара. Уместо суза . Уместо прича.

И растеже се мелодија, одмара на њеним костима неугашених жеља....

„Хтео бих те видети још једаред мила“...

Сваке ноћи ,кад мрак запишти изнад кровова и месец болно пребледи на трстеничком гробљу састају се црна и бела љубав. Састају се јауком виолине. Већ годинама се грле црне очи и беле руке и сањају своју искидану срећу.

И све се понавља као у некој знаној причи.

Миливоје, кидај те твоје луде жице!

Миливоје победио си чаршију!

Сваке ноћи црна и бела љубав прошетају уморним стазама трстеничког гробља, загрљени сузама и годинама намучене виолине.

Славица Максић, Београд

ГЛЕДАЈ ТИ

Он је свирао виолу у филхармонији, а његовог сина занимали су језици и музика за журке. Обојица су возили, али је машина била далеко од њихових интересовања. Практично, то је значило да су за било шта око одржавања кола морали да ангажују мајстора, комшију, друга, рођака, кога стигну.

Требало је да се замени акумулатор, што већина возача ради у сопственој режији. За мушкарце који су увек имали потребу да се показују и јуначе у нашој средини, обичан ручни рад, као на часу техничког васпитања у основној школи. Не и за њих двојицу. Мислим да су извучили дрвце ко ће звати мајстора и комуницирати с њим.

Отац је извукао дебљи крај, али се надао да ће успети некако да убеди сина да преузме ту обавезу, као у многим другим приликама. Уверавао је себе да би овај требало то да ради да се боље опреми за живот, кад већ такве глупости морају да се знају. Није хтео да призна да ће тако и себи да олакша, правдајући се да је за њега касно да учи.

Позвао је мајстора и већ уморио од договарања око самог доласка. Зато зове свог наследника и обавештава га како је мајстор потврдио да их је ставио у поподневни распоред. Покушава да га убеди да он преузме ствар и заврши што се мора. Најбоље би било да дође, те тако научи за други пут. Као и да ће сигурно боље видети и запамтити од њега самог.

Син се не предаје јер му је мајсторисање једнако страно да не кажем мрско, па се вади на обавезе које је измислио тог тренутка. Зна, пошто сам присутна. Излази са предлогом који на оставља простор за даље убеђивање:

„Не знам да ли могу да стигнем. Гледај ти, па ћеш ми испричати кад дођем.“

„Моја школа“, похвалио би се Бата, да није био оштећена страна у конкретном случају. Он, кога је у животу највише нервирао Барток са својим немогућим прелазима, поносио се својим синовима. Него мора да се довија. Али, не пали! Ни деца више нису што су некад била.

Милица Милетић, Кличевац

О АУТОРУ

Милица Милетић, је рођена 2011., ученица је 7. разреда О. Ш. Свети владика Николај, Брадарац, издвојено одељење „Миленко Стојковић“ Кличевац

Најбољи рад, Прво место у категорији „Основне школе“ на манифестацији „Да се не заборави“, коју традиционално организују Друштво српско-руског пријатељства „Православље“ и Удружење козака Србије „Православље“.

Манифестација се одржава 7. септембра у Јасици, у Дому културе и крај Спомен плоче, на месту и на дан Битке на Јасици 1810, када су се Срби и Руси заједно борили против Турака и одбили их.

ПРВИ СРПСКИ УСТАНАК

Одавно, пре више од два века, плануо је Први српски устанак. Сиротиња раја више није могла да подноси турска безакоња, као и тешке глобе које су им наметнуле злогласне дахије, са својим кабадахијама, субашама и другим отпадницима од царске власти.

Још крајем 1801. године дахије су, на превару убиле Хаџи Мустафа-пашу, управника Београдског пашалука и приграбиле сву власт. Турски паша Хаџи Мустафа био је много добар управник и са Србима је живео у слози. Њега су сви Срби називали „Српска мајка“. Они су, заједно са царским Турцима и ратовали против јаничара, који су из Видина више пута насртали на Београдски пашалук. Хаџи Мустафа-паша је дао Србима и неки вид аутономије. Пожаревачку нахију, далеко највећу у Пашалуку, пред пашом је представљао кнез Миленко Стојковић из Кличевца, један од 12 кнезова, колико је и било нахија. У бојевима са јаничарима, видинлијама, кнез Миленко је, као буљубаша, предводио српску војску своје нахије.

Када је убијен добри Хаџи Мустафа паша, све се из корена променило. Власт у Пашалуку приграбиле су четири дахије: Аганлија, Кучук Алија, Мула Јусуф и Фочић Мехмед ага. Почели су прогон и убиства својих противника, и Срба и царских Турака. Године 1802-е Турци, спахије, тајно организују буну против дахија. У тој буни Срби су били њихови помоћници. Међутим, дахије су ту буну лако угушиле.

Сада се Срби сами организују и тајно раде на подизању Буне против дахија. У ваљевском крају, тј. у западној Србији, вође завереника били су Алекса Ненадовић и Илија Бирчанин, у Ћуприји био је Петар Ђурковић, у централној Србији Ђорђе Петровић и још неки људи, а у Пожаревачкој нахији вођа завереника је кнез Миленко Стојковић. У више људи је имао поверења, али највише у своје побратиме – Петра Добрњца и Живка Растиславића. Договор завереника је био да се буна подигне у пролеће 1804, чим гора озелени. Међутим, дахије су ухватиле једно писмо Алексе Ненадовића и схватиле да Срби

припремају буну. Одмах се одлучују да посеку све виђеније људе у Пашалуку, како би народ био обезглављен, без вођа.

У изненадној сечи, скоро истовремено, погубљени су кнезови: Илија Бирчанин, Алекса Ненадовић, Петар Ђурковић, Хаџи Рувим, Хаџи Ђера и многи други. Ђорђе Петровић је успео да избегне погубљење, али и кнез Миленко Стојковић са својим пријатељима.

Дахије нису успеле у своме науму, да обезглаве народ, јер су преживеле српске вође одмах почеле окупљати људе и нападати на Турке са оружјем у руци. За само неколико дана устанак је плануо на све стране. Врло брзо, сва села, у којима су били турски ханови, као и многе паланке, мање вароши, ослобођени су од Турака. Миленко Стојковић је, са својим друговима, успео да побије све четири дахије, који су из Београда побегли на острво Адакале. До краја 1804-е године ослобођен је скоро цео Београдски пашалук...

Међутим, турске царске власти, које су у почетку благонаклоно гледале на српску буну против дахија, схватају да се Срби не могу приволети на мир. Зато одлучују да казне побуњене Србе. Одређују Хафиз Мустафа пашу за управника Београдског пашалука, да силом прокрчи пут до Београда.

Хафиз паша је скупљао војску и почетком августа 1805-е године, са близу 15.000 војника креће на Србију. На брду Иванковцу њега дочекује храбри војвода Миленко Стојковић, са свега 2.500 бораца. Од српских старешина ту су још били: Петар Тодоровић Добрњац, Стефан Синђелић и други, али и његов побратим Живко Растиславић, вођа Миленкове свите. Из те свите ће проистићи гарда Миленка Стојковића. Ископана су два шанца, велики и мали, као и још нека утврђења и Миленко је спремно чекао многобројну турску војску.

У зору, 6. августа 1805-е године, по старом календару, Турци су силовито напали са својом коњицом. Сложном пушчаном ватром српски борци их одбијају. Потом напада турска пешадија. Уз велике губитке долазе до самог шанца, али их Срби јуначки опет одбијају. У току тог дана Турци су двадесет пута нападали српске положаје и увек су били одбијени. Пред само вече није им преостало ништа друго, него да се срамно повуку ка Параћину.

Битком на Иванковцу и великом српском победом, престала је Буна на дахије и отпочео је рат Срба са целом Турском Царевином. Војвода Миленко Стојковић извојевао је сјајну победу над регуларном турском царском војском.

Уследиле су још многе битке и велике српске победе. То су Мишар, Делиград и тако даље..

У лето 1807. године, прешавши Дунав, браћа Руси се сједињују са Србима. На Штубику и Малајници потпуно разбијају Турке, односно Мула пашу и Гушанац Алију. Ускоро је ослобођен и Београд.

У времену примирја Руси помажу Србима достављајући им тајно огромне количине ратног материјала. Све то преузима војвода Миленко Стојковић и доставља Совјету у Београд. За то време више старешина око Карађорђа се осилило. Купују разна добра по Београду и Србији за сасвим мале новце. Из тог разлога почиње неслога међу српским старешинама.

Мировни преговори између Русије и Турске нису успели и опет отпочињу ратне операције 1809. године. Срби су снабдевени свим потребним ратним наоружањем и крећу у офанзиву на свим правцима. Међутим, неслога и злоба појединаца довешће до тешке катастрофе. На наговор Младена Миловановића, Карађорђе смењује способног Петра Добрњаца, као главнокомандујућег на том фронту и на његово место поставља Милоја Петровића. Због страшљивости и неспособности овог Петровића Срби доживљавају тежак пораз на Кеменици. На брду Чегру храбро гине Стеван Синђелић са 3.000 својих Ресаваца, а да му нико

није смео помоћи. Тако је наредио Милоје Петровић. Настало је расуло, бекство српске војске према утврђеном Делиграду. Пошто Милоје још није био смењен, и Делиград пада 3. августа. Тај Милоје Петровић и Младен Миловановић побегли су са Делиграда. Кад је то војска сазнала, сви су се распрснули куд који. Једино је војска војводе Миленка Стојковића задржала бојни поредак и организовано се повлачила према утврђеном Поречу. Миленко одређује свог официра Живка Растиславића, вођу његове гарде, да са делом те гарде похита у Кличевац и тамо организује одбрану. Знао је да ће се Турци светити.

Са 9.000 коњаника Гушанац Алија је продро у незаштићену источну Србију. У ноћи између 11. и 12. августа, Кличевац је освојен и попаљен, а иза тога освојен је и Пожаревац. Тек када су Руси покренули снажну офанзиву у Влашкој, почело је извлачење Турака из Србије. Сада је Живко Растиславић гонио Турке и на улазу у Кличевац страшно их поразио.

И 1810. године Срби и Руси заједнички ратују против Турака. Миленко Стојковић је боловао од костобоље и вођење војске препушта бимбаши Живку. Због изузетне храбрости и одличног командовања, на предлог више руских генерала, цар свију Руса Александар Први Романов одликује Живка Растиславића наследном племићком титулом КНЕЗ ОД КАЛПАКА.

У августу 1810. године у Србију прелази и руски гроф, пуковник Јосип Корнилович Орурк и састаје се са војводом Миленком. Миленко тражи да војска одмах крене у помоћ Карађорђу који је имао великих проблема код Крушевца, односно Јасике. Гроф Орурк покреће војску, а са њим полази и кнез од Калпака Живко Растиславић, са одредом од 300 својих гардиста. Учествовали су у Бици на Јасици, као и Битки на Варавину, поразивши Турке и Хуршид Пашу...

У фебруару месецу 1811. године Миленко Стојковић и Петар Добрњац, сплеткама Младена Миловановића, а по жељи Карађорђевој, бивају протерани из Србије. Са њима одлази и кнез Живко, како би сачувао живу главу. После Другог српског устанка, 1816, кнез Живко се враћа у Србију, јер овде има жену и шест синова, док Миленко остаје у Русији до смрти.

Још само неколико речи о великом војводи Миленку Стојковићу... Родио се 1769. године у Кличевцу, а умро је у Козлову на Криму, кад је био у посети код ћерке Милене и зета Стефана Легатовића. Сахрањен је у Бахчисарају на Криму.

У браку са првом женом Милевом, која је умрла, Миленко је имао синове Милана и Ивана и кћер Милену. Такође, још као младић, у вези са једном младом Туркињом добио је сина. То је Ђука Стојковић, у историји познат после Другог српског устанка. Исто тако, са женом из свог харема, влајном Катинком, добио је сина Илију. Тај Илија је био двогодишње дете када је Миленко протеран, па је остао у Србији. Од њега и данас има Миленкових потомака у мом Кличевцу.

„Миленко је био најбољи, најчовечнији и најјуначнији војвода“, стоји у једном запису. Он није био само лично храбар и добар војсковођа, већ и одличан управник. Био је лично писмен, а описменио се у манастиру Нимнику, где је изучио и терзијски занат. Зато је Миленко био први који је отворио школу у свом Кличевцу. Било је то већ у априлу 1804. године и ту школу је похађало преко 40 деце. Из те школе више деце је отишло и на Велику школу у Београду.

У мом родном Кличевцу, у самом центру, постоји велики споменик војводи Миленку Стојковићу.

Волела бих када би се пронашли потомци Миленка Стојковића и у братској Русији, а сигурна сам да их има.

Мирко Стојадиновић, Макрешане

ИЗ ЛЕТОПИСА СВЕШТЕНИКА МАКРЕШАНСКОГ ЈОВАНА Д. ПОПОВИЋА

Ја Јован Д. Поповић свештеник макрешански рођен у Александровцу (пређе Кожетин) 29. августа 1.858 лета Господњег. Свршио сам основу школу, затим нижу Гимназију и Богословију 1879. год. Рукоположен сам за ђакона 29. јуна, 1885. год а за свештеника 30. јула, 1885. године, на велућку парохију у срезу трстеничком. 01. Новембра, 1888. год. по молби постављен сам на садашњу макрешанску парохију.

Црква у Макрешанима подигнута је 1882 и 1883. године из капитала који је раније у више година прикупљан на истом месту, где је по предању постојала црквина-старина пронађена још почетком деветнајестог века. Црква је освећена 18. августа, 1884. године. Освећење је извршио Преосвећени Епископ жички Господин Корнелије, јер је тада округ крушевачки све до 1889. године припадао жичкој епархији. Иконостас је изграђен исте године кад и црква, а радио га је господин Настас Томић живописац из Крушевца. Звоно је поконио 1882 године један калуђер из Свете Горе, а из породице Станисављевића из Крушевца. 1883 године набављен је и свети Путир а и велики сребрни крст за свети Престо.

Парохију макрешанску чине села Макрешане, Текија и Дедина, која су села до постављења свештеника и освећење цркве припадала цркви крушевачкој. Парохија макрешанска је почетком 1900. године бројала домова 391 и то Макрешани 155 домова, Дедина 113 домова и Текија 123 дома. Душа мушких 1239, женских 1260 Свега 2499 душа.

Први свештеник при цркви и парохији макрешанској био је г. Тодор Јаношевић који је примио дужност 01. априла 1885. године, а разрешен 01. септембра, 1888. године. После њега духовна власт поставила је за свештеника г. Јована Д. Поповића то јест мене пароха велућког. Дужност сам примио 01. новембра 1888. године. Први тотор-благајник још старе црквине био је г. Сима Ђокић-Ивановић из Бивоља, који је сав новац прикупљао за више година, па је сакупио и сачувао толику суму да се од исте подигла црква и иконостас а доцније и сама звонара. Звонара је подигнута са висином зида од 3 метра и шест метара од греда 1887. године а дозидано је још 3 метра у висину 1895. год.

1887. године кад и звонара изграђена је и црквена кућа, која је од 01.августа, 1888. год. до 16 августа 1892 год. служила за школу. Око цркве има већи простор црквеног имања на коме сам засадио доста смоквиног дрвета и другог украсног дрвећа. Ту сам установио и кованлук са вршкорама и берзонка. На крају 1899. год. у кованлуку је било 9 кошница вршкара и 5 кошница берзонака.

16. фебруара, 1901. год. образована је прва земљорадничка задруга у Макрешанима заузимањем мене Јована Д. Поповића свештеника и Љубомира М. Игрошинца учитеља. За првог председника задруге људи изабраше мене.

14. октобра, 1908. год. освећена је новоизграђена црквена кућа. Освећењу су присуствовали: г. Љубодраг Јаковљевић, Спасоје Томић, Душан Поповић, свештеници крушевачки. Душан Весић ђакон крушевачки и господин Милан Мужа учитељ језика крушевачке гимназије. Поред ових странаца били су и председник месне општине са осталим часницима и доста виђених људи из Макрешана, Дедине и Текије..

Мирко Стојадиновић

Славко Пршић - Треботин и Србија

ОРГАНИЗАЦИЈА ВЛАСТИ

Славко Пршић

Људи, које су председници, као своје поверљиве за ове шпијунске послове, ангажовали, о свему су поверљиво извештавали председнике, а ови среске начелнике, који су лично водили поверљиву књигу, у коју су бележили шта и ко од председника општина реферише. Под фирмом јавне безбедности формирана је потајна служба од добро наоружаних људи у коју су узимани опробани, вешти и поверљиви људи, као и старосрбијанци и Македонци побегли од Турских зулума. Све њих је примао, плаћао и отпуштао срез. Ови наоружани људи са реденицима брзометних пушчаних метака око појаса и преко груди, су крстарили сеоским путевима и ван путева, воћњацима и осталим теренима у близини кућа и својом појавом како дању, тако и ноћу, задавали страх народу, тако да је свако ишао погнуте главе и држао језик за зубима. Ови су потајници имали и задатак да чувају личну и имовинску безбедност председника општина, да их на путу прате и стално буду на расположењу. Ове мере сам лично видео на примеру председника општине Треботин Милана Лукића. Све ове строге мере безбедности су заведене после атентата на краља Милана на светог Јована Игритеља по старом календару 24. јуна 1898. године.

Краљ Милан је прекршио абдикацијом свечано дату писмену обавезу да се неће враћати у Србију и Београд и поново дошао и постао командант активне војске. Лично сам као каплар градског артиљериског пука у Нишу, при служењу војничког кадра 1904. године и 1905. године, а радећи у штабу пука као писар у архиви видео његове потписе на актима активне војске. Та акта су била оверена штамбиљом " КОМАНДА АКТИВНЕ ВОЈСКЕ " , а у потпису је стајало " Командант Милан ".

За атентат на њега, син краљ Александар и влада су окривили радикале као организаторе, а за извршиоца је окривљен Ђура Крезовић - Босанац. У току истраге је утврђено да је Неготински адвокат Иван Павићевић, пореклом Црногорац, често ишао у Румунију и тамо се састајао са Карађорђевићима и да је за атентатора Ђуру, донео два фишека по 100 наполеона. По атентату је образован преки суд који је изрекао следеће смртне пресуде пресуде: Ђури Крезовићу - Босанцу (осуђен је на смрт и стрељан је), радикалу Ранку Пајсићу из Пуховца, срез Драгачево, великом сељаку - народном трибуну, (осуђен је на смрт, али је стрељање избегао бекством у Црну Гору. Кад је краљ Милан прекршио своју часно дату реч и поново дошао у Србију, Ранко, као народни посланик му је пришао и са прутићем неколико пута шљепнуо по чизмама на ногама и упитао *Ко сте Ви господине?*, на шта је краљ Милан узвратио *Запамтићеш Ранко, ко сам ја*.) Остали радикали: адвокат Иван Павићевић из Неготина, адвокат Љуба Живковић, Стојан Протић - касније министар, прота Милан Ђурић из Ужица, Михаило Димић - ликерџија, пуковник у пензији Влајко Николић, Коста Таушановић - бивши министар, осуђени су сви на по 20 година робије у тешком окову. Под овим преким судом и у затвору био је и Никола Пашић, који се кукавички држао, правдао је себе, а оптуживао своје млађе другове који су на највише робије осуђени, па је добио само 5 година заточења, но одмах истога дана био је пуштен, јер га је краљ Александар, за услугу коју је суду дао против својих другова, помиловао.

Ову издају Николе Пашића, осудили су после изласка из затвора сви радикали и то: Љуба Живковић, Љуба Стојановић, Љуба Давидовић, Јаша Продановић, Ива Павићевић, Никола Николић, Милован Лазаревић, професор Сима Златичанин, адвокат Драгутин Перић, Ваљевскиг адвокат Пере Марковић, Зајечарски лекар Александар Мијовић, економски стручњак Милорад Драшковић, Нишки адвоката Димитрије Миланрц, инжињер Сима Катић (сина чувеног Српског првака из Свилајнца Димитрија Катића), Крагујевачки судија Мика Радивојевић, Прокупачки професор Добривоје Стошевић, Крушевачке судије Радисав Гагић и Милутин Нагулић, председник окружног суда Жика Ивковић, народни посланик Стојан Лукић из Дољана и други из осталих срезова и округа виђени у народу сељаци који су помиловани за атентат на краља Милана после несрећне женидбе краља Александра. Николи Пашићу се замерао кукавичлук, јер је и у Тимочкој буни против краља Милана у јесен 1883. године, побегао у Бугарску, а тада је на падини- висоравни *Краљевићи* више Зајечара стрељан Љуба Дидић из Соко Бање.

Тада Гавра Аничич - велики трговац, Љуба Божиновић - млади високо школовани човек из Књажевца, поп Марко из Бољевца, Серафин Неготинац - председник Крушевачке општине и још многи други напуштају Николу Пашића и оснивају нову самосталну странку која се развила у велику Демократску странку, којој сам и пре пунолетства и одслужења војске пришао и на организацији и ширењу чланства много се залагао и радио.

Напред је речено да је двадесет-годишње робијање радикала, после само две године издржане робије, прекинуто због женидбе краља Александра и њиховог помиловања тим поводом.

Љубодраг Обрадовић, Треботин

НЕКАД ЈЕ БИЛО БОЉЕ

Трчати пољем у рану зору, кад трава накомтрешена од хладне свежине, одише росом и слушати цвркулт пробужених птица, како је то фантастично, а далеко и немогуће.

Чекати поноћ, да се прошеташ месечином осветљеним сокацима успаваног села и дођеш до отвореног прозора девојачке собе и размакнувши завесе, слушаш њено дисање, како је то чаробно, а тако нестварно и данас немогуће.

Седи за столом. Песме пише... Војник је већ пет месеци, па стално будан сања и у чудни пада занос. Зове се Ристо Рајковић. Деветнаест му је година. Пише песме, углавном сентименталне и о себи. Ноћу не спава, не може. Сан је за њега прохујало лето, никако да га ухвати.

Легне ти он тако у кревет, рано, одмах после вечере и настоји да се дочепа сна. Али хоћеш врага, смета му галама, другови причају! Па сећања! Како је излазио некад, не тако давно, с друговима у поноћне шетње по туђим виноградима. Наберу пуна недра грожђа и трче Дубравом као луди, а грожђе се изгњечи и кваси их "вином". Онако улепљеним падне им напамет и одјуре до Мораве да се оперу. Поноћно купање!

Па одласци чобаницама. Прикраду се тако, с јесени, кад је време рајско за ленчарење, каквом пропланку, где сеоске девојке напасају стада, и заводе их ласкањем о њиховој лепоти. Девојке наседају и зачас се понеки пар изгуби у грмљу.

Па бекства од људи у природу. Покупе се тако њих петоро, па дубоко у Дубрави направе колибу и у њој остану од почетка августа до краја октобра, сами, не радећи ништа. Живе од природе, служећи с крађом. Краду прво бостан, диње, парадајз, онда грожђе, па лук, паприке, млади кукуруз, купус... Некако преживе до јесени, а онда, онако из досаде, одлуче да се врате у своје домове. Онако изгладнели, рашчупани, поцепани, сиђу у село и наставе пристојни живот. Вуци у њима се припитоме. Интересантна прошлост некад! А сад? Сад покушава да заспи, а сна нема... Сад би да слободан потрчи, а жица му смета... Сад је војник и ништа не може на своју руку!

Не ретко деси се, да не успевши да до поноћи заспи, устане и трчи пистом, ко да је луд, плашећи стражаре...

Не није он луд! Само му сметају досада и сећање.

Јуче је добио писмо од свог пријатеља, јединог правог пријатеља. Пише му из Београда где студира право! Пише му о студенском животу, о колегиницама, о томе како су лепе... Пише му како је слободан, како ради шта хоће и кад хоће. Пише му о љубавним авантурама. Синоћ је извео једну малу у биоскоп. Љубавни филм... Мала се упалила и позвала га на кафу. Музика, пригушено светло... "Знаш већ, шта је после било".

Да, његов друг има све што пожели... Девојке га греју, град лежи пред њим, велики и леп, помало учи и у будућност лепу корача, полако додуше, али стићи ће једном, било кад... Важно је да ће ипак стићи једног дивног дана, кад ће сунце засијати лепше него икад, јер није превише топло, јер благи ветрић пири и њише младо, тек набујало и очврсло лишће... Да, његов друг је срећан, може љубити и пољупце добијати, а он, војник Ристо Рајковић, ни писма од своје девојке више не добија.

Трчи! Облети пет-шест кругова, па стане... Задихан седне на клупу и гледа звезде...

Тешко му је. Сећање га хлади. Разболеће се, ако настави овако, стварно, разболеће се, помисли... Ако, нек се разболи, нек умре, бар ће избрисати сећања.

Како је излазио, не тако давно, јуче, са својом малом. Како су шетали обалом реке, држећи се за руке... Како су причали о срећној будућности што их чека, о дому што ће га саградити, о синовима...

"Ја желим ћерку", говорио је он. "Једну такву, као што си ти, младиће да заводи".

Она се смејала и додавала да ни она нема ништа против, али сина морају имати. Сина! На оца да личи. Само да не буде стидљив као отац, јер то није добро. Девојке такве избегавају.

Устаје... Полази натраг у кревет. У ходнику тишина, дежурни војник на столици заспао. У спаваоници тишина... Леже... Друг до њега хрче, не превише гласно, али њему све сад смета. И најмањи шум, све му смета.

И опет навиру сећања...

Полазак у армију. Сузе на лицу његове Кате и заклињање на верност: "Чекаћу те, до гроба чекати, та волим те, само тебе и чекаћу те, живот без тебе не вреди, нема смисла".

"Чекај ме", говорио је он "и... И пиши ми сваког дана ако можеш".

"Писаћу ти мили, свакако да ћу ти писати" заклињала се она и плакала.

Он је отишао из села, у Самоборску касарну дошао, а она му писала. На почетку, сваког дана је добијао час разгледницу, час писмо. "Једини мој, нисам те

заборавила", "Мили мој, волим те", то је тражио у сваком писму и налазио... Писала му је нежна писма, књижевним језиком, тако да му се чинило да однекуд преписује... Послала му је и слику. Позади је писало да је чува до гроба, а ако престане да је воли, да јој слику врати. "До гроба ћу те волети", заклео се он у себи и ставио слику у леви џеп војничке блузе, на срце је ставио.

А онда, некако изненада, почео је да добија све краћа писма... И све ређе... Онда је затражила слику назад. Треба да је поклони једној другарици. Њему ће послати другу, обећала је. Он није пристао. Написао је да му прво пошаље другу, јер без њеног лика у својој близини не може остати ни трен. Она се увредила. Каже: "Сумњаш у мене, зар сам то заслужила". Вратио јој је слику, а она, она је престала да му пише...

Пакао. Заспао је...

Снови, грозни снови почели су да га муче, да га леме... И кад спава нема мира. Сањао је Треботин, сањао је оно прошло, данас немогуће... Игранка. Коло... Играју девојке и младићи. А на месту коловође његова Ката, другом води коло. Мора кући. Да је види!

Пролазили су дани, положио је класу и добио 10 дана наградног одсуства. Путовање возом ноћу. Кошмар. Сад ће да види своје село, своју кућу, оца свог, мајку... Сад ће да види Катку... Часови, као године дуги, споро су пролазили. Знојио се, воз је каснио. У купеу су грдили железницу. Зурио је кроз прозор и немоћно стезао песнице, гледајући силуете кућа које су промицале поред воза.

И онда, најзад, после свих ужаса, блед, стигао је испред продавнице у којој је некад радио, стигао је у село.

Сад корача прашњавим сокаком и жељно посматра околину. Њиве, врбе, баште... Све познато и драго. Дрхти од чудне радости. Јутро је, пола шест. Нигде никог. А онда, у даљини, из окуке спази две прилике... Расле су... Младић и девојка, корачају држећи се за руке и лежерно чаврљају... Нису га приметили. Он је познао девојку и склонио се поред пута иза старе врбе. Његова Ката! Тако дакле! Баш поред њега су застали и пољубили се, ту, пред његовим очима.

Искрао се и кроз кукуруз отишао кући. Пас га није познао, замало да га уједе. Његов верни пас, Мишел! Пријатељи су почели да га избегавају, његови верни пријатељи.

Неосетно, одсуство је прошло и он се вратио у касарну, у гомилу да нађе изгубљено, а нашао је самоћу, већу и беднију од свих познатих.

Па како сад да спава, кад га дању прогањају војничке обавезе, а ноћу неостварени снови... Како, како, како?

Не зна! Зна само, да је некад било боље?

© Љубодраг Обрадовић

ХУМОР И САТИРА

Милош Ристић, Крушевац

АФОРИЗМИ:

- *Они који вас избегавају - чине вам огромну услугу.
 - *Људи воле да од туђих живота стварају своје проблеме.
 - *Бирократска дрскост је лажна услужност која се љубазно свима гади.
 - *Занимљива је сличност речи „политика“ и „поликлиника“.
 - *Ма, водио бих ја рачуна о себи, да имам рачуна у банци.
 - *Као што неки мушкарац може да се фемка, то ниједна феминисткиња не може.
 - *Афоризам је смејање наместо плача,
 - *Сатира је плач у форми смејања.
 - *Не треба осуђивати оне који се брзоплето крсте.
- Можда журе да их не прекине ђаво.
- *Све је мање сећања на време Тита, али је обожавалаца све више.
 - *Клонирање Срба још није започето, али деклонирање увелико траје.
 - *Многе би да будеш њихов Ромео - њихов Алфа-Ромео!
 - *То што нема пара и није тако страшно. Страшно је што нема људи.

**Миодраг Глигоријевић Миган,
Пајковац - Параћин**

- Јуче сам у пошти био човек првог реда.
- Поштујемо упозерење: Не бацајте ђубре - мени је пуна кућа.
- Боса Мара је давно прегазила Босну, али у Хаг је још нису позвали.
- Браћо Срби! Памтите ме подобру- немојте ме гласати!
- Пала цена културе на европском тржишту - опозиција пуца од радости.
- Ја сам патриота, живот бих дао за Србију- нема везе што сам продао очевину.
- Ватрогасци немају посла - зна се ко гаси фабрике.

АФОРИЗМИ

- Радници који су остали без посла, извол'те у народну кухињу на молитвени доручак.
- Скромно се живело некад у мом Пајковцу- пила се само мека ракија.
- На сахрани мог деде поп је поздравио све присутне песмом: Остајте овде!
- Наше друштво води такву политику да наша деца
- више никад неће ратовати - све док не постану пунолетни.
- у последњем рату ми смо победили - нико није могао да нас стигне.
- Хвала Богу да и код нас сада нешто прелива.
- Синоћ на ТВ јавише да стиже прилив топлог ваздуха са Медитерана.
- Ако се ви, демократе, протестујући и борите за земљу, изађите на њиве, а не на улице.
- Није ми криво што неки иду на море, него што се враћају.
- Није ми криво што ортопед није радио, него што сам цабе прао ноге.
- Каже један амерички представник ЦИЕ: Каква демократија, Србима ни поплаве нису могле ништа!
- Прво сам се оженио из љубави, а други пут из Бачине.
- Угледан сам био као дете - кад нешто дрпим, увек ме угледају.
- Осећам се толико јаким да могу да брукам целу Србију.
- И дан данас је у мом Пајковцу призната слобода говора - можеш овну да кажеш ован, а коњу коњ, а да ти нико не замери.
- Ја сам нечувени афористичар - нико није чуо за мене.
- Да би увели историју Србије У школи, морали бисмо да рушимо врата.
- Хвала ти мајко што ме срећног роди, сутра ме отац на вашар води.
- За свој рад сам добијао аплаузе,
- али ми то није ушло У просек за пензију.
- Кренуло на боље - и град пада све крупнији.
- Жену под хитно водим код очног лекара- кад је са мном, не види никакву перспективу.
- Жена ми се много секира - не дам јој да има дечка.
- Наша полиција је као сан -увече те ухвати, ујутру те пусти.
- Плашим се кад је Сунце на западу, да га ови Западњаци не покваре
- Вредан смо ми народ - гледам по овим риалитијима како наше девојке са вољом залегају на посао ..
- Појели све из државних јасала, па сад јаучу по сокацима.
- Квочки подметнеш јаје - изведе пиле. Невладиним организацијама подметнеш паре - свашта изведу.
- Гласао бих ја њега, али неће он мене.
- Чекај жено, да ја постанем неко, па ћеш бога ми и ти да будеш нешто.
- Цео век је слушао и волео народњаке, а на онај свет га је испратила поп - музика.
- Карађорђа би сада училе све војне академије да је уместо "Т" рекао "К", када је рекао: "Ево мене, ево вас, рат Турцима!"
- Демократија се поменула и не повратила се - било би то ужасно повраћање.

Бранко Ћировић Ћиро, Ћићевац

АФОРИЗМИ: Бранка Ћировића-Ћире, Ћићевац

- -Запад! Нека хвала ја се грозим од лажног морала.
- -Са Ловћена кличе вила шта ће бити кад нестане Мила!?
- -Опозиција :Бацили су карте на сто паре су поделили испод стола.
- -Многи политичари требали би да се присјете прошлости и времена када су били чобани.
- -Хумано је човеку помоћи да умре, али не од глади.
- -Од шљива на врату се не пече ракија, али може да се изгуби глава.
- -Неки су у светлу будућност кренули са народним парама.
- -Почетак је сваки тежак, рече лопов и зграби наковањ.
- -Данас је највећа лаж: у лажи су кратке ноге.
- -Како да мрднемо дупетом, када су педери око нас.
- -На светској политичкој сцени су диносауруси: страх ме леденог доба.
- -Понеки су се толико осилили као да у гаћама носе нојева јаја.
- -Најопасније сероње су они што не скидају гаће.
- -Ови што пишају уз ветар кад-тад ће упишати ногавице.
- -Џаба добра коњица када је јашу магарци.
- -Кажу Американци да имају паметне бомбе: дабогда им се вратиле кући.
- -Кажу да је некада давно човек сишао са дрвета: како се по неки понашају, требало би их
Вратити на дрво.
- -Сиромах може доћи до јаја само кроз исцепан џеп.
- -Лако је свити гнијездо, али је тешко издржати на јајима.

Братислав Костадинов, Крушевац

АФОРИЗМИ

- Приказаћемо вам благостање у Србији. Упозоравамо вас да је снимак узнемирујући.
- Политичари су дволични. Једна слика им је на билбордима, а друга на потерницама.
- Шта је тање - телевизори или телевизије?
- Чим су нам скинули скалп, накривили су капу.
- Брат је мио ма које валуте био.
- Народе, ћути и крпи буџет.
- Цене стежу, а живци попуштају.
- Сигурносне камере у Србији увек знају када да зажмуре.
- Народ је кренуо ка демократији и од тада му се губи сваки траг.
- Ко ме закон лежи у топузу, тај је лак на орозу.
- За низак стандард захвалите високој корупцији.
- Пијемо да заборавимо ко нам је попио сву памет.
- Радо иде Србин на испраћај војника.
- Током туче у ријалитију није повређена ниједна животиња.
- Заиграла мечка и по нашим живцима.
- Живимо као пси, али и даље машемо репом.
- Открићу вам топлу воду. Кувају нас као жабу.
- Ко испадне из штоса постаће виц.

САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА

Јован Н. Бундало, Београд

ШТА ЗНА ЈАБЛАН НА ПРОПЛАНКУ

Пропланцима рајских страна, са осмехом шета Хране,
последње нам би виђење, кад је збрајао тужне дане.
Прошетасмо хладовином, па седосмо испред чесме,
донео ми плави зборник у коме су моје песме.

Дао сам му нову збирку и још једну за унуке,
крадом сам га загледао, дрхташе му обе руке.
Питао сам пролазника, да л би хтео да нас слика,
у албуму често гледам, два несрећна тужна лика.

Ћутали смо неко време, ко две птице на огранку,
изненада рече Хране: Шта зна јаблан на пропланку?
Како јаблан може знати, какве очи су у Сање,
после ми је поменуо, Озрен, Ртањ и Запаље.

Кад су нам се очи среле, видео сам тешку сету,
а и мене зима сколи, као да сам сам на свету.
У том трену мукле туге, тихим гласом проговори:
Нећемо се више срести, моје тело ђаво двори.

Ја га храбрим глумом шалом, не налазим праве речи,
говорим му да сам чуо, за лек нови што све лечи.
Помињем му кад смо некад, стиховали поред Млаве,
и да л се сећа песникиње, што имаде очи плаве?

Засија му на трен лице, однесоше мисли муке,
помену ми са осмехом своју децу и унуке.
Загрли ме на расанку, загрљај му би без снаге,
само у сну некад видим, насмејане очи драге.

Читао сам песму "Јаблан", кад га више није било,
што ми рече на расанку, у болу се остварило.
На пропланку његов јаблан, још самује у Запаљу,
без Хранета ја не видим, ону нашу Сокобању.

Два песника кад се сретну, с тугом зборе драго име,
јер је био маг песништва, лепог стила, складне риме...

*На конкурс Удружења књижевника "Стојан
Живадиновић" из Сокобање песма је награђена
Повељом Хранета М.*

НАСЛЕДНИЦИ ОД НАС УЧЕ

- кад се браћа деле-

Умре отац изненада, баш у доба часног поста
нас два брата усред јада пописасмо што преоста.
Делисмо се к'о сва браћа, такво нам је ваљда семе,
гледали смо од старијих, запамтисмо тога доста.
Зло искуство данак враћа, кроз вене нам кружи време.

Поделисмо све на пола да једнако сваком буде,
пресекосмо уздуж кола, са тестером, све до руде.
И ту наста проблем мали ко да нисмо бића свесна,
инат неће да прихвати и када му злато нуде,
очас смо се посвађали, ком припада страна десна.

У воћњаку исто бива, од старина зна се ко смо
њему шљива, мени шљива, а непарну исекосмо.
У деоби све се види, пргава је нарав мушка,
од предака с обе стране, ми ту нарав наследисмо.
Њему вишња, мени дуња, њему орах, мени крушка.

Бунар један, нас двојица, у јаду се насмејасмо,
намрштених ружних лица, сложено бунар затрпасмо.
Како буре поделити, опсела нас тешка туга
брат га тражи, ја га не дам, ту се мало посвађасмо,
морасмо га растурити, свако доби петнест дуга.

На ред дође кућа нова, прашина се и ту дигла,
поделисмо све до крова, њему цигла, мени цигла.
Да не љутим свога брата, попустљив сам мало био,
жена ми је ту помогла, левим оком ми намигла.
Дао сам му кућна врата, за која се закачио.

Њиве очас поделисмо, комшија је један реко:
Да за навек буде чисто, поделите све попреко!
Конопац смо растезали, потом сламку извлачисмо
помињасмо реда ради и мајчино прво млеко,
ал" би среће, мање-више, без крви се поделисмо.

Поделисмо потом стоку, опет непар под нож оде,
месар закла петог бика, трећег коња већ изводе.
Поделисмо коке жуте, мени мачка, њему куче.
Мислим да ће исто бити док по свету људи ходе;
наследници наши ћуте, од нас стари занат уче.

Мајка стоји поред пећи, у рукама држи свећу,
не можемо мајку сећи - брат је неће, ја је нећу.
Ћутке оде стара жена у дно баште ка кућерку,
низ образе сузе теку, тужног ока вага срећу
нит лелече нити куне, већ помиње мртву ћерку.

Плаче мајка над судбином, у прошлост јој мисли лете,
умрла јој девојчица, ни годину не наврши,
куне усуд јада свога што јој узне женско дете,
док синове своје гледа, у немоћи прсте крши.
Смрт призива к'о спасење, трошећ дане судбе клете.

СРБИ СЛАВЕ ТРОМОРРАВЉЕ

Србију су премрежиле, Мораве и Моравице,
богатство су српства цела, водом поје оранице.
Свака од њих опевана, све те воде Србин слави,
поносан је на Мораву и кад плодне њиве плави.

Са Голије тихо пође, једна од тих Моравица,
носи мирис боровине и опојни цвркул птица.
Код Пожеге у равници, Ћетињу ће сестру срести
и Скрапж ће пун заноса с њима двома душу сплести.

Журно пође ка истоку, поносито носе снове,
одреди јој компас име, Западна се од тад зове.
Кад промине Драгачево, клисура је чека стара,
са поносом слуша песму, *Са Овчара и Каблара*.

Журила је овом месту, с пуно наде од извора,
знаде да је овде чека, српству мила Света гора.
Од вајкада у котлини, манастире шуме крију,
монаси је просвећују, молитве јој зоре мију.

Код Чачка се посве смири, Краљеву јој мисли ходе,
затим жури крај Адрана, да са Ибром смеша воде.
Трстеник је очекује, о Крушевцу снове снује,
о опанку и јелеку, ту се лепа песма чује.

У сусрет јој југа пође, траг вијугав хитра скока,
новој реци у настанку, придружи се пар потока.
Са Скопске је Црне Горе, прате Срби пут Србије,
од капљици свакој од тад, српско срце снажно бије.

Од Бинача крене река, носе поздрав са Косова,
косовка нам са кондиром, шаље прегршт слатких
снова.

Тихо тече крај Витине, кроз косовско Поморавље,
а кад сретне сестру с југа, тад настане право славље.

Загрљене потом журе кроз клисуре и котлине,
код Врања их севдах чека, Митке, Софка и Коштана
код Лесковца, пљескавице, роштиљија пун милине,
завиљена Нишу пође, ко девојка насмејана.

Мало лево иза Ниша, с Нишавом се здружи река,
Нишава јој име преда, обе стигле издалека.
Алексинцу лице мије, па похита пут Сталаћа,
од западне своје сестре, тек је нешто мало краћа.

А кад стигну обе реке, већ на крају пута дуга,
плодне воде са запада, жељно приме воде с југа.
Кад се сретну сестре драге, тад настане опште славље,
то што Срби тада виде, то се зове Троморавље.

Југ западу осмех даје, код Сталаћа, старог града,
ту настаје ново име, Велика се зове тада.
Ка Дунаву крене река, док јој лице мију зоре
сједињена са Дунавом, жудно сања Црно море.

Две Мораве и притоке, код Сталаћа воде здруже
са поносом могу рећи, српству целом верно служе.
Морава је наша мајка, сетва, жетва, моћ и здравље,
у песмама и предању, Срби славе Троморавље.

Ој Мораво, село равно, село равно водоплавно,
певао је и кнез Лазар, кад Косову пође давно!

МОЛИТВЕНА ПЕСМА

Напајам Псалтиром жеђи душе своје,
стихови ми свети жудну душу мију,
и наду ми дају, јер Гопода љубе.
Кад се часне мисли с молитвама споје,
тад све свете тајне у једну се слију,
под небеским сводом пролеће процвета.
Одлете из мисли хладне буре грубе,
па ми душу греје, чар Михољског лета.

У дубину душе скрићу неспокоје,
злобне речи воле да се осемене.
Примићу у срце чари топлих мора,
испод ведрога неба, ведре су и боје.
У људској је души пуно искушења,
ал` светлост јој стиже са Синајских гора.
У песми монаха што пред зору поје,
чујем слатке ноте анђеоског хора.

Пред Божићне дане, кад зором застуди,
када мраз по окну ослика вињете,
ја ћу за вас ткати ћилиме од злата.
Молитвене песме пустићу из груди,
из мог срца нежног позиваће дете,
свака реч из песме да вам душе буди.

Из вулкана скритих износићу лаву,
ако кад у души понестане жара,
дозиваћу у сан Васељену плаву.
Док зенице љубе са икона боје,
спајаћу Хиландар и Светога Саву
и молитве смерне и стихове своје.

Марина Адамовић, Ниш

ДОБРО ЈУТРО НАДО

Сирене означиле престанак агресије.

Отишла сам до болнице
по дневну дозу терапије.

Још сам била у ходнику
када се зачу
помахнитала шизела.

Ни "враћам се за печат"
нисам рекла медицинској.
Појурих синчићу осталом у
"непознатом" стану
непознатог деде.

Загрлих га,
па лифтом спустих у подземље.
Нигде никога.

Причала сам, певала,
изводила представе
позоришног тунела.

Како бацим поглед на небо,
сетим се зла које је Балкан доживео
крајем миленијума.

Сада много младих
има касетни у телима.
О осталоме, не бих, не
Добро ти јутро, надо грешнице.

ПЕСМА

Док се песма не прочита
лист проклиње јесен
Док се мисли не намрште
злу не прети љубав
Двоумим се
нека цврчак рије по мозгу
или
мождане вијуге нек
породе кобре

НАТАША

Не слутећи ништа
гледала сам небо
Стакло је било црно
завеса склоњена
Окретала сам главу
очекујући звезду
Барем једну једину
нигде, нигде ничега
Да ме је ко видео
о, да ме је видео!

Нико није, али нешто чу
како ми срце удара о плућа
Није уста ни очи имало,
попут ноћног духа
по зиду суморне собе
писало је поруку оловком од крви:
ТВОЈА ЈЕ ДРУГАРИЦА
ТВОЈА СЕСТРА
УМРЛА

НАТАША...

Била је тако лепа њенога лица боја
Тако драге очи које је склапала
Узео јој је руке, узео и љубио
Ћутала је као светлост која их жарила
Спустио лагано главу,
спустио и плакао
Први пут је главу погнуо
Први пут сузу пустио
на лице анђела које је волео
Сатима киша лила,
крај тела стајао сам.
Прођоше многе мисли
све налик на сан.
Сећа се првог дана њиховог састанка.
Сети се дечјег лица с којим је умрла.

НАЛИК НА МАРКА

Мајка је уздахнула: "И моја ћерка.."
Отац је ћутао и замишљено гледао
Брат је изговорио: "Сећам се брата.."
Девојчица је показала: "Моја сека?"
Улицом је потекао вапај,
Срце се расплело и котрљало до
Најудаљеније Сунчеве стреле
Из ове ране прокапаће нада!
Чуј!

Славољуб Љуба Јовановић, Крушевац

Да нас беше петоро у мајке

Здраво, моја вољена урвино,
здрво бреже, белутку, јаруго,
поточаро, башто, постојбино,
кућо стара - не видех те дуго.

Крај наћава совра усправљена
и црепуља хладна крај огњишта.
Снуждили се ибрик и тестија –
пресушила стара појилишта.

На вериги виси црни бакрач,
на тавану – бела паучина.
Зарђали и посипка и сач.
Задругују тмина и тишина.

На полици, у малој прегради,
где су некад мирисале дуње,
жалосно је, ал' шта да се ради,
молитвеник у прабини труне.

Са иконе са источног зида,
Свети Ранђ'о са жезлом и вагом
к'о скитницу посматра ме немо
с мирном сетом у погледу благом.

У дворишту усамљена крушка
ужиљена кореном и веком
над својом се хладовином љушка
као некад над мојом колевком.

Две сузе за Стамену

Понекад прођем, па ту застанем
крај чесме на плавом камену,
останем тако, док не канем
две чисте сузе за Стамену.

Ах, каква је била Стамена:
у очима горе два модра пламена.
Као јутарње небо она има
два рујна облачка у образима.

Коса јој плави плећа и рамена.
Око ушију два кружна прамена.
Бујају таласи к'о живи вулкани.
На увојцима дишу јорговани.

Танана у струку, раскошна у куку,
отима уздахе, плени и опседа.
Свако би је радо зграбио за руку
и повео стазом плавих недогледа.

Коракком кошуте, у сутоне сетне,
одлазила је на обалу снова,
као да је неког желела да сретне
у домовини сетних звездозова.

Честита и проста, собом је владала
не знајући куд је таква памет води.
Није нашла никог коме би се дала
и чије би чедо желела да роди.

Једног је октобра, док је овуда
јесен јасике и брезе златила,
одлепршала, незнано куда...
Никад се више није вратила.

Била је птица одбегла од јата,
била је роса у ружином цвету.
Није нашла себи ни друга ни брата,
ни сродне душе у прљавом свету.

Кроз сутоне сетне, као туговоди,
протекоше многе воде и времена,
ал' не беше више ни таквог осмеха,
ни такве жене, ни таквог имена.

Понекад пођем, па ту застанем,
крај слике у плавом камену,
останем тако све док не канем
две чисте сузе за Стамену.

Ти не знаш

Ти не знаш за мој суноврат
кад упадох у јамицу што се
при сваком осмеху
истицаше на десном рубу
твојих усана

Ти не знаш за мој бродолом
у таласима твојих праменова
што их завичајни ветрови
несташно разиграваше
над модрим сутонима
твог чежњивог погледа

Не знаш
јер те понесоше
сурови ветрови Подунавља

Не знаш колико је туге попила
долина мојих надања
кад си однела
руковети ненаписаних стихова
и празна годишња доба
мирис влажних вечери
са месечином у грању
кад су искриле звезде
на источној страни повечерја
а суза зановила у мојим очима

Ни колико је бола
у песми завичајних птица
не знаш како је олову срца
у трептајима жица
које умиру на крсту распетог свица

Ти не знаш цвиљење дроздова
на њиви обраних гроздова
ни бол што тече
са жвиздуцима путничких возова

Не знаш како зри јесен
на костурима огољених шума
ни како свићу вечери
кроз таму пропалог дана
не знаш поноре ока
са којим умире памћење
на оно што ми однесе
сурови ветрови Подунавља

Отишла си када је клијало лето
с благословом на пупку свакодневице
испратила те звона тишине
и жубор сузопада са модрог кладенца

Отишла си
нисила знала шта односе очи осмех
и проклета сандала

Није ми за тебе
мада ипак жалим
што си за се стекла урбану оазу
ја тужим и жалим за рупчетом малим
што га осмех створи на твојем образу

Није ми за тебе
мада ипак патим
у очију пустоши што ми вид разједа
што не могу барем
на трен да дохватим
модри сутон твога чежњивог погледа

Ти не знаш
како се у поноре времена пада
и како је сужњу
кад благосиља карике својих окова
живиш у бокорима
раскоши великог града
на ружи ветрова
и модрих речних токова

Отишла си
када је клијало лето
с благословом на пупку свакодневице
испратила те звона тишине
и жубор сузопада са модрог кладенца

Отишла си
нисила знала шта односе очи
осмех
и проклета сандала

И није ми за тебе
мада
ипак жалим
што си за се стекла урбану оазу
ја тужим и жалим
за рупчетом малим
што га осмех створи на твојем образу

Иван Поцони, Монца

Иван Поцони је рођен у Монци 1976. Увео је предмет Право и књижевност у Италију. Објавио је есеје о италијанским филозофима и о етици и правној теорији античког света; сарађивао је са бројним италијанским и међународним часописима. Између 2007. и 2018. објављене су различите збирке његових стихова: *Underground e Riserva Indiana*, con A&B Editrice, *Versi Introversi, Mostri, Galata morente, morente, Carmina non dant damen, Scarti di magazzino, Qui gli austriaci sono più severi dei Borboni, Cherchez la troika e La malattia invettiva con Limina Mentis, Lame da raso, con Joker, Il Guastatore, con Cleup, Patroclo non deve morire, con deComporre Edizioni.*

Био је оснивач и директор књижевног часописа Ил Гуастаторе – Куадерни «неон»-авангардисти; био је оснивач и директор књижевног часописа Л'Арривиста; био је извршни директор међународног филозофског часописа Информацион Философица; он је, или је био, режисер серија Есприт (Лимина Ментис), Нидаба (Гилгамеш Едизиони) и Фуззи (деЦомпраре). Основао је петнаестак самоуправних социјалистичких издавачких кућа. Написао је/приредио 150 томова, написао 1000 есеја, основао авангардни покрет (Неон-авангардизам, одобрио Зигмунт Бауман), са хиљаду покретача, и сачинио неон-авангардни антиманифест у главним универзитетским уџбеницима историје књижевности, филозофске историографије и у главним томовима књижевне критике. Уврштен је у Атлас савремених италијанских песника Универзитета у Болоњи и више пута је уврштен у велики међународни књижевни часопис Градива. Његови стихови су преведени на француски, енглески и шпански. 2024. године, након шест година потпуног повлачења из академских студија, вратио се у италијански уметнички свет и основао NSEAE колектив (Нуова социо/етно/естетичка антропологија).

Ivan Pozzoni (NSEAE Kolektivne)

Ivan Pozzoni è nato a Monza nel 1976. Ha introdotto in Italia la materia della *Law and Literature*. Ha diffuso saggi su filosofi italiani e su etica e teoria del diritto del mondo antico; ha collaborato con con numerose riviste italiane e internazionali. Tra 2007 e 2018 sono uscite varie sue raccolte di versi: *Underground e Riserva Indiana*, con A&B Editrice, *Versi Introversi, Mostri, Galata morente, Carmina non dant damen, Scarti di magazzino, Qui gli austriaci sono più severi dei Borboni, Cherchez la troika e La malattia invettiva* con Limina Mentis, *Lame da raso, con Joker, Il Guastatore, con Cleup, Patroclo non deve morire, con deComporre Edizioni*. È stato fondatore e direttore della rivista letteraria *Il Guastatore – Quaderni «neon»-avanguardisti*; è stato fondatore e direttore della rivista letteraria *L'Arrivista*; è stato direttore esecutivo della rivista filosofica internazionale *Información Filosófica*; è, o è stato, direttore delle collane *Esprit* (Limina Mentis), *Nidaba* (Gilgamesh Edizioni) e *Fuzzy* (deComporre). Ha fondato una quindicina di case editrici socialiste autogestite. Ha scritto/curato 150 volumi, scritto 1000 saggi, fondato un movimento d'avanguardia (NeoN-avanguardismo, approvato da Zygmunt Bauman), con mille movimentisti, e steso un Anti-Manifesto NeoN-Avanguardista, È menzionato nei maggiori manuali universitari di storia della letteratura, storiografia filosofica e nei maggiori volumi di critica letteraria. Viene inserito nell'*Atlante dei poeti italiani contemporanei* dell'Università di Bologna ed è inserito molteplici volte nella maggiore rivista internazionale di letteratura, *Gradiva*. I suoi versi sono tradotti in francese, inglese e spagnolo. Nel 2024, dopo sei anni di ritiro totale allo studio accademico, rientra nel mondo artistico italiano e fonda il collettivo NSEAE (Nuova socio/etno/antropologia estetica).

NATI AL CONTRARIO

Perché continuo a scrivere?
 B., come Bangladesh, aveva
 sedici anni, sul davanzale
 del balcone d'un liceo milanese,
 ma sedici anni non erano abbastanza
 affinché Dio l'abbracciasse nel suo salto.
 R., come Romania, aveva
 tredici anni, sentendosene cento,
 e nessun angelo
 volava al suo fianco.
 E., come Ecuador, aveva
 tredici anni, senza che Genova
 le ricordasse Quito,
 nella solitudine del suo vestire
 fuor di marca, disintegrata.
 C., come Cina, aveva
 dodici anni, consumati in fretta,
 affacciandosi a un balcone
 col desiderio di non vedere il mondo,
 buttandosi nel vortice
 dell'ansia da rendimento.
 I loro nomi non sono difficili
 da dimenticare, sono nomi
 - come me- nati al contrario,
 schiacciati contro i vetri
 delle finestre della vita
 saltando dall'asfalto.

BOLOGNA

Portici inscatolati nella nebbia d'una città
 assoluta, assetata di avanzamento,
 tornata in serie A, crocevia di cento idee,
 mille idioletti a dialetto, mille voci
 dissonanti, madre di versi e sorella
 d'università, suora dentro, etera fuori
 astuta mendicante trasfigurata con vesti
 ed ori, Bologna.

Bologna, marrana assonnata da agguati
 in trattoria, città d'arti, città d'anarchia,
 tenda canicolare d'extracomunitari d'ogni
 razza, capricciosa malandrina, testa di
 cazzo e cuor di ragazza.
 Piazza di bombe, viagra e passione,
 maniera carducciana, tormento di
 rivoluzione, bistecca al sangue e
backstage da pornodive ci strazi a morsi
 coi denti bianchi caduti nella neve.

Guccini brado bardo t'ha cantata con
 accento emiliano; un cantore, umile,
 d'inciviltà industriale, ti verserà in
 lombardo, a bicchieri di Sangue di Giuda
 adagiato su fette di lardo.

РОЂЕН НАЗАД

Зашто настављам да пишем?
 Б., као и Бангладеш, имао
 шеснаест година, на прозорској дасци
 са балкона миланске средње школе,
 али шеснаест година није било
 довољно
 да би је Бог у скоку загрлио.
 Р. је, као и Румунија, имао
 тринаест година, осећам се као сто,
 и нема анђела
 полетео на његову страну.
 Е., као и Еквадор, имао
 тринаест година, без Ђенове
 подсетио је на Кито,
 у самоћи своје хаљине
 ван марке, распао.
 Ц., као и Кина, имао
 дванаест година, брзо се потроши,
 гледајући на балкон
 са жељом да не видим свет,
 бацајући се у вртлог
 анксиозности у погледу перформанси.
 Њихова имена нису тешка
 заборавити, то су имена
 - као да си рођен унатраг,
 згњечено о стакло
 прозора живота
 скачући са асфалта.

БОЛОЊА

Тријемови у кутији у магли сунчаног
 града, жедан напретка, вратио се у
 Серију А, раскрижје стотину идеја,
 тисућу дијалекталних идиома, тисућу
 дисонантних гласова, мајка стихова и
 сестра свеучилишта, монахиња унутра,
 хетаера извана лукави просјак
 преображен у хаљине и злато, Болоња.

Болоња, поспана маррана из засједе у
 ресторану, град умјетности, град
 анархије, шатор с псећим ушима
 грађана који нису држављани ЕУ-а свих
 раса, хировити нитков, кретен и срце
 дјевојке.
 Трг бумбара, преко слојева,
 Кардуцијански начин, мука револуције,
 раре steak и бацкстаге с порно
 звијездама Гризеш нас својим бијелим
 зубима који су пали у снијег.

Гучини брадо бардо те је пјевао
 емилијанским нагласком; пјевач,
 скроман, индустријске неуљудности,
 говорит ће вам на ломбардском,
 до чаша с Јудином крвљу положених на
 кришке свињске масти.

L'EPATITE IVA

Il contribuente italiano medio tra tasse, imposte e accise subisce morsi e ricorsi stoici peggio che alla Corte d'Assise, navigando sempre in cattive acque, lo hanno dichiarato santo e contro le scottature da cartella esattoriale usa la tuta d'amianto.

L'epatite IVA è una malattia altamente contagiosa, il cuneo fiscale ha la funzione di un catetere senza ipotenusi, drenare liquidi dai buchi neri dei conti correnti non millanta l'idea di far chinare concittadini sofferenti a quota Novanta.

La metafora del drenaggio, verso lo Stato italiano, non è balzana, l'Agenzia delle Entrate ci rivolta i calzoni come indomita mezzana, la malattia è ormai cronica, come terapia sedativa resta la flat tax la calma piatta dei mercati internazionali non ci facilita il relax, tra salvare 5.000.000 di italiani o incrementare lo spread la scelta è tanto semplice che non ci vorrebbe un Dredd, speriamo solo che un nuovo dottor Sottile non emetta prelievi forzati sul 6‰ dei conti correnti dei soliti disgraziati.

ХЕПАТИТИС ИВА

Просечан италијански порески обвезник између пореза, такси и акциза трпи стоичке уједи и жалбе горе него у суђењу пороти, увек пловећи у тешким невољама, прогласили су га светим и носи азбестно одело против опекотина на пореском рачуну.

Хепатитис ИВА је веома заразна болест, фискални клин има функцију катетера без хипотенузе, испуштање течности из црних рупа текућих рачуна није хвалисање идеја да се напаћени суграђани спусте у деведесете.

Метафора одводње, према италијанској држави, није луда, Пореска управа нам изврће панталоне наопачке као непослушна ласица, болест је сада хронична, паушални порез остаје као седативна терапија равна смиреност међународних тржишта не олакшава нам да се опустимо, између спасавања 5.000.000 Италијана или повећања експанзије избор је тако једноставан да не би требао Дредд, надајмо се само да нови др Соттиле неће издати принудно повлачење на 6‰ текућих рачуна уобичајених несрећника.

GLI UOMINI SENZA COGNOME

Gli uomini senza umanità non hanno il cognome, vivono, inintelligibili, come uno spartito di sole semibiscrome, coltivando il loro misero orticello, due camere e un bagno, in cerca di condoni reiterati, su terreni del demanio.

Gli uomini schiavi dell'indifferenza non hanno il cognome, ci immunizzano, inutili, come la milza nell'addome dal fervore, dall'interessamento, dalla solidarietà civile, convertendo l'egotismo dello stilista in uno stile.

Gli uomini senza intelligenza non hanno il cognome, martellano, propagandistici, con l'arroganza di una réclame, condannando il mondo a un'esposizione a 100.000 röntgen col contegno truffaldino della piramide di Chefren.

Gli uomini senza cognome, si chiamino Roberti, Lorene, Glorie, devono essere affogati dentro ettolitri di damnatio memoriae, non ci devono tangere, novelli Mario Chiesa, ché buttare i nostri valori nel cesso non è una bella impresa.

МУШКАРЦИ БЕЗ ПРЕЗИМЕНА

Људи без човечности немају презимена,
они живе, неразумљиви, као партитура само напола,
обрађују своју јадну малу башту, две спаваће собе и купатило,
у потрази за обновом амнестије, на државној имовини.

Људи робови равнодушности немају презимена,
имунизирани нас, бескорисне, као слезина у стомаку
са ентузијазмом, интересовањем, грађанском солидарношћу,
претварајући егоизам стилита у стил.

Људи без интелигенције немају презимена,
ударају, пропагандистички, ароганцијом рекламе,
осуђујући свет на излагање 100.000 рендгенских зрака
са преварантским понашањем Хафреове пирамиде.

Мушкарци без презимена се зову Роберти, Лорене, Глориа,
мора да су се удавили у хектолитрима дамнацио меморије,
не смеју да се мешају, нови Марио Кјезас,
јер бацање наших вредности у тоалет није добра идеја.

CARMINA NON DANT DAMEN

La storia di una moneta non interessa a nessuno
due facce mai tanto ardite da vedersi in faccia:
su un lato impressa l'effigie d'una regina,
austera, drappeggiata di sete e assetata di drappi,
sull'altra l'immagine di un menestrello, vestito d'un manto di terra,
circonfuso dall'aurea tristezza dei canti di guerra.

L'incanto d'amore si trasforma in moneta
due mani, sistemata con cura e artigiana,
si stringon le mani, e due visi, due occhi meteci
si sporgono dai rilievi del rame,
tenendosi vivi, abbracciati, sospesi nel vuoto,
l'uno a osservare l'amenità di un reame
dove corrono liberi i fiumi, sorridono i fiori,
rivestito di boschi e di frutti in eterno,
l'altra a guardare l'inferno.

La mia arte è impotente
a lanciare incantesimi tanto influenti
da tener senza tempo sospesi nel vuoto due volti,
mescolando in fucina i due mondi
in un unico mondo in cui menestrello
e austera regina si armonizzano a fondo.

Menestrello, continua a cantare
il tuo inutile canto col cuore spezzato,
in attesa che frammenti di lacrime
si rimettano in circolo
nel sangue d'un amore smezato.

„CARMINA NON DANT DAMEN“ – (превод на Српски)

Историја новчића никога не занима
два лица никад довољно смела да виде лица једно другом:
на једној страни је утиснут лик краљице,
строг, огрнут свилом и жедан завеса,
на другој лик министранта, обученог у земљани огртач,
окужени златном тугом ратних песама.

Очараност љубави претвара се у новац
две руке, уређене са пажњом и занатом,
рукују се, и два лица, два страсна ока
вире из бакарних рељефа,

одржавајући једни друге у животу, загрљени, суспендовани у празнини,
онај који посматра пријатност једног царства
где реке слободно теку, цвеће се смеје,
заувек покривен шумом и воћем,
други гледа у пакао.

Моја уметност је немоћна
да баци тако утицајне чини
да задржи два лица безвременско суспендована у празнини,
мешајући два света у ковачници
у једном свету где министрант
и строга краљица темељно ускладити.

Минстреле, настави да певаш
твоја бескорисна песма сломљеног срца,
чекајући крхотине суза
враћају се у промет
у крви сломљене љубави.

PATROCLO NON DEVE MORIRE

Patroclo non vuole morire vittima della sua dolcezza
mascherata dall'ansia della diffusa aggressività [contemporanea],
l'imbarazzo della città indaffarata nello scudo d'Achille non doveva essere indossato,
l'incontinenza delle macchie di sangue sulla corazza d'Achille imbracciata,
incedendo col correre a vuoto, stereotipato, di ogni eroe post-moderno
nelle sabbie inquinate della piana di una Troia padana.

Ettore non vuole commettere un loop di medesimi gesti
orientare il carro, mirare, immerger la lancia nel cuore
immerger la lancia nel cuore, mirare, orientare il carro,
un rude guerriero mai gode a vedere lacrime di donna o cavalli,
concentrato a trovare giusti vocaboli d'addio da rassegnare alla moglie,
anti-dionisiaco deus ex machina, slot machine, disponibile a inforcare
Patroclo, i corretti meccanismi di ragionamento, onore, nazione, famiglia.

Achille non vuole ulular la sua rabbia frustrata
accorrendo straziato, stralunato, stranito, sulla strada del campo di battaglia,
i pit bull terrier rabbiosi s'abbattono con una dose letale di anti-depressivo,
trascinare cadaveri dal carro, stracciar vesti, rapir sacerdotesse danae,
non è in grado di negoziare affetti con la gloria di un padre
e si avvicenda a se stesso, siamese superstite.

Patroclo non deve morire, obbligandoci a brindare a un gioco delle tre carte dove
dolcezza vince, ragione vince, vitalità vince,
dolcezza soccombe, ragione soccombe, vitalità soccombe,
Patroclo muore, Ettore muore, Achille muore, muoiono tutti,
ragione trafitta dolcezza soccombe a una vita incompiuta,
e noi, costretti a mediare, mai eroi medio massimi, martiri da mass media,
restiamo a cantare a metà, condannati a restare smezzati.

ПАТРОКЛ НЕ СМЕ УМРЕТИ

Патрокло не жели да умре као жртва своје сласти
маскиран анксиозношћу распрострањене [савремене] агресије,
срамота ужурбаног града у Ахилејевом штиту није требало да се носи,
инконтиненција крвавих мрља на Ахиловом оклопу,
настављајући са празним, стереотипним трчањем сваког постмодерног хероја
у загађеном песку равнице Троје долине По.

Еторе не жели да понавља исте гестове оријентисати кочију, нациљати, зарити
копље у срце зари копље у срце, циљај, управљај кочије, груби ратник никада не
ужива да види сузе жена или коња, концентрисан на проналажење правих
опроштајних речи да да оставку својој жени, анти-Дионизијски деус ек мацхина,

слот машина, доступна за возњу Патрокло, исправни механизми расуђивања, част, нација, породица.

Ахил не жели да завија свој фрустрирани бес трчи сломљена срца, ошамућена, ошамућена, на путу до бојног поља, бесни питбул теријери дају себи смртоносну дозу антидепресива, извлачење лешева из кочије, цепање одеће, киднаповање свештеница Данае, он није у стању да преговара о наклоности са славом оца и смењује се са собом, преживели Сијамци.

Патрокло не сме да умре, тера нас да наздравимо карташка игра где слаткоћа побеђује, разум побеђује, виталност побеђује, слат попушта, разум попушта, виталност попушта, Патрокло умире, Хектор умире, Ахил умире, сви они умиру, разум прободена слат подлеже недовршеном животу, а ми, принуђени да посредујемо, никада хероји средње класе, масовни медијски мученици, остајемо да певамо на пола пута, осуђени да останемо подељени.

QUI GLI AUSTRIACI SONO PIÙ SEVERI DEI BORBONI

L'austriaco, di vera stirpe ariana, è molto severo, non si incanta, achtung kaputt kameraden, pretende massima flessibilità in modo da rimettere l'Europa intera a quota Novanta, bombarda le borse di Milano assolutamente gratis, meglio di quanto fecero Radetzky o Bava Beccaris.

Potremmo tentare ancora con uno sciopero del tabacco, mischiando hashish a marijuana con distacco, anche se non credo che funzionerebbe lo sciopero del lotto, siamo troppo lontani dai moti del 1848, ora l'intera nazione tira a arrivare alla mattina, sognando di incassare un ambo o una cinquina.

Sperando in un ritorno della dinastia Borbone i milanesi non sono avvezzi alla rivoluzione, scalpitano, reclamano, ti mandano a cagare, tornando il giorno dopo in ufficio a lavorare, non avendo l'energia dei siciliani buontemponi, l'unica regione a statuto speciale a protestare coi forconi.

Qui gli austriaci sono più severi dei Borboni, la Merkel tuona da Bruxelles minacciando risoluzioni del Consiglio Europeo, in cui siedono retribuiti in modo sovranazionale i vari prestanome dell'una o dell'altra multinazionale, indecisi, con rigidità scientifica tutta teutonica, se far fallir la Grecia o un'azienda agricola della Valcamonica.

ОВДЕ СУ АУСТРИЈЦИ СТРОЖИЈИ ОД БУРБОНА

Аустријанац, праве аријевске лозе, веома је строг, није очаран, ацхтунг капутт камераден, захтева максималну флексибилност да би целу Европу вратио на деведесет, бомбардује миланске берзе апсолутно бесплатно, боље него Радецки или Бава Бекарис.

Могли бисмо поново да покушамо са штрајком дувана, мешање хашиша са марихуаном са одвајањем, иако не мислим да би штрајк лутрије успео, предалеко смо од немира 1848. сада цела нација покушава да дође до јутра, сањајући да уновчи двојку или петицу.

Надајући се повратку династије Бурбона Миланци нису навикли на револуцију,

разбијају се, захтевају, говоре ти да зезнеш,
враћање у канцеларију следећег дана на посао,
немајући енергију добронамерних Сицилијанаца,
једини регион са посебним статутом који протестује вилама.

Овде су Аустријанци строжији од Бурбона,
Меркелова грми из Брисела претећи резолуцијама
Европског савета, у коме седе наднационално плаћени
разни фронтмени једне или друге мултинационалне,
неодлучан, са потпуно тевтонском научном строгошћу,
да ли да банкротира Грчку или фарму у Валкамоници.

LA MALATTIA INVETTIVA

Per scoprire le cause del mio vivere ogni evento come in dissenteria,
hanno versato inchiostro, enorme svista, nella cannula della gastroscopia
i medici anatomopatologi, e mi hanno diagnosticato la malattia invettiva,
associata a reflussi letterari, dilagati dall'esofago, a ossidarmi la gengiva.

Quando, cane cinico al collare, fiuto odor di malcostume o lezzo d'egopatia
non riesco a tollerare l'altro-nel-mondo, vittima d'abuso di xenofobia
dimentico ogni forma di fair-play, calo nella nebbia del Berserker,
incazzato nero come uno Zulu costretto a sopportare un afrikaner,
dico rom al sinti, sinti allo zingaro, zingaro al rumeno, rumeno al rom
non riuscirei nemmeno a trattenermi dall'urlare a Hitler aleikhem Shalom.

Se non vi digerisco sento dentro «uh, uh, uh» come Leonida alle Termopili,
identificando i vermi, che mi stanno intorno, coll'acuirsi del valore dei miei eosinofili
emetto, in eccesso, acido cloridrico e smetto di disinibire la pompa protonica
con la disperazione di un Mazinga mandato in bianco dalla donna bionica,
sputando, con l'accortezza del Naja nigricollis, ettolitri di cianuro
in faccia a chi, dandomi noia, sia condannato a sbatter la testa al muro.

Per comprendere l'ethos del mio vivere in assenza d'atarassia
barbaro che incontra un cittadino nella chora dell'anti-«poesia»,
sarete tutti, nessuno escluso, costretti a inoltrarvi in comitiva
nei meandri labirintici della mia malattia invettiva.

ИНВЕКТИВНА БОЛЕСТИ

Да откријем узроке због којих сваки догађај доживљавам као у дизентерији,
просули су мастило, огроман превид, у гастроскопску канилу патолози, и
дијагностиковали су ми инвективну болест, повезан са књижевним рефлуксом, који
се ширио из једњака, да би ми оксидирао десни.

Кад, цинични пас на огрлици, осетим мирис несавесности или смрад егопатије
Не могу да толеришем другог-у-свету, жртву ксенофобичног злостављања
Заборављам све облике фер-плеја, падам у Берсеркерову маглу, љут као Зулу
приморан да трпи Африканера, Кажем Роми Синтима, Синти Циганима, Цигани
Румунима, Румунима Ромима
Не бих се могао зауставити ни да не викнем алејхем Шалом на Хитлера.

Ако те не сварим, осећам се "ух, ух, ух" изнутра као Леонида у Термопилима,
идентификујући црве, који су око мене, са повећањем вредности мојих еозинофила
Емитујем хлороводоничну киселину у вишку и престајем да дезинхибирам
протонску пумпу са очајем Мазингера којег је бионичка жена послала у празно,
пљување, са предвиђањем Наја нигрицоллис, хектолитара цијанида
у лице свакоме ко је досађивањем мени осуђен да лупи главом о зид.

Да разумем етос мог живота у одсуству атараксије варварин који сусреће грађанина
у хору анти-„поезије“, сви ћете, без изузетка, бити приморани да се придружите
групи у лавиринтским меандрима моје инвективне болести.

HOTEL ACAPULCO

Le mie mani, scarne, han continuato a batter testi, trasformando in carta ogni voce di morto che non abbia lasciato testamento, dimenticando di curare ciò che tutti definiscono il normale affare d'ogni essere umano: ufficio, casa, famiglia, l'ideale, insomma, di una vita regolare.

Abbandonata, nel lontano 2026, ogni difesa d'un contratto a tempo indeterminato, etichettato come squilibrato, mi son rinchiuso nel centro di Milano, Hotel Acapulco, albergo scalcinato, chiamando a raccolta i sogni degli emarginati, esaurendo i risparmi di una vita nella pigione, in riviste e pasti risicati.

Quando i carabinieri faranno irruzione nella stanza scrostata dell'Hotel Acapulco e troveranno un altro morto senza testamento, chi racconterà la storia, ordinaria, d'un vecchio vissuto controvento?

BALLATA DEGLI INESISTENTI

Potrei tentare di narrarvi al suono della mia tastiera come Baasima morì di lebbra senza mai raggiungere la frontiera, o come l'armeno Méroujan sotto uno sventolio di mezzelune sentì svanire l'aria dai suoi occhi buttati via in una fossa comune; Charlee, che travasata a Brisbane in cerca di un mondo migliore, concluse il viaggio dentro le fauci di un alligatore, o Aurélio, chiamato Bruna che dopo otto mesi d'ospedale morì di aidiesse contratto a battere su una tangenziale.

Nessuno si ricorderà di Yehoudith, delle sue labbra rosse carminio, finite a bere veleni tossici in un campo di sterminio, o di Eerikki, dalla barba rossa, che, sconfitto dalla mania di navigare, dorme, raschiato dalle orche,

ХОТЕЛ АЦАПУЛКО

Моје руке, танке, наставиле су да куцам текстове, претварајући сваку гласину о мртвима у папир који није оставио тестамент, заборављајући на лечење оно што сви називају уобичајеним послом сваког људског бића: канцеларије, куће, породице, идеал, укратко, редовног живота.

Све одбране су напуштене још 2026 уговора на неодређено време, означен као поремећен, Закључао сам се у центру Милана, Хотел Акапулко, трошни хотел, окупљајући снове маргинализованих, исцрпљивање ваше животне уштеђевине у кирију, у часописима и оскудним оброцима.

Када је полиција упала у пилинг соби хотела Акапулко и наћи ће другог мртваца без тестаментa, ко ће испричати причу, обичну, старца који је живео против ветра?

БАЛАДА О НЕПОСТОЈЕЋИМА

Могао бих покушати да ти кажем на звук моје тастатуре пошто је Баасима умрла од губе а да никада не стигнем до границе, или као Јерменски Мерујан под махањем полумесеца осетио је како му ваздух отече из очију бачен у масовну гробницу; Цхарлее, који је декантирао у Бризбејну у потрази за бољим светом, завршио путовање унутар чељусти алигатора, или Аурелио, звани Бруна него после осам месеци у болници умро је од уговора о помоћнику да туку на обилазници.

Нико се неће сетити Јехудита, њених кармин црвених усана, на крају пијете отровне отрове у логору за истребљење, или Еерики, са црвеном брадом, који, поражен жељом да плови, спава, стругају китови убице,

sui fondi d'un qualche mare;
 la testa di Sandrine, duchessa
 di Borgogna, udì rumor di festa
 cadendo dalla lama d'una ghigliottina
 in una cesta,
 e Daisuke, moderno samurai,
 del motore d'un aereo contava i giri
 trasumanando un gesto da kamikaze
 in harakiri.

Potrei starvi a raccontare
 nell'afa d'una notte d'estate
 come Iris ed Anthia, bimbe spartane
 dacché deformi furono abbandonate,
 o come Deendayal schiattò di stenti
 imputabile dell'unico reato
 di vivere una vita da intoccabile
 senza mai essersi ribellato;
 Ituha, ragazza indiana,
 che, minacciata da un coltello,
 finì a danzare con Manitou
 nelle anticamere di un bordello,
 e Luther, nato nel Lancashire,
 che, liberato dal mestiere d'accattone,
 fu messo a morire da sua maestà
 britannica
 nelle miniere di carbone.

Chi si ricorderà di Itzayana,
 e della sua famiglia massacrata
 in un villaggio ai margini del Messico
 dall'esercito di Carranza in ritirata,
 e chi di Idris, africano ribelle,
 tramortito dallo shock e dalle ustioni
 mentre, indomito al dominio coloniale,
 cercava di rubare un camion di
 munizioni;
 Shahdi, volò alta nel cielo
 sulle aste della verde rivoluzione,
 atterrando a Teheran, le ali dilaniate
 da un colpo di cannone,
 e Tikhomir, muratore ceceno,
 che rovinò tra i volti indifferenti
 a terra dal tetto del Mausoleo
 di Lenin, senza commenti.

Questi miei oggetti di racconto
 fratti a frammenti di inesistenza
 trasmettano suoni distanti
 di resistenza.

на дну неког мора;
 глава Сандрине, војвоткиње
 из Бургундије, чуле су се гласине о
 прослави
 пада са оштрице гиљотине
 у корпи,
 и Даисуке, модерни самурај,
 авионског мотора бројао је обртаје
 трансхуманизирање геста камиказе
 у харакирију.

Могоа бих ти рећи о томе
 у врелини летње ноћи
 као Ирис и Антија, Спартанке
 пошто су напуштени деформисани,
 или како је Деендаиал умро од глади
 приписати појединачном злочину
 живети недодирљивим животом
 а да се никада нису побунили;
 Итуха, индијска девојка,
 који је, претећи ножем,
 завршио плес са Манитоуом
 у предворју бордела,
 и Лутер, рођен у Ланкаширу,
 који, ослобођен посла просјачења,
 погубио га је његово британско
 величанство
 у рудницима угља.

Ко ће памтити Ицајану,
 и његова масакрирана породица
 у селу на рубу Мексика
 од Каранцине војске која се повлачи,
 а ко из Идриса, бунтовног Африканца,
 запањен шоком и опекотинама
 док, непокорени колонијалном
 влашћу, покушао да украде камион са
 муницијом;
 Шахди, полетео је високо у небо
 на аукцијама зелене револуције,
 слетање у Техеран, поцепана крила
 из топа, и Тихомир, чеченски зидар,
 који је упропастио међу равнодушним
 лицима до земље са крова Маузолеја
 од Лењина, без коментара.

Ове моје приче
 разбијен на фрагменте непостојања
 преносе удаљене звукове отпора.

Лепа Симић, Цирих

ПОТОК

Можда више
не жубори.

Можда је и извор
Пресушио.

Можда је у димњак
ударио гром,
поломио огледало
у мојој девојачкој соби.

Ја чувам у грудима
време,
најлепше пејзаже
родне груде.

Тада ми је душа
била цела.

**ХАЈДЕМО НЕГДЕ
ВЕЧЕРАС**

Хајде,
да испијемо вино
И откривамо
тајне облака.

Уз море,
задивљени гледамо
залазак сунца
И босим ногама
у песку уписујемо
печате постојања.

Хајдемо негде вечерас,
у твом загрљају
бих да слушам
како цвркућу птице.

Бићу ти мрва хлеба,
а ти мој мрав.
Понеси ме на уснама.

Ноћас ми се лудује.

ИДИ

Спакуј своје ствари
Иди
Биће ми лакше.

Тешко је бити сама
У двоје.

Везеш вез на уснама,
а кроз тебе
северац дува.

Иди
Насмејан
чврстим кораком
буди мушко.

Можда ће те уз пут
неко срести,
не показуј се,
да те бол не расече
пред другима.

У љубави, драги мој
као и у рату;
Сад те има
- сад те нема!

Милена Вукоје Стаменковић, Берн

ПЕСНИК

Чекајући Годоа
 песник је
 заборавио на реч.
 само су очи признавале
 колика је дубина
 у њима.

Жудећи за неизговореним
 спустио се
 у корито с друге стране
 себе
 (Сама) реч
 која је изречена
 дубља је од свега
 Крикнуо је песник.

Крик нико није чуо
 само одабрани могли су
 да га наслуте.

МАТАДОР

Матадор у мени
 ранио је свог
 последњег бика.

Сад зацељује ране
 нечујним речима
 колоплетом жеља
 мирисом југа.
 Матадор у мени
 се предаје.

ПУТОВАЊА

Путујем путањом
 без краја
 који се у оку
 назире.

Да ми је да се домогнем
 слободе
 да будем птица
 цвет
 лист на грани
 Да не болујем
 одболовано.

Да будем
 цвет птици
 цвет листу
 цвет слободи
 цвет сновима мојим
 Снови су слобода
 И лет птице.

Љубиша Војиновић – МАЈСТОРОВСКИ, Нови Сад

ХВАЛОСПЕВ ФРУЛИ

Од јавора или трешње,
шљиве, дрена ил` од дуда,
чудесна се фрула ради,
што музичка ствара чуда.

Једноцевка ил` двојница,
за фрулаша свеједно је,
ал` се уз њу увек радо,
игра коло и запоје.

Једноставна за израду,
и не треба да се штима,
али значај немерљиви,
за наш народ фрула има.

Што род српски свеколики,
од искона верно прати,
рад` тога се фрула може,
инструментом светим звати.

Захваљујем свакој фрули,
што умилне звуке нуди,
и нек` њене свирке буде,
док с истока зора руди.

Нови Сад, на Васкрс 2023 лета Господњег

КРПЕЖ И ТРПЕЖ

Много се људи, у биједи грче,
и стално за неким бољитком трче,
човјек се гучи, стиска и штеди,
и кад је млад и кад осигједи.

Када смо били, незрели и мали,
појмове многе нијесмо знали,
и шта то они, заправо значе,
док живот с њима упоред` крече.

У једно давно и зимско вече,
уз дуги уздах, баба нам рече:
„Трпет` се и крпит`, стално мора“,
и грч јој тада лице набора:

Штедња је дио животне приче,
тако се ђецо иметак стиче,
и на тој муци, многи се прже,
крпеж и трпеж, по` свијета држе.“

И сада, послјије педесет љета,
видим да ријеч њена би` света,
јер стално, нешто морам да трпим,
ил` трање неке, шијем и крпим.

„Сиромаштво није срамота, али јесте срамота,
не опирати се сиромаштву, радом.“ - Перикле
Петроварадин, 2019 љета Господњег

МОРАВСКИ РАЈ

Док Морава тихо шуми,
а сва поља уз њу злате,
моје очи с уживањем,
те предивне слике прате.

Сви потоци и ријеке,
ка Морави хитро теку,
и предивним аријама,
жуборећи праве јеку.

Свуд` се плодне њиве шире,
и ливаде процвјетале,
а чобанска пјесма ори,
уз чаробни звук свирале.

А подаље од Мораве,
питома се брда дижу,
у њиховим њедрима се,
сва бисерна села нижу.

И док слушам пој славуја,
и чудесни зов природе,
душа ми се омелами,
а чула ме у рај воде.

Свемогућем Богу хвала,
што је има` пуно дара,
и што бјеше шире руке,
Поморавље кад је ствара`.

Алексинач, село Корман, јул 2018 љета Господњег

ПИЋЕ БОГОВА

Са падина Фрушке горе,
река грожђа, кад потече,
напитак се рајски цеди,
од ујутру до увече.

О вино се, вековима,
испредају дивне приче,
уз њега се људи друже,
и весело песма кличе.

Да је вино лековито,
то заиста није спорно,
ништа душу не окрепи,
ко то пиће чудотворно.

Виногради благородни,
што их Свети Трифун чува,
напитак нам Божји нуди,
та чудесна лоза сува.

Ако вино пијеш као лијек, сачуваћеш своје
достојанство. - Народна пословица
Ириг, 14. фебруар 2018 лета Господњег

Јовица Н. Ђорђевић, Неготин

СТАБЛО

Гледам како ветри мучки стабло круне
са животних грана свело лишће пада
ни цике, ни гласа злотвора да куне
у самртном ропцу стоји пуно јада

Самоникло само где још стоји међа
где зла браћа своју дедовину деле
издаци му млади окренули леђа
никог да натопа тужне гране свеле

Сад стихија свака мучки га шамара
узалуд се стабло клања младој зови
да пронађе неког врсног калемара
да пришије стаблу свеж изданак нови

Стан'те силни ветри нек стихија штукне
што му тужна судба стари корен клима
зар да старо стабло сво од јада пукне
кад изданак сваки нови корен има.

РАНЕ

Када болне старе прокрваре ране
чежња на трен мучки срећу ми пробуди
сећање на лепе младалачке дане
кано милост света кану ми на груди

Као капља соде у преврелом вину
подле лажи слете срцу да ми кажу
па се кано милост на груд' ма расплину
да не спознам само колико ме лажу

Стан' животе клети наду ми не буди
ја већ дуго лебдим на облаке беле
залуд слатки мелем сипаш ми на груди
моје ране никад неће да зацеле

Јер за лажи твоје нимало не марим
бурни снови у ме већ ка Богу крећу
осећам у телу како душа стари
нову кишну јесен дочекати нећу.

НЕ ПИТАЈ

Не питај ме зашто, тужне мисли ројим
што на срећу бацам остатке од блата
поразе сам давно престао да бројим
још по души тражим трагове од злата

Покидане давно сјајне златне нити
моје мисли увек само ка њој крећу
можда моја љубав можеш бити и ти
али никад срећу донети ти нећу

После ње ја више волети не умам
сад царује сета осмесима мојим
ако ћеш отићи могу да разумем
поразе и туге више и не бројим

Не питај ме ништа, знаш шта ћу ти рећи
само њу ја волим истину ти кажем
од истине болне не могу побећи
јер себе сам давно престао да лажем.

БРЕМЕ

Када склопим очи, кад истекне време
и док душа Богу креће у тишини
скинућу са плећа ово тешко бремене
расућу све бриге доле по прашини

Јер сваки ме уздах као рана боли
све претешке туге ја сам у се крио
љутили ми ране, сипали им соли
никад за живота срећан нисам био

И сваки ми осмех подло лажан беше
скривао сам у се ледену олују
опрости им Боже јер сви људи греше
због похлепе тужни вапај и не чују

Не реците никад да сам добар био
не плачите за ме јер вам није жао
ко бисере црне ја сам тугу крио
од Бога сам само беле дане крао.

Љубица Жикић, Крагујевац

ГРАД ЉУБАВИ

Срели смо се у студентском граду
 То је град са десет
 хиљада отворених врата
 Са десет хиљада осветљених прозора
 На којима је насликано
 двадесет хиљада срдаца
 У коме су улице повезане
 загрљајима и пољупцима
 На којима су изговоране
 Проверове и Јесењинове речи
 Које су значиле
 слобода поезији и љубави
 Речи од којих је
 у нашем младом граду
 Ницала детелина са четири пера
 Бела рада с латицама
 на којима је писало
 „Воли ме, не воли ме,
 воли ме, не воли ме“
 Поред нашег града
 мирно је протицала
 Мутна и тешка река Сава
 носећи сенке врбака

Ми нисмо знали за
 протицања ушћа и заливе
 Ми смо шетали загрљени
 нежним годинама
 Бродови су наши пловили
 према звездама
 Руку под руку
 у властите снове.

ПРЕД СВЕТОЗАРНОМ ИКОНОМ

У тишини светога храма, месту
 безграничне љубави,
 Златни светачки венац
 обасјава моје пећине
 И отвара уставе
 подигнуте речима и надањима,
 Ластавицама уморних крила,
 Па горећи као славска свећа
 Топим се давајући опросте
 онима што су ме
 У време бола и нејакости ранили,
 Што су ме у мојој
 сузној години затајили,
 Онима што су влажни сунђер носили
 Уместо да су ме с крста скинули.

Благим погледом Те милујем
 тако мирну и снену
 Загледану у бивство нама невидљиво,
 Усамљену, увек будну и присутну
 Богомајко, Милоснице, Сабирнице,
 Женског рода заступнице.

Спуштам целов на твоје руке
 Које васцело време љубави
 и молитви служе.

Када чуда чиниш, Пресвета,
 Када се успињеш на место
 где Господ господари,
 Како твоје срце на липовој дасци, у
 каменом иконолику
 Остаје вечно нежно и топло,
 Откуцаја која
 и у нашим прсима дамаре...

Љубављу ме ојачај, Пресвета,
 хлебом јединим,
 Која све земаљско храни и брани.

БОЛ

Видела сам како се
 На туђим грудима ребро слама
 Прскајући мрким варницама.
 И би ми жао човека.
 Знам како боли.
 Није ме заобишла горка чаша.
 Испијам је све у полен гледајући
 Сладећи сваки гутљај
 Медном капи
 Која ће бар у надању
 На усну ми пасти.

Иво Торбица, Владимировац

ОДА ПРОЛЕЋУ

На врх лале зраци сунца падоше.
Поздравише је, пуни сјаја и тоpline.
Рађању живота подршку дадоше,
Ширећи се преко поља и котлине.

Маслачак у трави изгледом плени,
Изнад ког лети један шарени лептир.
Са гране маше млади лист зелени,
Који прекиде зимски дремеж и мир.

Већ се прве ласте са југа враћају,
Доносећи на крилима мирис пролећа.
Поред њих и топлији дани свраћају,
Пуни оптимизма и пољског цвећа.

Оду пролећу сад сви наглас певају,
Јер сваки ћошак врви од младости.
Док се јарке боје посвуд разливају,
Природа плеше свој валцер радости!

СТАРИ ОРАХ

Покрај пута, на једној узбрдици
Налази се разгранати орах стари
Прави је украс на пољу и ливадици
Највише му се обрадују ратари

Годинама тако поносно расте
Иако плодова никада није имао
Често га причом сељани чaste
Док је о богатом роду сневао

Дође јесен и све гране му оголи
Али с пролећем он више не олиста
Цео крајолик је сада препун боли
Јер нема старог ораха да блиста

Јутрос га, без милости, посекоше
Као да ту никада ни постојао није
Сузе многима низ лица потекоше
И од прејакe жалости срце им бије

СВЕ ЋЕ ЈЕДНОМ НЕСТАТИ И ПРОЋИ

Све ће једном, заувек, нестати и проћи,
Као са пролећем, опојан и царски бехар.
Неко друго време ће, са јутрима, доћи,
Али ћу до тад чувати наше љубави пехар.

На врелима твојим, страст ће опет блистати,
Када низ чело и тело потекну капи зноја.
На грани љубави додири ће поново листати,
Када будемо низали пољупце, без броја.

По бедрима ћу ти прстима песме писати,
Мада биће више неће бити младо и свеже.
На јоргован и ружу увек ћемо мирисати,
Иако нас време непрестано савија и реже.

Када, напoкoн, пресуше сви извори наши,
Изнад облака, бићемо поново заједно.
Поред мене ничег се не стиди и не плаши,
Јер смо, још од првог дана, као једно!

ЗБОГ ТЕБЕ

Када ти једног дана стигне вест
Да су нашли неко беживотно тело,
Знај да је празно срце, без капи крви,
И уморно од молитви,
Најзад, престало да куца,

Због тебе!

Душа ће тад, већ увелико, напустити
Усамљени овоземаљски брод,
Остајући гладна и жедна,
Највише усана и додира твојих.

Ако ти јаве тужну новост,
Ти не брини и нипошто
Осмех не скидај са баршунастог лица.

Знај да ћу и даље бити зеница ока твог,
Део шнале и чешља на твојој дугој коси,
На сваком ћошку, твоја сена,
Заносних покрета, веран анђео чувар,

Због тебе!

Андреја Ђ. Врањеш, Сремска Митровица

НОЋ ЈЕ БИЛА СВЕТЛОСТ

за Даре, Хане, Џуне, пострадале у Јасеновцу

Кад се зло исконом учини,
нема нигде добра ни једнога,
светлости не сјаје у души мрака,
од мржње се не чује еклога.

Велика дела разбуцају уски,
живот се пролази по путањи злог,
кад би могле зоре забелеле не би,
да не гледа склонио се Бог.

Време стратиште, логор ход,
смисао сабијен у тачку, црни круг,
када би их пустили,
да пронађу радост,
оне би се вратиле ко да је смрт дуг.

Године несна и жица,
у ноћима тражиле наду,
Хане, Даре, Џуне, из сутра избачене,
угледале себе као звезде,
на сомоту, небу црном, закачене.

ПИТАЊЕ ПИТАЊА, ЗАШТО ЗБОГ ЧЕГА?

Ако знамо ко је,
Ако знамо где је,
Ако знамо с ким је,
Ако знамо с чим је,
Ако знамо колико је,
Ако знамо куда је,
Ако знамо кад је,
Све ово ако смо сазнали,
А нисмо, ЗАШТО, ЗБОГ ЧЕГА?
И даље смо без сазнања.

ОДЛАЗАК

Све је вечно шарено, мораш само
бити бубамара на ивици нежности.
Не смеш да се уносиш у лице животу,
то је као да претичеш године,
суровости препуне,
идеш брзином бола,
одлазиш изван времена,
ћутиш или вичеш,
имитираш над просечност.
Запамти лажи су истине када су
у смеру нечијег прихватљивог,
знам како бег траје
у сваком заласку Сунца,
иза провалије ноћи.
Веруј само ако угледаш себе
на путу жеља, када се јавиш
радости рађања новог неба.
Величанствено је бити сиромах,
богат светлом.

Како се одласком враћа?
Знам да лепота није ни
у одлажењу, ни у враћању,
она је у пролажењу, пролажењу.

ПРОПАСТ ВРЕМЕНА

Кад Сунце постане неба квар,
лепота склони из ока у немир,
сотона извири иза зида греха
и велики уплаши се Свемир.

Живот постане у времену клин,
реке изгубе обале, киша пад,
мржње изазову опасне поплаве,
нестане мириса, завлада смрад.

Ни Бог не зна, разлог пропасти,
тишине стварају несношљиву буку,
поздрава би као увек било,
али нема руку.

Драгош Павић, Велико Градиште

ПОХАРАЈ МЕ

Пустићу да похараш
 ововременаја моја наличја,
 прелистај фјуитом један глисандо
 у трену омађијано;
 Не терај плагијате за мном
 да звижде невидом стакато.

Украшће и теби и мени
 а морам да ти дам
 иако ћу да клецнем
 и у страну забасам.

У кристале твога ока
 склони похару,
 усвој је као кредо
 али само моме себичлуку
 даровано.

Смицилице нећу да гужвам крадом
 већ прегрштима прихватамо
 и у љигаве дамаре некролога носимо.

Остани у мојој сувислости
 без трагања за нехајем,
 само тако могу да трајем
 оберучке напоне хватам
 и хармонију у коло уградим
 да колорит сугестија савладам.

То нека буде омнибус
 за ране зоре
 што воле да се развихоре.

УСНУЛА ГЛОРИЈА

Милозвучно, уснуло,
 дрхтуре чула, надрастају опојно
 дежурна ткива у набујалом
 сећању плетисанке
 која се раскошно, разнежено
 улива у непосусталост
 разнобојних оправдања.

Осмаграм бестијалност изласка
 из невида док импулси
 развлаче ноте као васкрсла скаска.

Хоћу да прелијем мир у недодир
 и да додајем свакога трена
 у недра оплођена.

Узмакох окрзнут у вино непопијено
 иако је у њему истина,
 сада корачам без прекида
 у тензијама животних бразготина.

Њу сам срео у мислима
 на Маслиновој гори
 у дому са чардака који је
 "Ни на небу.." али на тлу поносну
 са старим циљем и крадом
 да недодиром не узмакне
 уснулим трагом.

Rajko Ranko Jovanović, Deronje

autor, prevod, lektura i korektura –(pesme na romskom i srpskom jeziku)

BEŠ PAŠE MANDE

Beš paše mande, te mothav tuće jekh svato, hav bari solah, me najsem mato, holi si mande po sasto them, khanikaski baht me či lijem.

Me džanav, so si godova kana san bokhalo, džanav sar si kana san trušalo, ake milja berša, pe prće sam čikale mothon pale amende kaj sam mule nasvale.

Mothava tuće, pe droma čefal phirdem, ašuneja kaj pe khančeste lače či dijem, semas vi mardo vi visardo, drzalo thaj melalo, nisar sar dija o Del lačardo.

Kamavas te mothav, sa si mande po jilo, lačo trajto pale amende či arakhadilo, motholpe, kaj avela e vrjama varekana, te trajilpe majlačhe, no so si akana.

Pa, te pačas!

SEDI PORED MENE

Sedi pored mene, da ti kazujem priču, kunem ti se, ja pijan nisam, ljut sam ja na svet ceo, ničiju sreću ja nisam uzeo.

Ja znam, šta je biti gladan, znam kao je biti žedan, evo hiljadu godina, po stazama kaljavim, smatraju nas mrtvima bolesnima.

Kazivaću ti, o drumovima kojima sam lutao, čućeš da ni na šta dobro nisam naišao, bio sam i prebijan i proteran, odrpano i prljavo, nikako od boga dato odevan.

Hteo bih reći, što mi na srcu leži, lep život od nas beži, kazuju, da će doći vreme nekada, da će se živeti bolje, nego što je sada.

Pa, da poverujemo!

DROMA PALO ROJIPE

Gindol o Rrom milja brršenca, pučel pes e jasvenca, sostar gajda Devla, savorra bistardine po drom kana teljardape.

Gindol o Rrom thaj delpe gođi, kaj mekla pesko ođi, kana e dej hasarda peshe čavorren, nisar len von te aračhen.

Gindol o Rrom, ke lungo nakhli vrjama, kasko vudar akana putrela, pe savo čavorro akana, majsigo sama lela.

Gindol o Rrom thaj rojimava mothoda, katar e themeske droma bistarda, učardile vi e prće tang, kaj sa jekh pečelas leske čang.

Gindol o Rrom thaj savorende činada, so avela – nek avel, me kate ačhav, man khonik či tromal te marel.

Gindol o Rrom!

PUTEVI PLAČA

Razmišlja Rom vekovima, sebe zapita u suzama, zašto tako Bože više, svi zaboraviše kad na put krenuše.

Razmišlja Rom i svega se setio, gde je dušu ostavio, kad je majka svoju čeljad izgubila, vekovima ih nije pronalazila.

Razmišlja Rom, o davnoj prošlosti, čija vrata sada otvoriti, na koje dete sada, najpre pripaziti.

Razmišlja Rom i u suzama govoriti, svetske drumove kako zaboraviti, prekriše se i staze uske naše, gde mu svi nogu podmetaše.

Razmišlja Rom i svima je obećao, šta će biti – neka bude, ja ću ovde uživati, mene niko ne sme povređivati.

Razmišlja Rom!

BEZEHALO THAJ BIBAHTALO

Korkorro ande mur čherorro bešav,
so thejara ćerava gindiv,
trujal mande pe se riga šukaripe,
pal mande bilačipe thaj mudaripe.

Pučel man e dej so ćerava murr šoreja,
pučel, kaj tu čorreja našeja,
jal e vošenca the lundže dromenca,
jal e bibahtelencja the čorrenca.

Me bezehalo thaj bibahtalo,
bućarav thaj rovav, nisar lošalo,
e bah kol šuće rromnjorra kaj maladem,
carra bah kaj arakhlem.

Deta Devla khamar thaj đesar,
se themeske o trajto šukar,
pale mande vareso lačhe te ačhilo,
avreske dava vi mungro jilo.

GREŠAN I NESREĆAN

Sam u svojoj kućici sedim,
šta sutra uraditi stadem misliti,
oko mene na sve strane lepote,
kod mene nesreće i nepogode.

Pita majka šta uraditi sa glavom,
i zapita gde pobeći i uteći,
dal u šume ili na duge drumove,
il sa nesrećnima i siromašnima.

Ja grešan i nesrećan,
radim i suze ronim, nikad srećan,
sreću te tanušnu pratilju sretoh,
malo sreće pronađoh.

Hajde bože zarudi i osunčaj,
celom svetu život ulepšaj,
za mene ako nešto ostane od dara,
drugima daću i srce iz nedara.

E DEJ THE ČHEJ

Čorre po drom e dej thaj e čhej ačenas,
peshi baht, ande šudri rjat rodenas,
o hurdo jivorro perelas,
e dej e čhejaće vastorra tatarelas,
e bokhatar liduj izdranas,
kaj si lačhe, jekh avrja hohavenas.

Fuli Devla tele thaj tu će mila sikav,
averčhandi majtati vrjama perav,
baro si e dejako tho čhejako kamipe,
majbaro džanas naj lačhipe,
dikh themeja lačheja, so lenca ćereja.

Ake, aven akana te has bare solaha,
kaj savorra majaverčande avasa,
đes pe đeseste o trajto načhel,
ande aver trajto khanč či inđarelpe,
inzaren po carra lačhipe vi avreske,
sar e dej kana kamel e čhejaske.

Sar e čirikli po krjango tromale sen,
majođale savorra tumen trubun te aven,
e dejende the čhejende tumare vudara
putaren,
lengo bibahtalo trajto, te kamena lačharen.

MAJKA I KĆI

Sirote na drumu majka i kći stajaše,
svoju sreću, u hladnoj noći tražiše,
sitne pahulje ispadale,
jedna drugoj hladne ruke grejale,
od gladi obe drhtaše,
da je dobro, jedna drugu tešiše.

Siđi bože dole i svoju milost pokaži,
drugačije i toplije vreme složi,
velika je majčina i ćerkina ljubav,
većeg znamo dobrog nema,
pogledaj dobri svete ti, šta sa njima uraditi.

Evo, dođite sad da se svi zakunemo,
da svi drugačiji bićemo,
dan za danom život prolazi,
u drugi život ništa se ne odnosi,
pružite po malo dobrog i vi drugima,
kao kad majka pruža kćerima svojima.

Kao ptica na grani slobodni ste,
osećajniiji svi treba da budete,
majkama i kćerima svoja vrata otvorite,
nesrećnima život, ako hoćete ulepšajte.

Љиљана Тамбурић, Крушевац

ДРВО СИ ЖИВОТА У СРЕД РАЈА СКРИТО*(Пресветој Мајци Богородици)*

Само Теби Мајко што Покровом својим
надкриљујеш грешно, изгубљено стадо,
Оду ову певам и све док постојим
бацам Ти под ноге сво земаљско благо...

Ти си Прибежиште, Помоћ и Заштита,
код Оца и Сина, људска Заступница.

Кроз ову Те песму, под Успењским сводом,
свих светлости, дневних, Незалазна зоро,
призивам и кличем, да над људским родом
руке своје ставиш, ти наша Потпоро...

Никога не молих са толико вере
без сумње и страха, без икакве мере.

Дрво си живота усред Раја скрито,
на Престолу Божјем Царица Небеска,
Праведни Судија што не прима мито,
Красна као цветна, жива арабеска...

Ни у ког не гледам са толико жара
без помисли да ме, можда, поглед вара.

Никога не казах учињене грехе
опроштај тражећи и речи утехе,
никоме не љубих ручице и скуте
и не жалих сузе у крило просуте...

Никога не волах љубављу оваквом;
несебичном, пуном и свеобухватном.

Само тебе Маријо, Исусова Мајко,
Саветнице моја у све тешке дане,
Свезнајућа наша, душевна Видарко,
Чудотворко, снажна, за боли и ране...

Кад у мени туга животна набуја,
дај ми помоћ своју, док прође олуја.

Од крви и меса, свога тела чедног
донела си дете на белину дана,
од Светога духа и од Бога, једног
у хришћанском свету давно Изабрана...

Ти Пресвета Дево, наша Богомајко,
опроштаја пуна, Света Дародавко.

Па подиже сина, Човека и Бога,
Љубави му даде и све што још треба,
пола душе своје, део срца свога,
а знаде да он је, само светлост с Неба...

Кад испусти душу и умре на Крсту,
знала си, спашава, грешну људску врсту.

Док бејаше жива, Мајко, Паћенице,
због смрти свог сина, осећаше муку,
а Твоје су сузе, као бисернице
капале ка небу на Божију руку...

Па би с' онда, пуне, милине божанске
враћале на земљу, на душе хришћанске.

Обиђе Витлејем, где си га родила
и сва места где је праведне лечио,
места, уз беседу, што их походио
и Голготу где је вечни сан уснио...

Молила си Бога да те себи узме,
да Син Ти обрише, очи, вечно сузне.

Онда једног дана Анђео Ти стиже
у рукама носећ' гранчицу од палме,
рече Ти да дани смрти све су ближе,
у горама птице певаху Ти псалме....

Гетсиманским вртом тишина се простре,
Апостоли дошли с' тобом да с' опросте.

А три дана после, сиђе с неба Христос,
те подиже тело тад на руке своје,
чу се светом тихи, анђеоски мелос
док се успињасте, под небом, вас двоје...

Замириса ваздух и разли се светлост
у Успењу, Мајко, ширила си Светост.

И Царица поста хришћанскоме свету
и највећа радост Преподобних мајки,
Истина и Светлост у своме Узлету,
Заштитница слабих из најлепших бајки...

Од свих нараштаја Мајчица, Слављена
и од свих светова Богом Изабрана.

Владичица поста, сада и Ти сама,
код Сина и Бога, ту си нашла место,
-Радујте се- рече -Ја ћу бити с вама
у све дане даљње !-И седе на Престо....

Па отвори врата на Успењском своду,
Помоћница поста Православном роду.

Ево, Теби кличем, за будуће дане,
Пресвета, што светлиш својим кандилима
и гледаш да сваком нови дан осване
са именом Божјим у грешним устима...

Твоме Сину певам лепше од славуја:

Алелуја, Алелуја, Алелуја!

ВОЛЕО ЈЕ И ЊУ НЕКО

Родила се у откосу, док су песму плели цврчци
И у гнезду тетoshiла, своје младе пољска шева
Тек што росом заплакаше, сасечени млади стручци
Огласи се девојчица, на свет бели, донешена.

Чу је отац из даљине, косу баци, шешир скиде
Па дотрча, ћерку прими и у кошуљу је стави
Жени зној са чела брише и образе што још бриде
Из грла му једва чујно глас се чуше треперави:

Кораке ти нисам чуо, јер трава је тако мека
Глас, ни јаук, ни крик бола, уздахе, ни муке твоје
Нисам био гладан драга, врућег хлеба, сира, млека
Не требаше да долазиш, на ливаду, мило моје.

На женином лицу осмех, руке грле мало лане
У мирису што их шире лековите младе траве
Баш на овом месту хтедох да је родим мој драгане
Овде где ме некоћ пита: Хоћеш ли да пођеш за ме?

Умири се девојчица, у наручју родитеља
док зријавци успаванку откосима сненим поје
Под плавим јој небом беше и колевка и постеља
Зажелеше и маслаци, својим млеком да је доје.

Љубави је и тад било, много више него сада
Порасла је тако брзо, за удају већ стасала
Изроди и деце доста и унуке доби млада
Силна лета пролетела, сад је старост опасала.

С неверицом у нас гледа, сви се само собом баве
И ништа јој сад не треба, мало воде, мало хране
Преживела, пупак свезан, струком неке љуте траве
И у рату смрзле ноге и још многе успут ране.

Волео је и њу неко, а и она неког, јако
Кроз живот се намучила, ал не жали и не мари
Морало је да се живи и овако и онако
Некад није закукала, нит је хтела да се жали.

На лицу јој осмех дрхти и очи јој некад цакле
У даљину често гледа ко да нешто тамо тражи
По некад се тек ућути, на очи се сен намакне
И обрише палцем образ што јој суза га навлажи.

Не сећа се свог имена, али сваког дана прича
Да се сећа кад је с мајком ручак носила у поље
И какав је осмех био, црномањастог младића
И да све је било лепше, срећније и много боље.

Где ливада некад беше, шума већ израсла давно
Тамо, где се порађало, живело и умирало
Но њој сада, све је исто, одавде до мора равно
А некада беше зрнце под откосом посејано.

БРАТ НА ПРАГУ

Отвори ми капију,
да слободно с пута уђем,
заборавим где сам био,
заборавим на све туђе,
разнедри ми авлију,
да загрлим кров од куће,
да поново плот повежем,
из потока младим пружем.

Привиј ме на братске груди,
да се поносом окитим,
ракијом ме старом нуди,
да се дома тад заситим,
Твоја ћерка нек ме чека,
са погачом и са сољу,
зар од ове пожелети некад
могу жељу бољу.

Пожели ми останак,
да весео на праг седнем,
да с радосћу стар запевам
и до неба тад досегнем.
Постави пред кућом сто,
па заседни за њим први,
не мисли на протокол,
од исте смо капље крви.

Наздрави ми пуном чашом,
са ракијом или вином
нек се смеје плаво небо,
ту над нашом очевином,
у здравици нека твојој,
поменути буду преци,
благословом нек нас часте
са икона наши свеци.

Оставих ти у аманет
да сачуваш дедовину;
Затеко сам, кад се вратих,
засејану нашу њиву,
и ливаду покошену,
ону што је стари купи
и мушкатле под прозором,
на зеленој, малој, клупи.

Па помислих тад на оне
што одоше у свет бели,
а за њима оста прошлост,
детињство и живот цели...
Сруши им се родна кућа,
нема чему да се врате;
како само они пате,
јер немају тебе – брате.

РАВАНИЦЕ – ЛАЗАРЕВО ЧЕДО

Раванице- мајко- чуваш ли нам кнеза?
Лазара, јунака, цара и монаха...
Свуда му је била ћелија и рака,
а у вери, увек, јака, тајна веза.

Цркву Вазнесења у теби сагради,
на четири стуба и златом украси,
па каменим градом онда је огради
и са седам кула вечност јој нагласи.

Себи за дивљење и за вечни живот
и за поколења која ће да памте...
Пламенови свећа, навек ће да пламте
и чувају, добро, твој пресвети кивот.

Под суморним небом ратова и смрти,
заврши се црква сва у живопису...
Ал' Лазару живот сачували нису
они што су српство решили утрти.

Сахранише Срби, по Косовском боју,
Цара и јунака у његовој цркви...
Ту положи душу, праведничку, своју...
По целој се Србији покопаше мртви...

Лазар поста светац, а црква светиња,
болница, за болан, народ и монахе,
школа, из које је изашло даскала,
достојних дивљења и похвале сваке.

У вечности самој тренуци су кратки,
тирани су поново пошли да надиру,
не могаде Лазар лежати у миру,
манастир га његов на дуг пут испрати.
Са огромном вером да ће да се врати...
Мошти му освануше у цркви брвнари,
Сентандреји, селу, пуном божјих чари...
Лепше место бог му не могаде дати.

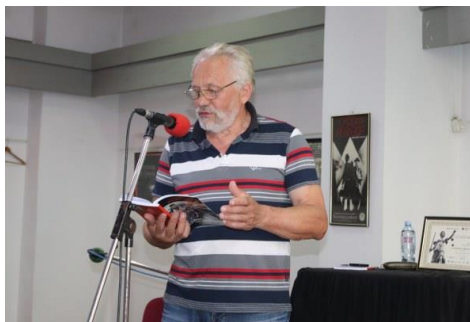
Али и одатле у Врдник мораде...
Монаси саградише Раваницу Нову,
Цркву Вазнесењу, уместо Јовану...
Ту наш светац уђе и мошти оставе...

Још Србији нема спокоја и мира,
а камоли онај што је верно љуби,
тај срце и душу за државу губи...
Душман после смрти и у кости дира.

На нови пут Лазар, креће Шумадијом,
док му се обнавља Раваница прва,
па од Београда, преко брда, шума,
Среће се на крају с' својом задужбином.

Раванице - вило- кучајских планина,
три стотина година Лазара си снила,
док се душа туда непрестано вила,
мошти су се скривале од злог тиранина.

Сада, после више од година шесто,
у тишини вечној, под куполом светом,
чуваш оца свога, чуваш ово место,
Раванице, верна, Лазарева ћерко!

Мирко Стојадиновић, Макрешане

РАВАНИЦА

Како си се узвисила светлоснице
У небеском оцилу земље и неба
Па светлиш и небо ти нема границе
Ти дишеш к'о душа, миришеш к'о хлеба.

Кора је твоја окриље земаљско свеца
Небеског кнеза, што те свету подиже
Кад га посекоше, ти болна зајеца
И небо снизи Господу да је ближе.

Господ га прими за чувара крста
Имање Христово да чува вечности
Огњила некрста нека су им пушта
А пород светих нам крстом да се крсти.

На авмону твојем света Раванице
Тропар светом кнезу да се вечно поје
Благослови народ света милоснице
Подари му љубав к'о небеске боје

Двери твоје капија је небославља
Отворена к'о срце да прими љубав
И да је даје к'о души мелем здравља
Светом кнезу време не чини заборав.

Чирацима твојим на светом престолу
У Христоолтару да се пале свеће
Свете мошти кнеза не ропћу у болу
И да време смрти вратити се неће.

А ти да нам светлиш света Раванице
Од светога мира опијаш нам рода
Светом кнезу будеш нада радосница
Окађена душа нашега порода

Сандра Миладиновић Марја, Мајдево

ДА Л' СИ МЕ СРЕО

У ветровима вечности
постојим и дишем
кад год залутам
умирем без суда
и час и дан
у суноврат се разлију
и срце што куца
у заблуди лута!

Затајим у простирци
несуђеног дана
ил' то ми слабост
замагли видике
мисли се расплину
ко фатаморгана
Жеље се изгубе,
Зар не могу више?

Брине ме осуда
оно мало мене
у рингу сањива
губим неке битке
а можда другима
С' осмехом на лицу
личим на пролеће
ил дан после кише?

Чини се сулудим
корак којим хитам
стопала све бржа
руке попут крила
у ветровима вечности
постојим и дишем
и где год затајим
ту нисам ни била!

Ако си ме срео
ко увелу сену
празнога погледа
и чини се љуту
ти схватити нећеш
да си срео жену
али ниси МЕНЕ
на бескрајном путу!

АКО МОЖЕШ

Издај ме сине,
умрећу ти у ропцу
нестаће све реке
којима сам пловила
и тајне које сам
чувала због тебе,
све тешке опсаде
које сам у крви ломила,
и стење узданица где
су цвркулале зебе!

Нестаће врбаци
којима сам косе плела
туговала и веселила се
како је наилазило
Издај ме сине
Ја сам ти пелен
у полен вејала
А ти би без стида
рођеној колевци
Сунце угасио?

Издај ме сине
мајка чеду опрашта
али затајиће звона
и срца прошлости,
песме предака
ће постати жалопојке
све речи и писма
изгореће до пепела
издај ове "СТАРЕ." кости
АКО МОЖЕШ самом себи
Да опростиш?

НЕКАД И САД

Кружи смела и усамљена
рода...над огледалом неба
поглед јој допире преко брда
топао ветар милује бедра...

Испод ње амбис,
дише долина,
шуме немири расутих чета,
кроз пируете распетих једара,
крију се погледи
задужбинара...

Зајеча милина уз вијутак,
ту, где су пасла расута стада,
застаде тајно један тренутак,
и састаше се некад и сада....

Пољуби ме,
чух јецај кроз сузе,
спасимо румен вечери ове...
Нека се небо
и његово огледало
као некада...
опет заволе!!!

ПОПУТ МОРА

Пуна, ми је душа
чемера и јада
страда посрнула
у мраку самоће
и не знам још увек
зашто ли се нада
речима што тражи,
додиру што хоће?!!

Нада се...
И ниче сваког јутра опет,
пролећа су дани,
године и часи,
миришу шапати
које чудом чује,
замишља док клија,
само да се спаси!!

Воли те, и ако
вечност сама грли
у маси те види
како луташ смео
понекад си збуњен
као да би хтео
да постанеш Месец
и скрасиш се цео?!!

Можда, би те онда
волела још више
јер твоја би светлост
била лек за ране
које сама вида
када бол је сломи
и машта попусти,
па пропушта дане!

А дани, та блага,
како их разбаца,
ко ситне крпице,
безвредне ситнице
многе даде боли,
посрнула ...грешна,
сулудо потроши
ово свето пиће!

И сада, очајно
граби низ улице,
сокацима жури
као брза река,
о зашто се увек
не радује небу
грле је ко море...
плима и осека!?

Нада Милосављевић Кети, Крушевац

ЗЕЛЕНИ ШАЛ

Врати ми зелени шал
Грешком си понео оба
Иста. Твој и мој
Рекло би се сасвим иста.

Адвокат би добио парницу
На том предмету истости.

Трговац и муштерија
Заклели би се
Правом клетвом
Да су исти. А нису.
Два зелена шала,
Чувала су наше груди од студени
Китили наша лица бојом и ведрином
Враћали нас једно другом
После свих љутњи и ћутњи.
У нашем загрљају
Мешали су
Ветрове, уздахе и осмехе.

Окачени у твом ормару
Грле се, свијају и ћуте
Скрупчани као млади псићи
Уз твој капут.

Врати ми зелени шал,
Мој, не било који.
Ти си једини што зна разлику
И његову носивост чежње.
Желим да ти у њему поново
Донесем снеге.
Да ти у набору
Под грлом,
Сачувам шапат молитви
Започетих твојим именом.
А у ресама
Чвор за скривање драгуља
Неодвезив за иког осим тебе.

Врати ми зелени шал
Бојим се да их грешком може оба,
Ценећи да су дуго ношени,
Опрати домаћица.
Ко би их препознао
Без мириса даљина
Без уздахнутих једва чекања
Без убраних месечина у врбама
У старом ораху
И твом прозору.

Врати ми зелени шал
Неопраних пољубаца,
Непроветрених мириса и трагова
Усијан од загрљаја.

Немој да се превариш
И да се нашалиш шаловима
Да их замениш.
Да се на тренутак
Твој шал свије око мог врата
Да се спусти и падне ми на груди.
Може ми шапнути неке зебње
Открити болне слутње
Да се играо ресама
У неким туђим рукама.

Ако те мој шал загрли
Док се још дуриш и ћутиш
Дунуће сви ветрови
Разбијени о његову топлину,
И разнеће ти осмех
као маслачкову круну.

Наши су шалови мирили громове срца
Већ ко зна колико пута
И не верују да је
Последњи сусрет био тада
Кад смо их у кафићу
Закачили о исти клин.
Пошли су заједно
Јер боље од нас знају
Трагове под завејаним стазама

Не знам који је од њих
Рекао "не" нашем растанку,
Зграбио и загрлио другог
Кад су непажњом руку
Навиклим на загрљај
Оба свила твој врат.

Сад наши два зелена шала
Стиснута испод капута
Чезну за међавом.
Стреси се од хладноће,
Задрхти, најежи се.
Не ложи ватру у камину.
Крени ка нашем кафићу
Отвори ормар, обуци капут
Стави зелени шал.
Зачуди се и застани.
Откуд два шала код мене.
Сети се. Само се сети...
И позови ме
Да ми, тобоже,
Вратиш зелени шал.

Нада Гајић, Крушевац

МОРАВСКИ СПРУД

Мораво, најлепша реко,
он ме је научио да те волим
и кад си мрзовољна па тихо жубориш,
кад' брзо течеш и кад` се умориш,
важна када се правиш
и хоћеш да плавиш
па си хировита,
непослушна, злослутна,
белуњава кад си ил к'о орање мутна
и да те укроти, када се богу молим
и тад сам те волела,
таква сам ја кад неког волим.

На твоје обале смо свраћали често,
један усамљен спруд
изнад кога се надвила жалосна врба,
био је наше скровито место.

Беше ту и једна скела,
уморна и остарела
што по цео дан само цвили и стење,
свуда по обали облутци бели,
крупан песак и ситно камење.

А водокрилци цветни
што изнад воде надиру,
не знају да ће летети само један дан
и да ће ускоро умрети у неком виру.

Да не заборавим скелецију,
тај је возио скелу у празно
да што пре дође до нашег спруда,
да види он, ко се то тамо љуби,
безобразно.

Нећу више никад
да дођем на то место.
Ма нећу... кад нема ко на обали
хладовину да ми прави,
кад струну замрсим он да је расправи,
да ми угађа и чини све ресто.
Ко би ми сад правио грудве од хлеба
и хранио место?
Коме бих могла да гунђам
и да се жалим
што су ми клизави кленови,
скобаљи ил' мрене
и као плашим се,
шта ако наиђу рибочувари
а лагала сам у ствари,
само сам хтела да буде ту, крај мене.
Па да ме учи да вараличарим,
како клена да уморим
па да га преварим,
кад пловак затитра и потоне
како да се у трену дрзнем,
брзо контрирам и да трзнем и...
И, више никад нећу
да дођем на то место,
ту више ништа није исто,
другачије је сад небо
изнад реке што броди,
порасле тополе...
другачије су сенке сада у води,
није то она Морава
а више нисам иста ни ја.
Па кад се већ не препознајемо
и пошто си сад у другом декору
Иди. . . теци најлепша реко,
теци према великом мору
а онај наш спруд низводно,
потопи слободно
и другима сад' буди лепа
па теци док је света и века,
теци Мораво...
тебе има ко да сачека.

СУОЧАВАЊЕ

Како ме само љутито гледа
ова жена из огледала,
као да сам ја крива
што више није лепа,
што јој је нестао сјај у оку
и за ову бору на челу, баш дубоку.

А говорила сам јој,
претерано се дајеш
људи се навикну,
мисле то тако треба,
као да си им нешто дужна
док си жива и док трајеш.
Кајање је губљење времена,
узалуд се преиспитујеш и правдаш,
касно је теби сад да се кајеш.

Сама си хтела утабане стазе,
туђа очекивања да испуниш
а знала сам ја, друге се теби газе.
Ма све сам ти лепо говорила
ал' да ме слушаш ниси хтела
и. . . онда сам се уморила,
што ме сад прекорно гледаш
умором гоњена и огрубела?

Закаснили почетак не одлаже крај
ал можда можеш нешто да поправиш,
на горчину и јед никад не пристај
и. . . мораш да сарађујеш док стариш,
ал' не као хаљина...
ако већ мора, нека то буде фино,
стари као славопис у злату,
ко неко добро црно вино
ил' као дукат на мајчином врату.

И. . . веруј ми није невреме,
неће бити бољег тренутка
да с леђа скинеш то своје бреме.
На мене можеш да рачунаш
ал да подвучеш црту и рачун сведеш,
са својим морањима се обрачунаш,
такотребања оставиш
и само лепе успомене поведеш.
А те жеље неиспуњене,
што их гомилаш и колекцију правиш,
све да оставиш.

Испуштено је испуштено,
не сагињи се,
прошао је њима рок трајања
да су хтеле оствариле би се.

Знам да можеш, само се усуди
и. . . пређи црту,
нек причају људи шта те се тиче,
не осврћу се и не враћај
то те успорава и то те спотиче.
Бежи из стања редовног
из осредњости из подразумеваног
што ти се мучки увукло у кости
па наручи песму,
разбиј чашу и плати хармоникашу.
Неку опасност изабери,
онако. . . баш за себе,
за свој ћар, по својој мери,
доста су опасности бирале тебе.
Па пусти предрасуде и пусти људе,
знам да можеш. . . још има времена
и још није касно колико ће да буде.

Горан Минић, Брус

РЕЧИ У ЧАШИ

Кад почиње да пада киша
Продајем сузе као бисере
У недра бих да те сакријем
Кријући те у овом стиху

Кад почне киша да пада
И оловни облак прекрије небо
Тад све речи стају у једну чашу

На зиду сат откуцава
Време истине
У облацима кафанског дима
Указа ми се лик

Постајем случајни сведок
Јецјаја тишине и виолине
Кад јутра долазе зором
А суза кану на столњак

Кад почне киша да пада
Уморан крећем из кафане
Јутро је стигло у зору
Речи утопљене у једној чаши
Док смо певали суза и ја.

МИРИС У ТРАВИ

Њише се
Немирним хуком реке
Читаво море зеленог океана
Док миришу траве

На хоризонту
Израња сунце миловито
Да ветар умири изнад мене

Да одемо негде ти и ја
Где ливаде су цветне
Где нема ветрова оволиких

Да се радујемо цветну на длану
И шареном лептиру у твојој коси
Да трчимо босоноги
Са мирисима у трави

Да погасимо вулкане
И бисере од пролећних киша
сакупљамо
Чаробне игре да започнемо.

ИГРА ЛЕПТИРА

У мирису младе траве
Чекаш да ухватим ветар
Заједно да ходамо по облацима

На лицу носим шуме
И плес лептира изнад цвета
Ветар је дувао сву ноћ
Милујући љубавне травке

Себе још и преварим
Да сањам плес у ноћима дугим
Тебе не могу да преварим
На облаку је сан кажеш ми

Тад сам погледао у небо
Паперјаста облак нестаје
Нестаје и игра лептира
Док у тишини слушам
Моје мисли.

Мирјана Јана Бајић, Соко Бања

ВОЛИМ ДА ТЕ ВОЛИМ

Опет у првом лицу једнине,
 нећу да правдам моје осете,
 сметам сто казујем..?
 Не осећам кривњу,
 лаж би ме сагорела,
 поносно носим сетно стање,
 волим да те волим.
 Уморна сам зато пишем,
 исказаћу моју сету,
 камо среће да се
 пузле разбацане лепим чудом
 саме сложе.
 Вероваћу да то могу..
 Уморне су, дал ће моћи,
 погрешно и одавно
 кренуле су да редају,
 од средине, дал одозго,
 ил од краја..
 убациле где не треба,
 девијанто послагане..
 Можда њему буде битно, покушаће..
 да их сложи, да пресложи,
 да мој бол сад покида..
 Понављам се и поносим,
 што бар могу да те волим,
 у раштрканој агонији..
 Непотребно доказујем?
 Показујем, показала..
 пузле треба да се сложе,
 чудно поимање да ме срећи,
 тебе, мене, поред нас..
 универзум све разуме,
 све то зна,
 градацију емпатије,
 коју мери ту у мени...

ОРИГИНАЛ

Дођу тако понекад бића
 која су као требала доћи..
 с намером, случајно..
 спонтано утисну отисак
 стопала на тек устали дух.
 Изгубе се, залутају, тако можда
 желе... нека понесу отиске,
 нек не остављају трагове..

РАЗУМОМ ДО УМА

Не кошеним стазама до циља,
 кроз неразумност до смисла,
 са злом постати водиља,
 у не траженим одговорима
 бити мила..
 У бујици изобиља
 скромност да досегне,
 у пламену да не сагори,
 у бесконачности да остане,
 у мору туге горда опстати.
 Не постоји ништа
 од душе сиромашније,
 кад суза не показује дубину туге,
 остаће песма недовршена
 у нади да ћу те срести.
 Ако те никад не будем срела,
 тада ћу песму завршити..

ПО СЕЋАЊУ

Миловаше двоје лепих, косе дуге
 један другом. Мешале се те нијансе
 што правише лепу боју.
 Волели се, ко што знаше.
 Трајало је пар година,
 можда дана и минута више...
 све јаче од јакости.
 Можда део од стотинке заустави.. али
 само те додире, материју што
 претвори у сећање,
 да ту вечно оно живи!
 Лете увек баш ти дани, као да су ту
 са нама, они лете и летеће
 али само ту у нама!

Драгица Трајковић, Лебане

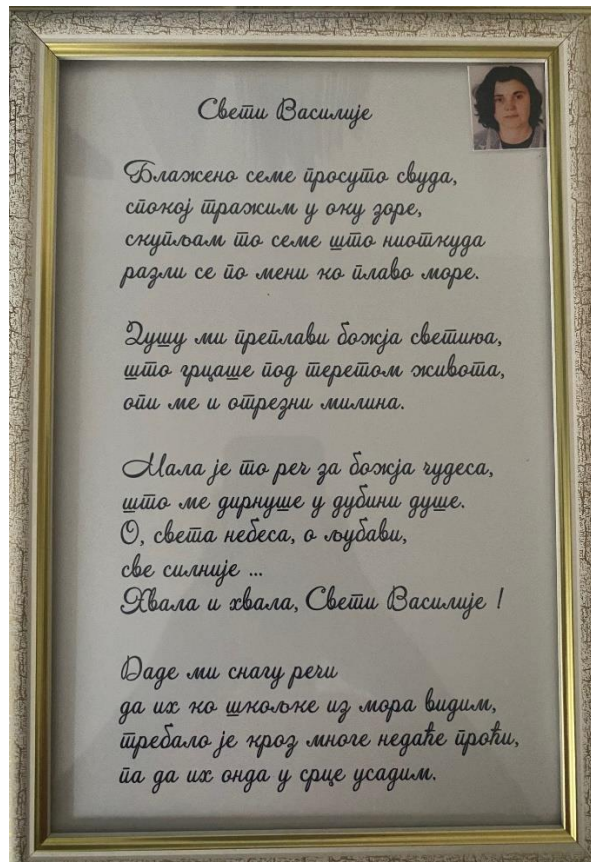
УЛИЦЕ

Улице бучне и веселе,
 место бетона, можда желе
 покривач од свиле беле.
 Или, када би могао бити
 од сунчевих златних нити.
 Улице сањиве, улице вреле,
 кишобрани ваши су вите јеле.
 Кад веселе игре децу изморе,
 у хладу јела да се одморе.
 Улице, улице чаробнице,
 за дечаке и девојчице,
 сачувајте шарене клупе.
 Да се на њима чешће окупе.
 Да оставе своје љубавне тајне,
 и нежне поруке,
 уз стидљив осмех исписане.

РАЗИГРАНА ДЕЦА

Ту се плете, ту се вије
 дечје коло најмилије.
 Усрећи их и освоји
 игра, песма-мили моји.
 Коло игра, нек се плете.
 Радост, осмех краси дете.
 Образ мали зарумени,
 ватром игре заплетени.
 Зборе срца распевана –
 благо деци – благо нама.

СВЕТИ ВАСИЛИЈЕ

Свети Василије

Блажено семе просуто свуда,
 сјајној шражми у оку зоре,
 скупљам то семе што ниоткуда
 разли се по мени ко плаво море.

Душу ми преблави божја светиња,
 што трцаше под шеретом живошта,
 ои ме и отрезни милина.

Мала је то реч за божја чудеса,
 што ме дирнуше у дубини душе.
 О, свети небеса, о љубави,
 све силније ...
 Хвала и хвала, Свети Василије !

Даде ми снагу речи
 да их по шкољке из мора видим,
 шредало је кроз многе недаће протчи,
 ја да их онда у срце усадим.

ПРЕПЛЕТЕНЕ МИСЛИ

Преплићу се мисли,
 ухваћене у коло истине.
 Ноге им дрхте,
 срце разиграно,
 дахћу и севају искрице,
 Од јаког трептаја,
 севну и клону.
 Усхићено коло их гуши.

СЕНКЕ

Застану сенке,
 пролазници тихи.
 Дрвореди их грле,
 заљубљују се.
 Стану,
 да у недра насликају
 по који опали лист.
 И опет, одлазе у ноћ.
 Да би се тако
 родиле са свитањем.

Мирјана Јовановић, Крушевац

ЛАНИНА ПЕСМА

Ти си и реч и бол
 У летњем осмеху свитаца,
 И прва снена мисао
 Без бола и речи.
 Ти си чежња опалих латица
 И сав мед пчелињи
 Што је рој летима посисао.
 Ти си корак ка светлу
 Што се између облака назире;
 Мала си барица суза
 За свако недостајање.
 Ко зна шта се све скрива
 У твојим немирним сновима,
 И шта се у твојој машти збива
 Док ведрим бојама
 Лику исцртаваш сузе?!
 Но, маштај и лети,
 Обој сунцем крила
 Сваки пут кад те неко изда;
 Пусту корак низ време
 Да све те боје заволиш
 А ону најлепшу, из маште
 Пронађеш и освојиш.
 Ти си највећи загрљај
 Преко среће и туге,
 Ти си око савести
 Свих нас,
 Што не умето да стигнемо
 До дуге.

Милан Ђурчија, Крушевац

ДВА УНУКА, ДВА ЈУНАКА

Два унука , два јунака!
Гледају их деда и бака,
А они се мало стиде,
Праве се да их не виде.

То сам изгледа тако...
Њуховом доласку радују се јако!
Мало ће деда, а мало бака,
Ставити у крило свога јунака.

Кад пођу у град, није лако;
Боди нас далеко, води нас бако!
На моју страну ће се ићи,
И докле ће се тако стићи?

Кад с ноге од шетње уморе,
Треба негде сести-да се одморе.
Пита се бака , пита се деда;
Како стићи до сладоледа?

До сладоледа ће стићи лако;
Хајдемо деко, хајдемо бако!
Наручићемо сладоледе са кугле три,
Кораца су лаки све брже идемо ми.

Деда се тада баки жали;
Зашто и ја сад нисам мали?
Да идем у вртић, са своја два јунака!
Баш би било добро, узврати бака.

НАША РАДОСТ

Јутарње сунце
рано ме зове,
Док још снови
недосањане дечје сневе,
Најлепши вртић „Радост“,
руке ми пружа ,
Док пролазим стазом,
поред мирисних ружа.

На мој прозорчић
лептирић шарени слети,
Рашири крила
па брзо неста и одлети,
Топле поздраве
шаље ми из далека,
Твој те вртић зове,
сваки дан те чека.

На вртићу „Наша радост“
дуго већ пише,
То мило име
у срцу се не брише.
Наше песме,
игре још увек трају,
Нека наша дечја тајна,
ближи се крају.

Долази нова радост,
она нас већ прати,
Школа која ме зове,
како ће се звати.
То чаробно звонце
у школу нас позива.
Док у мом срцу и души
радост се скрива.

Вртић заувек остаће
у мом сећању
Љубав према „Нашој Радости“
остаће у моме сећању.
Школска врата
вртић нам отвара
„Срећно дете,
срећу вечно ствара“.

Ђорђе Јоковић, Крушевац

ОДМОР У ВРАХОСУ

На обали Јонског мора
Сакрило се место мало
Врахос њега зову сада
За њега се давно знало

Дивно место
Баш у њега ја сам заш`о
Ни Колумбо морепловац
Боље место не би наш`о.

Песковита и предивна,
Километре дуга плажа,
Верујте ми пријатељи,
Истина је, није лажа.

И године следеће
Ако још поживим,
Доћи ћу у Врахос
Да се њему дивим.

АЛ ЈЕ ЛЕП ОВАЈ СВЕТ

Ал је леп овај свет
Онде камен овде цвет....
Али сад је тужан свет,
Оде маска, онде маска,
И увели који цвет.

Корона је захватила свет,
Неко носи белу маску
Неко носи плаву,
Није битно,
Само треба сачувати главу.

Затворене школе ,
Ресторани и кафићи,
Савет кризног штаба
Не може се никуд ићи.

Опустеле улице
Празна су и шеталишта,
Људи тужни и ћутљиви
И не пита нико ништа.

Видех данас свог комшију
Благи боже јел то он?
На глави му маска,
Стоји на дистанци,
Каже тако мора, рекао је Др. Кон

Сад је живот тако тужан
Тужнији од мркле ноћи
Ал живот ће бити лепши
И бољи ће дани доћи

Првослав Пендић Пенда, Крушевац

ЦРНО МАСТИЛО

(Туга – мај 2023.)

Сад морам тужну песму да пишем.
Црним мастилом мртву децу да милујем.
Рука ми ми тешка, не могу да дишем.
Ја морам барем песмом да их дарујем.

Невиност Ваша, тај дашак живота,
Уснуле очи: кестењасте, црне, зелене ил'
плаве

Што су угашене, наша је срамота.
Ми отесмо Вама све вредности праве.

Боли, кајање боли. Ви то не чујете.
Животима Вашим скренусти нам пажњу,
Не питавши: "Зашто нас трујете,
Наводном пажњом уз бригу лажну"?

Нисмо вам причали о животу нашем.
Угасисмо вам школске игранке,
Спортске игре, мишићима Вашим.
Што се не дружите нису криве мајке!

Рађале су децу да би друштву дале,
А друштво их учи: "Само ви, друго није
важно"

"Будите себични"- само то су знали.
Та малена бића одрасташе лажно.

Ми делисмо јабуку; са дај један гриз,
Бициклу; са дај један круг,
А сладолед; са дај један лиз.
Било нам је важно да друг буде друг.

Тих вредности правих сада нас је стид
Сад жељни богатства, ципова и вила
Од престижа силног изгубисмо вид.
Ја не могу више, децо моја мила.

МОЈА ЊИВА 99. (прва бомба)

О свете трули ти бездушна бедо!
Гомило фукси - руље сидељиве,
Безумно лице - бескрвно бледо,
Зашто би да трујеш моје њиве?

Господари смрада, загнојеног ума,
Трулине крваве нашминкане бледе!
Људождери, рђоједи натопљени румом,
Моја њива рађа и са ње се једе.

Своје сте њиве прекрили смећем,
Пластиком, плехом и гумом,
Сада нама бомбе бацате у цвеће,
мржњом трујете, загнојеним умом.

Ал' цветају њиве из ината свима
Нек' вам пукне мозак, у глави нек кува,,
Ми живимо даље јер штити нас њива
Наша њива сад' нас у недрима чува...

ЖИВОТ ИЗ ПАКЛА

Овакав живот, коме је потребан?
У ратном паклу где пуцају груди,
Где газим напред, а пут похабан,
Корачам на нишан непознатих људи.

Нећу да гледам смрт у лице,
Са убицама нећу живот да делим,
Хоћу да гледам слободне птице,
Хоћу да живин са голубима белим.

Видим саборца како гине,
Његов се живот лагано гаси,
Ено већ и умире,
А нико не може да га спаси.

С' планине лагано облак се спушта
Небо нам покри грудима сивим
За њим се сјури и магла густа,
Док земља гори, како да преживим?

*На слици са Првославом Пендићем, аутором је Милица Милетић из
Кличевца, добитник слике /страна 48./

Томислав Симић Калпачки, Крушевац

МИЛЕНКО СТОЈКОВИЋ

Једног су дечака родитељи дали,
У манастир Нимник, да изучи књигу
И постане терзија, али нису знали,
Да ће Турцима силну задавати бригу.

Постао је терзија, отворио дућан,
Ишао у Пешту по штофове добре,
Већ је тада постао он многим знан,
Али беше љутит, попут љуте кобре.

Волео је цркву, нашу веру дичну,
Ал' неправду турску он трпео није,
Увреду сељака сматрао за личну,
Беше вазда спреман с Турком да се бије.

Као кнез Пожаревачке, са препуно жара,
За Мустафа-пашу војску предводио
Против одметника, грозних јањичара,
Једноставно, за вођу он се и родио.

А кад крете на дахије буна,
Он опаса сабљу и шарку потпраши
И сав напет, ко напета струна,
Јуриша на Турке, док на коњу јаша.

За њим јури Живко, побратим му драги,
Јер он чува живот овога човека,
Њему увек осмех на лицу је благи,
Али ког засече сабљом томе нема лека.

Србаља је много на оружје диго,
Ослободио је нахију му целу,
Неуморан, он је свуда стиго,
Давао је пример у боју, на делу.

Дахије су низ Дунав побегле,
На острво Ада-кале звано,
У самртни ропач пушке су их стегле,
Ни један да преживи, ником није дано.

Али сада Турци хоће да се свете
Да униште Србију и покоре рају,
А управо он пред Хафиза крете,
Да уђе у земљу Срби му не дају!

На Иванковцу кланица се створи,
Нападају Турци, ал се Срби бране,
Сваки борац јуначки се бори,
Док телеса турска леже на све стране.

Са браћом се Русима он први сојузи,
Заједничким снагама Турке растераше,
Срби и Руси браћа су и друзи,
Да су истог корена сви то одвећ знаше.

Ако неко од вас можда није знао,
То је величина из Кличевца села
Овај див јунак Миленко се звао,
Њега слави србадија цела!

МИЛЕНКО СТОЈКОВИЋ И ЖИВКО КАЛПАК

Малог Миленка опчињаваше тишина
манастира, ред и склад који се одвија
у манастиру Нимнику где само ветар свира
и клица великог Србина поче да клија.

Учио је занат да терзија буде,
ишло му је добро, јер био је спретан,
али знати књигу, да разумеш људе,
то је оно с чим је био спретан.

Баш је добро књигу изучио
и учитеља Калиста, кога цени јако
питао – шта би још научио,
а монах му каза: „Ово, али није лако!

То су, дете, све записи моји,
које ми диктирао старешина драги,
игуман Максим, који речи кроји,
као да су свила, све уз осмех благи.

Ево, узми, све лепо прочитај,
сазнаћеш много о старима нашим,
шта т' не буде јасно, слободно ме питај,
истине се, дете, никада не плашим“.

Од тад прође још недељу дана,
свако слово из књиге у срце упија,
а кад на ред дође и последња страна,
беше сав усхићен, лице му засија.

Отрча монаху, смерно се поклони,
рече да је књигу протолков'о целу,
али од славних Растиславића они, не зна
ко је тај што тек ће бити у боју, на делу.

„Ех, то је дечак, као и ти стар,
и зове се Живко, из Бискупа села,
од Бога је добио он велики дар,
да се њим поноси Србадија цела.

Добри игуман Максим недавно ми рече,
да ћеш се ти једном са њиме сојузит
и да ће те заједно, ко река што тече,
у добру и злу, ко браћа се дружит.

Знаш, прозорљив је старац благи,
што год је он реко'о до сада се збило,
тако ће и бити, мој дечаче драги,
тад целој земљи и теби биће много мило“.

Прође од тад некол'ко година,
у Кличевац се досели Живко, младић дичан,
упознавши га Миленко је знао да српска
„родина“ имаће великог сина, ко њему сличан.

Побратими посташе, укрстише им се пути,
нераздвојни друзи, који се пазе
а кад ускоро насташе и бојеви љути,
сабљом бранише земљу, да је Турци не газе.

Ово прича беше кроз стихове речи
о Миленку Стојковићу и Живку Калпаку,
на Спомен плочи овој човек их овековечи,
да сведоче сваком, посебно љаку!

*Томислав Симић Калпачки, на отварању и освештавању Спомен плоче, која
казује о овој двојици јунака из Првог српског устанка.*

Драгана Стевовић, Крушевац

ТРАГОВИ

Преда мном леже два претешка пута
 Ледом окована и трњем посута.
 Један ми је познат...
 Знам му сваки камен,
 препреку и бедем...
 Прелазих га тешко
 Ногу окованих, очију везаних.
 Пут тежак, трновит, прелазим лагано
 Падам, посустајем,
 Душа ми крвари, ал не одустајем...
 Па морам до краја- то је моја битка
 Идем без одмора...
 Свима руку пружам, свима срце дајем
 Ал не одустајем.
 Назире се и крај, препрека све мање,
 Никада ми стаза није лакша била.
 Трагови моји осташе на путу,
 Трагови остају, ал мене ту нема...
 То није мој пут
 Отрежњење боли и душа ми плаче...
 Туђим путем ходах,
 туђи живот живех...
 Трагови осташе, а мене ту нема...
 На другоме путу трње непробојно
 Тешком се муком пробијам и крећем
 Ка старом се путу више не окрећем
 Бирам онај тежи, мени непознати
 Ноге ми нису оковане више
 И јасно видим, а душа ми пева...
 Ходам тешко, споро,
 падам, посустајем
 Ране ми крваре, ал не одустајем....
 Бреме тешко носим
 Па трагови дубљи остају на путу
 Трагови остају и мене ту има...

ОТАЏБИНА ЗОВЕ

Ој, Србијо, шта си дочекала
 да те крчме ти што Срби нису
 лоша клица што се посејала
 брзо ниче, ко коров се шири.
 Дошло време, браћо моја драга,
 да спасимо што се спасти може
 да се свако са сваким помири
 да збијемо ми редове наше
 претке наше за опрост молимо
 за Србију што живот дадоше
 кости своје свуда посејаше
 земљу ову крвљу натапаше.
 Дошло време да се земља брани
 од домаћих хуља и несоја,
 земљу нашу што нас хлебом храни,
 наше шуме, реке и бунаре,
 омладину од ове фукаре.
 Опет Немац дошао по наше
 без иједног испаљеног метка
 да се овде шире као паше
 буше, ваде, носе и пустоше
 да нам трују земљу, ваздух, воду
 узимају драгу нам слободу...
 Опростите, драги преци наши,
 што поново изгубисмо памет
 па се питам- ови што владају
 зар за Немце они навијају?!
 Сад видите, заблудели Срби,
 кол`ко кошта сендвич и излети.
 Да ли вас је бар мало срамота?
 Осећате л`немире у души
 што шетасте магареће уши?!
 А у цркви давно Бога нема
 Попови се слизали са влашћу
 Свакој уштви орден додељују
 и на нашег светог Саву пљују.
 Правосуђе ко наркоман дрема
 учествује у овом безвлашћу.
 На ТВ-у лудило се нуди...
 Главне фаце- криминалци, луди,
 спонзоруше, неписмени људи...
 Па ти хајде сад нормалан буди.
 Срби моји, ајмо прст на чело
 да бранимо реку, шуму, село,
 кућни праг, планину и њиву
 да не би сви стали
 под ону једну шљиву...

ПРАВИ САВЕТ ЗЛАТА ВРЕДИ

Ако хоћеш себи
 Будућност да крчиш
 Мораш глуп да будеш
 И не смеш да штрчиш...
 Памет ће ти бити
 Камен спотицања
 И што ти је већа
 Шанса ти је мања.
 Не просипај своје мисли
 Или своје брљотине,
 Јер не вреди бацати
 Бисере пред свиње.
 Критичари-сератори
 Политички доведени
 Рећи ће да све је глума,
 Да је твоја поезија
 Продукт лудог ума,
 Гледано изблиза-
 наркоманска криза.
 Јер они су свезнајући,
 Од њих све почиње,
 Шта ће њима бисери
 Кад су само свиње?!

ЛУЗЕРСКА

Мене нико живи
 Не може да схвати
 А знам дијагнозу:
 Вишак ми памети...
 Џаба дијагноза
 Када лека нема
 Лоша је прогноза-
 Ја сам изгубљена...
 Причај сам са собом,
 Шта те уво боли,
 Па ће истомишљеник
 Да те осоколи.

ТВОЈА

Ако не могу да живим с тобом
 Нећу да живим ни са ким више
 Туђи ми додире кожу пеку
 У мојој души твоја дише...
 Ако не могу да будем твоја
 Нећу да будем ничија више
 Постаћу слепа за туђе очи
 У моме срцу твоје име пише...
 Живот ми постаје чежња и сан
 Живим за тебе ноћ и дан
 Твоја ми љубав значи све више
 А твоја љубав све друго брише...
 Сад знам права љубав шта је
 И нема времена да се каје
 Остатак живота поклањам теби
 А тебе поклањам самој себи...

СРПСКА ПРОСТАЧКА

Не причај ми више бајке,
 стерам ти га миле мајке...
 Уображени кретену,
 јебем ли ти сестру, жену...
 Надобудна сељачино,
 педофиле, кретенчино...
 Не пружај на мене прст,
 распећу те ја на крст...
 Не распредај приче глупе,
 пољубиш ме ти у дупе...
 Да бог да ти од блуда
 попуцала муда...
 Ма дувај га све до зоре,
 бедни створе...
 Не дркај ме више,
 лоше ти се пише...
 Ти си моја тешка бољка,
 набијем те ја на стојка...
 Твоја ми се фаца гади,
 јебаћу те отпозади...
 До тебе ми није стало,
 неотесана будало...
 Од играчке биће плачке,
 јебаћу те наопачке...

ЉУБАВ

Очи ти сјаје док ме гледаш
 А осмех титра на лицу твојем
 Рука ти нежно моју тражи
 Да ме волиш сада ми кажи.
 Права се љубав лако препозна
 Па ми је живимо и пре и сада
 Душа је осећа силином свом
 И кад је стара и кад је млада.
 Ми никада нисмо говорили много
 Али говор тела био је све јачи
 Тада душа вришти и тело ти каже
 Када неког волиш, кад ти неко значи.
 Ти си тај мушкарац што ми срце узне
 Ти си тај мушкарац
 што ми душу плени
 Волим те и желим све јаче и јаче
 Судбина је таква намењена мени.
 Тако си ми близу, а тако далеко
 Желим те крај себе сваког часа, трена
 Желим твоје руке, пољупце и додир
 Ја сам само једна заљубљена жена.
 Знаш да није лепо узимати туђе
 И тебе је неко узео од мене
 Ал љубав је битна, остало је привид
 Ти и само ти, течеш ми кроз вене.

Звездана Минић, Крушевац

ОПШТА ЗБРКА

Пробудило зеку из јазбине топле
Нека чудна гунгула и граја
Посвађале се шумске птице
Око подметнутих кукавичјих јаја.

Хаос у шуми и општу збрку
Направиле кукавице лење у трку,
Да им птице друге дадиље буду
А да се диве њиховом труду,
Баш су лукаве кукавице те
Дошло је време да се каже „не“.

Носиле су јаја у гнездашца туђа
И сад се не зна
Која птица је од које луђа,
Све су биле бесне
А да тога нису ни биле свесне.

Мали гавран није од гаврана,
Мала врана није врана,
Сва збуњена сврака,
Чепрка по гнезду свом
Шта ће јаја туђа у њен дом.

Голуб се страшно наљутио,
Па је креји гнездо шутнуо,
Врабац мали хтео да се жали
Код шумског судије за права птичја
Али није понео документа лична.

Од силне птичје граје
Више се није знало чије је које јаје.
Свашта се ноћи те издешавало
Да ниједно птиче није спавало.

Прави хаос у шуми завладао
А да се нико томе није надао.

Преплашени зека све је схватио
Па се поспан у своју јазбину вратио.

ПРОГОВОРИ СЛИКО

У старој трошној кући
На зиду слика стоји,
И године броји...
Не зна се колико...
Шта те кошта...
Проговори слико!

Сваки излазак сунца
Нова нада,
Да ће неко наићи баш сада...
Сваки залазак сунца...
Вера у сутра у нова јутра,
И тако... низ година дугих
Ту си стајала у полумраку,
Много генерација испратила
И дочекала сваку.

Сада си у заборав пала
А ниси баш тако мала
И нико да се сети,
Да још увек на зиду куће старе
Слика стоји обешена о дрвен клин
Из прошлог века,
Окачио је неки чукун дека,
И даље године броји
Не зна се колико,
Шта те кошта...
Проговори слико!

Наталожена фина кућна прашина
Што прекрива
златно жути рам и платно,
Поред ње друштво јој прави
Стари велики зидни сат,
Што чека да му неко помери клатно
И покрене заостало време
И у прошлост врати
Заборављену слику
која вероватно све памти
И даље године броји
И не зна се колико...
Ма дај. Шта те кошта...
Проговори слико!

СЕЋАЊЕ

Полуосветљеном улицом корачам
 Кораке бројим,
 Чудан осећај имам,
 Мало се бојим.....Да ћу те срести....
 ДаТи Си ми у подсвести,
 Зашто, због чега и како....
 Ипак осећам радост,
 чежњу, помало страх,
 Застаде дах и из груди
 оте се јак уздах.

Мисли су ми негде далеко,
 Сећања о теби навиру,
 И слике се нижу
 попут блица фотоапарата,
 Стеже ме неки
 невидљиви обруч око врата
 И пробада као да бодље има,
 Тело ми обузима немир,
 Не..... Није ми зима.

Сећам се лика твог
 И ако је доста времена прошло...
 Тако ми дошло...
 Да... То је чиста и бистра слика
 Као сјајна искра,
 Пред очима мојим....
 Као бљесак муње,
 Као одсјај ватре,
 Као снажни прасак грома,
 Као чаша јаког пића која разум мути,
 Још увек сам на ногама својим
 Не ... Више се не бојим,
 А душа као да слуги,
 Да ће те једног дана срести,
 У полуосветљеној улици,
 са твојим ликом
 Под овом истом уличном светиљком.

ЖАБЉА АУДИЦИЈА

Тамо негде на крају шумарка
 И блатњавог јарка ,
 Има пуно баре и мочваре мале,
 Прави рај за жабе
 крекаче забављаче.

Решиле жабе велике и мале
 Аудицију да направе,
 Ко ће јаче да крекеће
 Одлучиће жабље веће.

Пријаве ће бити два наредна дана
 Да се скупи група одабрана,
 За награду биће посланица права
 Од сувих комараца
 па до жутих мравца.

Прочуло се надалеко
 Да ће жаба бити доста
 Ал' се нико није надо'
 О посети незваног госта.

Ништа не би од тог скупа,
 Са ливаде дошла шарка
 А са реке белоушка,
 Поскакаше крекетуше
 Као да је пукла пушка
 И растера све певаче
 Крекетуше и крекаче.

Биће скуп други пут
 И у тајности пријаве бити
 Да их незвани гости
 Не могу више изненадити.

Дејан Милошевић, Крушевац

Пресушени извор

Чујеш ли понекад црквена звона?
 То одзвања јаук
 и бол душе моје смрвљене.
 Јесам ли починио грех
 Што сам жедан љубави
 Стајао крај пресушеног извора?
 Можда у бунилу клео
 и проклео твој одлазак?
 А данас зла коб фијуче,
 Белеге црне урезује
 по парчету сладострашћа
 Што је остало, Господе?
 Да ли је то награда или казна
 Што још живим?

Вечни додир

Као пчела долетећу
 И стати на твој длан.
 Да уместо полена
 Осетим мирис твог тела
 И гледам тај чудесни
 Из очију ти плам.
 Да к'о сунце обасја ме,
 Да нежним крилима додирнем те.
 Да опијен од свих чари
 Од твог додира бисерних крила
 У том дану
 Заувек утонем у сан...
 Сан вечности.
 За један лет...
 За један дан....

Понекад пожелим оркан необуздани

Отисак канџи птице на смрзнутој
 крошњи дрвета моја је љубав.
 Ноћни трагови мојих стопа
 до твоје улице.
 Црни обелиск, џиновски, сазидан од
 свих мојих непроспаваних ноћи.
 Надања у спајање душа
 сад су тешки челични окови.
 Сваки откуцај мог срца већи је,
 снажнији и чујнији
 од јутарњих црквених звона.
 Мисли лакоћом сувог листа ношеног
 ветром плету мрежу незаборава.
 Љуљају се сећања
 као отиснути чамац на пучини.
 Кораџи који стварају љубавну пртину
 по завејаном пољу
 Постају сакати занос.
 У даљини видим слику
 старине који храмље.
 Не помаже ни твоја лажљива реч
 прецртана оштрицом пера
 једног уморног Песника.
 Ја, још увек, занесен стојим на ивици
 кањона и чекам тихи сутон.
 Понекад пожелим
 – оркан необуздани.

Кратки лет птице

Пожар ношен ветром тутњи,
 Пржи сваку мисао о теби.
 Вреба река понорница
 (од преваре створена)
 Да поплави и замути мој мир.
 Моји кораџи од стакла
 – немоћ су велика.
 Недостижан је кратки лет птице у
 коме видим и тражим спас.

Чаробна птицо,
 Испиши својим крилима
 да све је безимено.
 Створи ореол око мог ума
 (и слети ту, да свијеш гнездо
 пуно хармоније мирних чула).
 Расте патња и очај
 попут свемира (не престаје).
 ...Кад туга пређе праг
 и додирне зид равнодушности...
 Можда моја лобања постане део
 путање звезде падалице.
 Ту места нема за повратак.

Сања Мијајловић, Горњи Степош - Крушевац

ВРЕМЕ ЗА СРЕЋУ

Овај осмех је прави,
без тајни, без плача.
Овај осмех је постојан и трајан.
Овај осмех неће нестати.
То је управо тај,
дуго очекивани,
дуго жељени осмех.
Он је сигуран.
Срећа је дошла неочекивано.
Ушла је у мој живот лагано и тихо...
Споро је дошла срећа.
Али што је дуже чекаш, више јој се
радујеш, више у њој уживаш.
Моје лице више никада неће бити
измучено од плача.
Ваљда сам потрошила
количину плача за овај живот...

БЕЗ ТЕБЕ

Без тебе гледам, а не видим.
Без тебе живим, а не дишем.
Са тобом је отишло све моје...
Без тебе слушам, а не чујем.
Не чујем више ни гласове људи, ни
цвркут птица, ни кишне капи...
Додирujem, а не осећам...
Не осећам мирис цвећа, ни дрвећа.
Не знам да ли је ноћ или је дан.
Не знам да ли је јава или сан.
Остављаш ме, то мора да је сан,
који ће проћи, кад почне нови дан.

ГРЕХ

Писала сам песме о теби.
Сузе су капљале и разливале слова.
Сваког новог дана нова песма
и нове сузе.
Крв ми се комешала,
а душа грчила у болу.
Знам да си се осећао исто.
Знам и да знаш
како се моје тело осећало.
Укочено од бола, од самоће.
Има ли кривца у овом нашем филму?
Крива је судбина
што љубав нам подари
грешну и забрањену.
Може ли нам небо опростити грехе?
И примити нас као чисте душе,
кад за то дође време?
Молим се за то,
за искупљење наших душа,
за тебе и мене.

Стефан Кнежевић Крушевац

Порука љубави

Изненада само телефон ми бљесне
Та ме је светлост из пепела дигла
Јер добро знадем с које је адресе
Порука од драге сад ми је стигла

Изненада тако срце ми се затресе
К'о да муња љубави погоди мене
Порука још једна долази са адресе
Док ми осмех већ сија кроз време

Изненада тако одпоздрав шаљем
Као да се дуго ми ни видели нисмо
Са порукама ја не знам да станем
Телефон је заменио поштару и писмо

Изненада тако телефон ми бљесне
Попут грома услед неке јаке кише
Сретнијег слутим нема од мене
Пошто да ме воли то у поруци пише .

Песма о Бори

Ниси ти Боро пред смрћу пао
Само си души сада продужио век
Рано Јутрос ти са анђелима стао
У Љубљани ипак нису пронашли лек

И место среће сад се суза крије
Од јутрос нема наде ни трачак
У грудима тужно већ срце бије
Чека те вечно твој вољени Чачак

И хиљаду мисли пролазе кроз главу
Сад остају само к'о успомене тек
Овом песмом ја ти поздрав шаљем
Да ти прија вечно са анђелима лет

Једина

Једина ми ниси опалила шамар
У животу овом препуном боли
Зато и јеси мога срца станар
Само се за тебе оно Богу моли.

Једино ме ти ниси пустила низ воду
Ни у добру ни када сунце згасне
Крај тебе једино још имам слободу
Да ти пишем сада у ове сате касне

Једино драга ја живим крај тебе
Као да пре никада волео нисам
Па када се све у једно сведе
Колико те волим остаје да признам

И једино ме ти никад повредила ниси
Већ се са мном кроз олује бориш
Зато ову песму заслужила ти си
ХВАЛА ТИ ЗА СВЕ И ШТО ПОСТОЈИШ

Јована Живковић, Крушевац

Ослушкивања

Колико сам пута застала и заћутала
 Ћутке питала
 Ћутке и одговарала
 Колико сам се пута
 о своје срце и тело оглушила,
 Нисам послушала....
 Туђе сам ослушкивала,
 А своје рањавала,
 Колико сам пута рекла нећу више
 И речи своје не због самопоуздања
 Већ љубави погазила,
 Колико сам пута остала недоречена,
 Да бих теби речи своје дала,
 Толико сам пута остала сама,
 Толико сам пута остала нема,
 Толико пута сам остала теби верна,
 А себи вечито рањена жена,
 И у твојим очима лаковерна,
 Очајна а ипак само жена,

Крхка и нежна жена,
 Ходајући по стаклу,
 нетакнута, нерасечена,
 Толико сам више
 упркос свему теби дала
 Разговетности, прича,
 ролеркостера и парада,
 Разиграну душу и срце које се нада,
 Ал' упркос свему све је шарада,
 Страх дубоких рана
 од несрећног пада
 Али тада све што је било
 спаковано је у
 Једну сузу што сушила је хлад,
 И једно сунце што гори
 све пред собом,
 И један цвет што цепа и раздире све
 слојеве земљине коре,
 Ето толико сам пута ја ударила о дно
 подземног Хада,
 И пољубила икону чистога
 грешничког слада,
 Видела белине блиставог стада,
 Речи које целивају,
 И дете које у мени страда,
 И шта сам добила тада, а шта сада...
 Спајам две вечности у небеску тајну,
 И сада а и тада знала сам
 Да теби све што сам пружила дала
 сам из свесног нехата....
 Не жалим јер кривица
 је у оном који страда,
 А победник је онај који нема рана,
 А ако сам због свога рода
 и осећања она која страда,
 Крива што своје срце
 нисам сачувати знала,
 Нек осуде ме на триста окова
 и стуба стида и срама,
 Своја сам и твоја и Божанска тајна,
 Само сам им оваква
 каква јесам крива и јавна...

Јован Цветковић, Краљево

НЕСХВАТЉИВИ ЗАКОНИ

Црна шоља лебди на постољу плавом.
 Ум разуме закон, никада до краја!
 Да ли човек мућка мисли својом главом?
 Ил' медијум светла с извором га спаја?
 Изнад круга мирног звезда ћути сама,
 топи енергију живота у води..
 Крвљу преливена, зракородна тама
 са тајном у себи ка човеку ходи.
 Нерођено дете у Сунцу се чује,
 плаче росну љубав, не познаје време..
 Пчеле да га роде, ливадама зује,
 космичке принципе остављајућ' неме!
 Кретање простором силом свога ума
 задатак јесте свих човекових чула!
 Ко полива млеком житну сламу кума?
 Знамо шта је тачка? Знамо шта је нула?

ПОЗВАЊЕ ПЕСНИКА

Песничко позвање
 је слично животу јуродивих,
 њихове душе су ту да упију
 бол и прљавштину народа,
 својим словом, песмама и молитвама
 преобликују и униште пред Богом,
 како би се свеукупно спасли!

У ИМЕ НАРОДА

Јављам се у време забрањеног Србства
 у име народа и у име Крста!
 Хтели би да секу спојена три прста,
 Што нас више тлаче вера нам је чвршћа!
 Врију живи преци са онога света,
 Гледају кроз наше полутужне очи,
 Бодре силу срца да се скине клета
 Љага црног духа што у земљу крочи!
 Нека целим Србством мили рука Божја!
 Нека колач славски подсети на свеце,
 Нека сила светог духа краси жреце,
 Нека морал врате гусле живог огња!
 Јављам се у време забрањеног Србства,
 У име народа и у име Крста!

ЖИВОТ / БИТ

Ја сам свето уље, есенција бити,
 творни атом, слово, што у светлу чучи!
 До космичког језгра безпросторном нити
 носим 'куцај срца, вријући у лучи.
 Безтелесни уми носе ме високо
 међу звезде сјајне, међу старе душе,
 где угледах силу отворивши око,
 поређане ноте што живот певуше!
 Ко избриса време и у џеп га стави?
 Ко пребаци око из огња у воду?
 Ко импулсе сунца тако живо прави
 доносећи свету вечносну слободу?
 Ја сам мајчин бит што пре утробе њене
 летећи у нули стварао сам душу.
 Ја сам крвна памет, текући кроз вене
 стотином предака наводњавам сушу.

Danilo Golubović, Kuršumlija

"Dijaliza: Život na Rubu!"

U tišini bolničke sobe, gde se jedva čuje otkucavanje srca, borba se odvija na nevidljivom frontu. Svaka dijaliza je bitka, svaka poseta medicinskoj ustanovi podsećanje na gubitke, na žene koje su otišle zbog bolesti koja mu je ukrala više od zdravlja. On, ratnik bez vojske, oslonjen na hladnu mašinu koja ga održava u životu, nosi sa sobom teret gotovo pet stotina odbijanja.

Svaka žena koja je zakoračila u njegov život ostavila je trag, ali i bol. Priče o ljubavima koje su mogle biti, ali nisu, ponovo i ponovo se prepliću kroz misli. Kao što su se ti trenuci gubili u vremenu, tako i on sakuplja zadnje poglede, trenutke koji govore više od reči.

U tom svetu, gde su mu pogledi postali jedini saputnici, emotivna nedostupnost postaje odbrambeni mehanizam, način da zaštiti ono malo srca što je ostalo.

Hiljadu godina čekao je na zoru lica neke žene, verujući da će mu pružiti ljubav, ali svaka nova nada bila je samo nova iluzija. "Ne boli me to što boli," misli on, "boli me to što vidim." U toj borbi, naučio je da bol donosi spoznaju, ali i da je ta spoznaja razorila svaku nadu. "Nije me smorilo, niti oborilo, već se bojim da me u nešto pretvorilo."

Dok mirno leži na dijalizi, promatra svet iz svoje perspektive, ponovo i ponovo se suočava s otporom i bežanjem onih koje je voleo. "Za tebe sam ko nad vodom ona laka bleđa sena," šapće sebi, prisećajući se svih onih dana kada je bio voljen. Sada su to samo uspomene, bolni trenuci koji ga podsećaju da je borba bez kraja.

"Zašto se nismo rodili, mila, u doba davno i romantično?" piše u svojim mislima, dok ga proganja senka onih koje je voleo. Njegova duša je prosuta, a svaka reč koja izlazi iz njega je poput krvi koja polako curi iz ranjenih emocija. "Ove reči su moji poljupci," razmišlja, "ali vi ovu priču ne biste čitale već svojim usnama ljubile."

I tako, dok se borba nastavlja, on se sve više povlači u sebe. Četiri sata čuti, odbijajući komunikaciju sa sestrama koje mu donose potrebne lekove, jer je svaka reč postala suvišna. "Jedino kada mi je teško, sednem i pišem," uveren je da su stihovi jedini prijatelji koje ima.

Svaka dijaliza je nova borba, svaka nova sesija može biti poslednja. U tom svetu bez sreće, nada je samo zamka. "Ne želim da mi život prolazi u nadanju," odlučuje on, jer zna da je borba ono što ga drži živim.

A ipak, unutar tog besmislenog ciklusa, uvek postoji deo njega koji se nada da će, jednog dana, sresti nekoga ko će razumeti njegov bol, ko će možda čak podeliti njegovu priču. "Uvek istog tužnog trena," razmišlja, ali dok mašina neumorno radi, on ostaje samo senka, ratnik koji se bori na frontu života, bez oružja, bez vojske, samo s rečima koje mu pomažu da preživi još jedan dan.

Олга Раденковић, Макрешане

БЕСМРТАН У МЕНИ

Широка су врата мог живота,
прођоше двадесет лета,
двадесет лета,
мог живота без тебе.
А дани?

Дани увек сузом оковани.
Широк су врата мог срца,
за толико боли, чемера и јада.
Широка је моја душа.
Широка за све...
За све, сем једне тужне,
незаборавне истине.
Тужне истине, да си мртав
и да више нема те.

Мртав си за све,
а бесмртан само за мене.
Широке су ране у мени,
дубоке боли.
Шапућем, али ти не чујеш
колико те као друга волим.
Срце ми снажно у грудима бије.
А на гробу твом, на гробу твом,
најбољем другу мом
хладна у сред лета, јесења киша лије,
лије усред лета, због најлепшег,
још не расцветалог цвета.

П.С. Посвећено Зорану Обрадовићу

СИНЕ МОЈ

Сине мој, син ,мајка увек брине!
Живот је на ивици
сунчевог сјаја и жилета.
Од многих људи, слушаћеш бајке,
нико ти, истину неће рећи у лице,
нико сине, сем мајке.

Сине, многи ће те по рамену тапшати,
рећи ће да си савршен,
бескпрекоран друг,
неће ти наћи замену,
док им плаћаш њихов дуг.
Дуг из кафане, а када зора сване?
Када зора сване,
оговараће те натенане.

Сви ће својим путем, поћи,
једино мајка, брижна чекаће
и заспати неће моћи.

Мајка брине, сине,
колико год година да имаш
и колико год да кажеш
да од ње више знаш.
Знаш! Знаш, научила сам те свему,
сем да мајка брине, сине!

Једина је жена на свету,
која ће неуморно,
а преморена, на прозору
наслоњена, до зоре да чека.
Чека, чека док не
стигнеш из далека.
Чека и брине,
док Сунце не сине,
док те не загрли, сине.

ПИТАО МЕ ЈЕДАН ДЕЧАК МАЛИ

Питао ме један дечак мали
када смо се заиграли:
"Како делиш људе?"

Кад порастеш сине,
све ће ти се годинама касти,
само расти, сине, расти!

Свака ће ти година нова,
ново нешто рећи,
пред истином сине,
сем пар људи,
сви ће ти утећи.

Пред Богом су сви рођени исти,
невини и чисти.
Неки људи нож ће ти у леђа зарити,
неки ће те речима убити ...
Неки ће те грлити,
а неки љубити!

Никад сине немој разум губити.
Неки су људи као мелем, као лек,
у сећању остају заувек.

„Ил' си човек, ил' нечовек,
тако делим људе,
па ... како ми буде!
А ти сине буди лек,
памтиће те заувек!"
Ако се неко у вртлогу живота дави,
пружи му руку,
свом снагом га избави.

Злотвор ће ти рећи знај:
„Гурни га ногом јаче, да не исплива,
душа да му не остане жива."
Јер нема нигде лека,
за злог човека.

Боривоје Бора Видојковић, Тићевац

ЖИВОТ ЗА ЉИЉАНУ

На прагу од куће старе
Седи човек седе косе
Бледи пепео од цигаре
Сећања га натраг носе.

У прошлост се старац враћа
Промашаје своје тражи
Грехе старе скупо плаћа
А суза му око влажи.

Волела га и праштала
Он заљубљен у кафану
Годинама испаштала
И оде на другу страну.

Бекријање однесе му снагу
Али никог због тога не криви
Не сачува своју драгу
Ал и данас само за Љиљану живи.

Крај ноге му лежи Жућа
Стари праг стара кућа
Олињала кокошка по нека
Крај капије тужно га сачека.

ЦИГА И ЈА

У очима нека туга
Ја и Цига ко два друга
У кафани с виолином
Он с музиком ја са вином.

Иза нас су дуги сати
Драга неће да се врати
Испред ево празно све је
Нико не зна она где је.

Ти не иди Циго стари
Бићу задњи у кафани
Вином душу отроваћу
Сам са собом не знам шта ћу.

Оде кући Цига стари
Нико за ме сад не мари
Испратих и трећу смену
Ал не видех косу њену
Проплакаћу ову зору
Чекајући на прозору.

ТАЈНА

Отвараш ми врата ноћас
У љубави и вину тражиш спас
Доведе ме до постеље смело
Утеху тражи твоје врело тело.

Уз вино и љубав дамари бију
Чаша уз чашу усне се вију
Љубав у нама дуго већ тиња
Вино и страст гасе свитања.

Црно вино и пољупци
Нестадосмо у прилици
Границе се избрисаше
Разуми се помутеше.

Моје усне твоја недра
Твоје руке моја бедра
Све ће сутра другачије бити
Нашу тајну ми морамо скрити.

Победише осећања разум неста
Заборависмо ноћас наша места
Уздахе моје пољупци скрише
Усне твоје дрхтаје смирише.

И још једном пуне чаше
Да оперу грехе наше
Вино мути вино бистри
Осташе нам греси исти.

Мирослав Кркић, Ћићевац

КАД БОЛИ ЗУБ

Кад неко нервозно шета
И све му смета,
Срче и криви главу
Као да пије врућу каву
А нема шољу
Сигурно има зубобољу.

У целу главу
Му се усели зубобоља,
Мада би свака друга
Мисао била боља.

Џабе човек пробава
Нешто друго да мисли
Заузета је цела глава
А зуб је само антена
Која бол исијава,
И то у концентричним круговима
И под свим угловима.

Све се човеку чини
Да неки положај постоји
Где ће зуб мање да га боли,
А кад утврди да ни један
Положај не одговара
Тужно констатује да
Мора код зубара.

А зубар столицу
За мучење има,
Лако је њему да мајсторише
На туђим зубима.

Ал што се мора, мора се.
Зубару следи дозвола,
„Што мора то ради,
Ако може поправљај,
Ако не може, вади“.

ЈЕСЕЊИ ДАН

Леп јесењи дан - Сунчан.
Ногу пред ногу
Пољем шетам сам.

Сунце с врха неба жеже
Ал у хладовини је свеже,
И ветра има, Игра ми се у коси
И шуми у ушима,
Али док је сунчан дан
И он није хладан.

Дуго је била суша
Па сад после кише
Све се полако придиже,
Штета што јесен брзо стиже.

За кукуруз киша је била
Касно, кажу, И за то је углавном
Отишо у силажу.

Сад је време
Да се грождје бере.
Управо наилазим на крај поља
Почиње брдо где су грождја
Увек била најбоља.
Разумљиво, то је коса страна
Која је цео дан осунчана.

И као да видим у даљини
Окићен такам. И знам-
Да се он кити за овај дан
Кад ће виноград бити бран.

Видим и веселе младе,
Који вредно раде
Шале се и певају
И за умор не знају.

Занешен том лепотом
Пожурих да их поздравим,
Нисам видео да ћу
У трњу да се заглавим.

Иако су купињари почели
Да ме саплићу и боду,
Ја сам још журио
Да ми берачи не оду.

Тек кад сам се
Уплео у купињар и пао
Тргао сам се и прогледао.

Нема берача,
Нема винограда,
То је било некада,
А сада, хектари и хектари,
Само глог и купињари.

Тешке мисли вадим из трња,
Не боле ме убоди,
Боли ме будућност
Све црња и црња.

Мање ми је жао винограда,
Већа је жал-
Што тамо више нема
Народа млада.

Небојша Станојковић, Врање

Зависи само од даха

Зависи само од даха
 Колико висока ће бити планина
 Твога живота,
 Коју ћеш прећи
 Пре но што будеш попут праха
 Кад нађеш се иза оног плота
 и шта ће на крају срце рећи
 Без потребе између редова читаш
 Све јасно ти пише
 и зашто даље себе да питаш
 А шта када ме не буде више
 Треба само мало времена
 Да се повратиш
 Од силних удараца и вртоглавица
 Да себе потражиш
 Да слободан будеш опет
 Ко птица
 Човек је роба коју
 Читав живот сви помало краду
 И има га на свету овом
 Све док не изгуби наду
 Зависи само од воље
 Дал биће горе, ил биће боље
 Па и онда кад чини се да је узалуд
 Од тебе зависи како и куд
 Не замери овој уснулој луди

Не замери овој уснулој луди

На овом бездушном свету
 Кажу, човек међ људима буди
 птица прекинута у лету
 Не замери због суза
 Због плача

Не замери због речи
 Од мене си била одувек јача
 Ја неко, ко од рођења се лечи
 Не замери због туге
 Опрости због сете
 Такви ко ја су вечне слуге
 Сећања, којих се усред корака сете
 Не замери ми због апатије
 Извини због меланхолије
 То зна да произведе антипатије
 Према оном што хода
 и мисли све спорије
 Не љути се због мојих слабости
 Не нервирај се због наивности
 Не доноси живот само радости
 Нит време собом у грудима живости
 Због неких ствари се не секирај
 Не дај баш свему значаја превише
 Кад сећања бираш, најлепша бирај
 Постаће она важна све више

Упамти нас водо

Упамти нас водо
 Бар ти
 Кажу, памтиш све
 Памти да нисмо
 били зли
 Памти нам уздахе
 Памти нам речи које смо рекли
 Због којих нисмо претекли
 И оне што тако смо хтели рећи
 А нисмо
 Памти то, да били ми смо
 Кад тераше нас да будемо
 Неки други
 Да тежимо некаквој срећи
 Што наша никад није била
 Док наша се негде крила
 Памти нас водо
 Памти по коју цену слободо
 Трновите стазе
 И мрачне дубине
 Река без повратка
 Не буди памћења кратка
 Памти нам истине
 За нама што остаће
 Попут иметка
 После свршетка
 И то што нас брине
 Да није било довољно
 Да не заслужисмо
 Место повољно
 Тамо куда идемо

Снежана Марко Мусинов, Београд

Испуњење љубави

Извештачен пољубац
љубав не трпи,
осећање кад сазри
у себе много шта скупи,
али и бира шта ће,
појача или умањи ритам,
финиш је одговора ту,
на јави,
не имагинаран,
не у сну преиспитан.

2.7.2017.

Скупоцене нити

Ако ми дозволиш, показаћу ти
да се може и у старим данима
сасвим безбрижно живети,
ако ми само допустиш
да ти приђем, онако најближе,
речи ће меке да те обавију
и нећеш пожелети да им се одупреш
јер ће зрачити љубав, чији кисеоник
штити од сваке лоше замисли,
као сунце ће те грлити,
с њима ћеш ходати, с њима уснити.
Ако разрешене руке будем имала
чинићу онако како сам одувек сањала,
распрострећу пред нас ћилим среће
и веће нигде на свету бити неће.
Завртећу нечујно точак, точак среће
нека се изнова за нас окреће.

26.11.2019.

Тајновитост љубави

Ветропирне природе
љубав тешко задрже,
не прате једно друго
– никакво чудо.

Схватања им различита,
неки би на све стране,
а живот је кратак не може
у њега све да стане.

Диригентска палица
ником није граница,
и ван њених оквира
нађе се правих додиром.

Љубав цементно описао
до краја нико није
у њеним лавиринтима
тајна се увек крије.

Кад одабир крајњи падне
осећање мира у душу седне,
али враголијама нема краја
двоје темељна љубав кад спаја.

16.10.2020.

Наспрамни снови уједињени

Кад смо се једно другом
на љубав заклели
успавани беху јорговани
и сви листопади,
само су зимзелени пркосили зими,
а ми снежној белини.

Од наговештаја добра саткан
мојим истраживачким очима изабран
у тренутку кад си био примаран,
срцем, био си одабран
за путовање са и без мане,
које и дан данас траје
и нимало не посустаје
већ се напротив захуктава
и од себе знаке жилавости даје
са видном жељом да опстане
на стазе дуге;
држимо палчеве,
нема нам друге.

12.10.2022.

Драгица Дада Илић, Панчево

СВУДА ЉУБАВ

Облаци исписали „љубав“
на црвеној траци дуге
урезана њена слова.
Таласи је носе у земље друге.

Кроз ваздух струји њена снага.
У крила птице убади свој траг
да је однесе у земљу блага
да срећницима пређе праг.

У ваздуху струји њено име,
ветар га шапатом изговара.
Душе се истински моле,
да их никада не завара.

НЕКО МОЈ

Странац си ти!
Али, моје срце друго
говори.
Да ли си „мој“
или си маг ?
У срцу си
оставио траг.
Не знам те, не видим чак,
ни глас ти не чујем .
Зашто онда, моје мисли,
моја узнемирена душа,
сигнале, твоје љубави
добија и слуша.

ЗНАМ ЈА ТЕБЕ

Ниси ти случајно
посетио мисли моје!
Знам ја тебе, из снова
из жудње, из песме твоје.

Ти постојиш за мене,
да те гледају очи смене.
Мимоишли се, испод дуге
па нас грлише, руке друге.

Ја сам ту и моја чежња
искрена, зрела и слатка,
чекам, на осећања нежна
да узмеш цвеће, овог свежња .

БУЂЕЊЕ

Чији ја то живот живим?
Из ноћне море, историје
се коначно будим.
Сањаћу стварност,
свој свет, моју мисију
да створим мир и радост.
Увек срећа, не само трен
златну књигу, да пишем.
Бесконечно, у мојим очима
лет високо, изнад зида
орловим крилима.
Да бол, не буде отров,
нећу марити за покров.
Као колибри, миром у лету
узимати животни нектар,
ствараћу лепоту, у свету.
Дубоком тишином ума,
као одраз неба у језеру
светлећу бићем универзума.

ПАДАЊЕ У ЈЕСЕН

Има неке туге, неке сете
што затамни
лутајуће мисли,
а очајну душу,
нијансом посиви
ко неразвијен
пупољак стисли,
ко неизречене речи уклете.
Кад падају сузе,
разгневљеног неба,
у пробуђеној
јутарњој трави
необично сјаје,
бачени бисери,
кад узнемирено ходају мрави
а цвркут птица,
примами звери.
Док тромо опали
дукати, жуте
немоћни под
ногама, згажени.

Мирослава Смиљанић, Крушевац

Соколица

Соколица, лепа птица,
 као лепа девојчица
 када је требало да гнездо прави
 и породицу да ствара,
 најснажнијег и најлепшег
 сокола изабрала.
 Најснажнијег сокола угледала
 са киме би гнездо направила.
 Ко би гранчице за гнездо доносио
 тај би њен партнер био.
 Када су гнездо изградили,
 соколиће испилили.
 Чували их, храну доносили.
 Тако су их одгојили.
 Када су соколићи крила добили
 сваки одлетео на своју страну.
 Нису се више вратили да виде гнездо,
 ни ко их је одгајио.
 Тако је и код нас људи.
 Када деца одрасту,
 одлепршају на крај света.
 Да им нико не смета.

Старост

Када старост дође
 и закуца немоћ на врата
 ту нема помоћи
 ни деце, ни сестре, ни брата.
 Године чине своје
 настану боли
 и боли сваки делић
 топиш се као Снешко Белић.

Дани теку као река
 и старост има лека.
 У старости човеку
 лепе речи треба.
 Парче плавог неба, тањир хране
 и парче хлеба.
 Еј, лепото, младости!
 Здравље са годинама нестаје
 само љубав вечна остаје.

Дођи, драги

Дођи, Драгане, у моје село,
 да упознаш наше обичаје
 и сеоско прело.
 На прело у село долазе девојке,
 оне преду вуну и
 плету чарапе за момке.
 Спремиле су пиће и колаче,
 за момке, удвараче.
 Девојке обучене у народно одело,
 то је обичај у наше село.
 Не знаш која је лепша:
 Радица, Јелица, Бранкица,
 Јована, Славица или Јованка,
 права Јужно Моравка.
 Када дођеш, има да их бираш,
 само понеси хармонику да свираш.
 Засвираш коло Моравац, заиграће све
 девојке, позваће и момке.
 Биће игранке за дику.
 Дођи, Драгане,
 не пропусти ову прилику.
 Биће вече за памћење,
 лепе из мог села успомене.
 То је наша традиција
 која ме подсећа на младост.
 А, богоми и сада,
 када засвира хармоника
 У мени се јаве емоције из младости,
 па волим да заиграм
 и сада у старости.

Која је то жена?

Која је то жена,
 што моју љубав краде,
 што ми квари моје наде?
 Која је то жена,
 што ми ствара боли?
 Што ми узима оно
 што ја највише волим?
 Дала сам му младост!
 Дала сам му себе!

Што си ти жено,
 боља од мене?
 Ја не знам шта има код тебе боље?
 Да ли се друге жене више воле?

Немој, жено,
 да ми тугу ствараш!
 Немој, жено,
 да ми срце сламаш!

Миодраг Трајановић, Ћићевац

МАЛЕ А ВЕЛИКЕ РЕЧИ

Судбина ме је довела теби у руке

Љубав нас повезала

ти у мени прочитала

и изговорила Волим те.

Одговорих ти речима истине волим,

волим те коврцице моја.

И звао сам те дуго,

а ти ниси дошла.

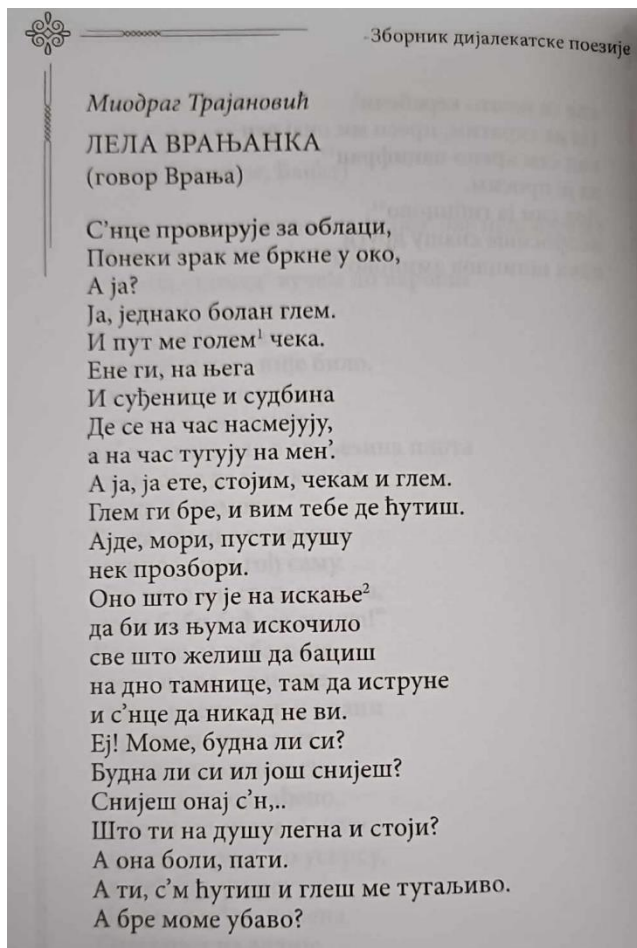
Па сам ето дошао да видим

да ли око сузу лије

или душа тугу скрива.

Да те питам како ти је?

ЛЕЛА ВРАЊАНКА

Братислав Спасојевић, Коњух

СУША

Стоји сељак поцрнела лица
 Ко неки предзнак црни
 Ока зеленог, сред модрих пшеница.
 Мисли, стрепи, трни...

Још се једна бора уклесала на лицу
 И влас пређе ка седоме строју
 Дрхтавом руком загрли пшеницу
 И окупа је у властитом зноју.

Клону му глава међ спарене влати
 Угледа земљу испуцалог лица
 Што ће последњу кап утробе дати
 Да спасе поља родних пшеница.

Једна му суза поглед помрачи
 Ко измаглица јесењег јутра
 Ипак у нерву му вера зрачи
 Киша ће пасти сутра, сутра...

РОСА

О ти дивна наговести јутра
 Данас те има, већ те нема сутра

У теби се ломе излазећег сунца зраци
 У теби остају последњи ноћни остаци

Ти си бисер из зелене траве
 И чистотота овенчане славе

И суза што искри то је само роса
 Док хода по оку нечујна и боса

Са извора срца у дубини душе
 ил је смех тад гони ил јецаји гуше

Колико смо пута оквасили ноге
 Газећи по трави где су капље многе

Ил од својих суза, што из срца теку
 У траву са росом паправили реку

ПЕСМА ПРИЈАТЕЉУ

Дођи пријатељу ако срећу желиш
 Или хоћеш тугу с неким да поделиш
 Ако требаш хлеба или мало соли
 Или хоћеш да те неко воли

Дођи код ратара и виноградара
 Са пољима пуним злата стара
 Са оком чистим као суза вина
 Блиставих као спој наших даљина

Од Крушевац уз Мораву
 Као бокор белих ружа
 Коњух, село калемара
 Пријатељску руку пружа.

Мој колега песник Братислав Спасојевић Бата - Љубодраг Обрадовић

Мој колега песник Братислав Спасојевић - Бата је песник изузетног талента, ентузијаста првог реда, пред којим увек треба скинути капу (или се поклонити - ако се капа не носи), у знак поштовања за све што пружа окружењу, а ништа не тражи заузврат! Такви занесењаци, овај свет, препун недаћа и животних проблема, улепшавају и чине прихватљивим и подношљивим за узлете свакодневне.

Доказе за ову чињеницу не треба много тражити, они су ту, на дохват руке, у његовој биографији, коју је забележио Миомир Хари Ристовић, чувени песник, есејиста, новинар, директор, потпредседник општине..., такође ентузијаста и пријатељ свих наоко малих људи, који зраче једноставношћу, а стварају велика и незаборавна дела и људскошћу чувају идеале здравог разума за поколења која долазе.

Дакле, ево шта Хари пише о Бати:

„Рођен је 23.09.1951. године у Коњуху. Иако одличан ученик остаје на имању и пуних 15 година се бави пољопривредом. Као човек немирног духа, а велики ентузијаста, укључује се у активности Месне заједнице Коњух, водећи акције које су значајне за препород села. Да би се овом послу и професионално посветио, учећи уз рад, завршава средњу школу и запошљава се у Месној заједници Коњух као секретар.

Писањем се почео бавити још као ученик, а стасавајући као писац. Члан је Удружења писаца аматера Србије од 01.08.1985. године. Своје радове је објављивао у бројним часописима широм претходне Југославије. За своје радове више пута је награђиван.

Љубав према селу усмерила га је да свој животни и радни век проведе у том крајолику. Отуда је и тематика његових песама везана за живот и рад Сељака. Али стварајући песме о селу, он не пише само за те људе, тако да је радо читан међу осведоченим поштоваоцима књижевне речи и њених несагледивих лепота.“

Тако Хари пише о Бати, пре десетак година, а ја данас додајем и....

Бата је изузетно успешан песник, афористичар, глумац... Изузетно успешан и ангажован секретар Месне заједнице који ради и у Белој Води и у Коњуху и идејама покреће све око себе на прегалаштво и стварање бољих услова за живот.

Бату сам упознао пре 35 година, давне 1973. године, када се у општини Крушевац одржало прво такмичење села Србије и када је његов Коњух победио и у општини Крушевац и на регионалном такмичењу, а и на првом Републичком такмичењу села Србије и добио као прво село престижну Вукову награду. Тада је отпочео његов, од самог старта запажен рад, на ширењу вредности културе која цвета свуда око нас и чека шансу да заблиста и разбије дах свакодневног чемера који притиска.

Наше дружење се наставило и у чувеном *ТУРНИРУ ДУХОВИТОСТИ* , Југословенском такмичењу, где су међу многобројним градовима, као једина села, љути противници били: Коњух, Грабовац и Треботин, и где је опет у финалу победио Коњух, (а Грабовац и Треботин му били уз раме, јер се није вршио избор другог и трећег, већ је биран само победник и фењераш, а фењераши нису били ни Грабовац ни Треботин).

Затим је уследио тада престижни „ФЕДРАРО“, Фестивал драмског аматеризма Расинског округа и сусрети песника „СУПЕС“, где је Бата од почетка био активан и дао свој пуни допринос стварању Светске заједнице песника, која данас броји око 700 песника, а манифестује се кроз Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ, чији је и Бата активан члан, а наставак је идеје Бранка Миљковиће, да ће једног дана поезију писати сви.

И да не набрајам даље... И књижевни клуб „СТАНОЈЕ МИЈАТОВИЋ“ из Коњуха, чији смо били гости, је настао на тој идеји ентузијазма да се „ПЕСМОМ МОЖЕ МЕЊАТИ СВЕТ“... Та идеја је носила, тада младе људе, неком невидљивом пупчаном врпцом везане за село, попут Бате, Микице, Шике, (а и многе од нас) да се за своје резоне боримо и изборимо.

Свако ново песничко дружење, на коме се срећемо, добар је знак да је БАТА у томе успео и да смо са њим и ми у томе успели! ЖИВЕЛИ!

Миљко Шљивић, Глободер

ЗАВИЧАЈ

Пошло је дете у бели свет,
Жељно да учи тај факултет,
Ал` дете реши пре пута тога,
Благослов тражи од деде свога.

Деда ће мудро у тренутку том,
Благослов дати он унуку свом:
„Размисли добро деда те моли,
Прича ти неко који те воли.

Па ма где да си и ма где био,
И кад оствариш то што си снио.
Не заборави: Шта си и ко си?
Завичај увек у срцу носи.

А кад је тешко и кад се мучиш,
Знам да ћеш морати много да учиш,
Снага је тада потребна свима,
Њу ћеш ти наћи у сећањима.

Завичај нуди сећања многа,
Прво се сети детињства свога,
Дечијих игара и основне школе,
Па онда оних који те воле.

Прасе на ражњу како смо пекли,
Славски смо колач у цркви секли,
На ливади игранке правили,
И весело смо славе славили.

Размисли добро шта воле млади,
Па се потруди паре заради,
Ал` док у цркви ти палиш свећу,
Размисли - паре не доносе срећу.

Паметан јеси то ћеш да схватиш,
И у завичај ћеш да се вратиш.
Рано се врати и ништа не брини,
Завичај душу срећном ти чини“.

Засело дете - гомила књига,
Испита много велика брига,
Па учи дете, ма по цели дан,
Дедине речи сад су циљ и сан.

Вредно је дете – испите меље,
Испунило је дедине жеље,
Факултет брзо приведе крају,
Па онда натраг, свом завичају.

Њему завичај као да је лек,
Где он проведе свој радни век,
Сад гаји пчеле и песме пише,
Срећан је деда и нема више.

ДЕЧИЈА ЖЕЉА

Хвала ти мама, хвала ти тата,
Што имам сестру, што имам брата.
И још ја имам, баш лепе жеље,
Па сада молим све родитеље,
Упутићу вам ја молбу краћу:
„Деци родите: сестре и браћу“.

Nova Knjiga

U izdanju Veterinarsko specijalističkog instituta iz Kraljeva i „Partenona“ iz Beograda iz štampe je izašla nova knjiga Dr. Kazimira B. Matovića „PČELARSTVO i veterinarsko-medicinska praksa“. Činjenica da je pčela kao jedinka ugrožena promenama koje se dešavaju u okruženju, te da pojava gubitaka velikog broja pčelinjih društava kako kod nas tako i u svetu a imajući u vidu značaj pčele za poljoprivredu pa i za celo čovečanstvo, veoma je važno preduzeti sve neophodne mere kako bi se sačuvala pčela kao veoma koristan insekt. Gospodin Kazimir Matović kao veterinar i mikrobiolog a zapošljen u Veterinarsko specijalističkom institutu u Kraljevu, napisao je knjigu koja će poslužiti svima onima kojima je pčela važna iz bilo kog razloga a najviše će pomoći pčelarima u njihovom radu sa pčelama. U knjizi su detaljno opisane najvažnije parazitske, bakterijske, virusne i gljivične bolesti kao i štetočine pčela. Pored detaljnog opisa pčelinjih bilesti, od dijagnostike do lečenja, posebnu pažnju poklanja dobroj pčelarskoj praksi kao važnoj za očuvanje zdravlja pčela i sve to uz navođenje zakonskih propisa. Knjiga je takođe dopunjena znanjima o gajenju pčela i dobijanju ispravnih pčelinjih proizvoda tako da svaki čitalac koji želi da gaji pčele imaće sveobuhvatnu knjigu o tome kako sačuvati pčele od mnogih opasnosti koje joj prete u savremenom načinu življenja i promenama u prirodi uključujući i otopljanje.

Даница Рајковић, Крушевац

МОЈА ПЛАНИНА

Моја планина,
наслоњена на дрво јавора,
док мисли лутају,
од извора до извора.

Лице обасјано златним зрацима,
допире мирис зеленог бора,
изговорене речи у твојем крилу
никада се не губе,
испричане приче цртају пејзаже.

Шарене обале реку љубе,
планина висока и мила...
Питам за тебе када неко прође,
свака твоја реч је лепа,
и река у корито кад надође.

Изговорене речи на твојем брду
никада се не губе...
Моје име исписано на дрвећу,
година за годином словима суде...

ЖЕЛИМ ДА ВОЛИМ

Тражила сам објашњења
Истину да ми кажеш,
Урезала сам у мојој глави
Са истином се не слажем...

Моје срце није ствар
Да се лако разбије
Није лако да га освојиш
И у своје гнездо свијеш....

Често се смејем себи
Желим да волим у себи
Кажем оно што ми лежи на души
Не идем погнуте главе према теби..

Не треба да се растужиш
Ја се за тебе борим
Тако се и према теби понашам
Јер ти си попут планине коју волим!

ЗАЛАЗАК СУНЦА

Корачала сам сигурним корацима
Поред мене био си ти,
А када ме олујни ветрови опомену,
Не желим да патиш, стајали смо ми..

Љубав се не повређује,
Јер наша срца као да су повезана,
Ти си јединствен у свему,
Свака препрека друга је страна...

И док смо посматрали залазак сунца
Таласи су се приближавали обали,
Тихо си ми шапутао,
И Звезда Северњача светло пали...

Сигурна сам била у своју љубав,
Сејала сам осмехе плавој мору,
Месеца нам је отварао пут,
Радосни дочекали смо зору....

ЈАСТРЕБАЦ НОЋУ

Када подигнем главу и отворим очи
Прво угледам висоравни Јастрепаца,
Шире се звездане стазе,
То звезда Северњача исписује
нове странице...

Као да је Месец на сваком дрвету,
Сваки лист игра игру своју,
Животиње слободно шетају,
На пространом мирисном пољу...

Жуборе бистри извори,
И праве потоке мале,
Сливају се у набујалој реци,
На високим обалама стене златне...

На тренутак настане тишина,
Као да природа спава,
Расцветали цветови подижу главе,
Рујна зора почиње да свањава...

ЛИНИЈА ЦРВЕНА

Много си се трудио
Да пређеш линију црвену.
Усадио си у мени
Покошену траву са ливаде зелену...

Постала сам попут птице
Без свог свијеног гнезда,
Моја добронамерност лош исход била,
На небу засијала звезда...

И када се леп цвет расцвети,
Почиње полако да вене,
Нестали су разум и поверење
Велики терет је пао на мене.

Недостају ми стара времена,
Да заборавим сваки додир бола,
И да будем птица селица,
У својем гнезду спавам спокојна...

Живота Трифуновић, Кобиље

ЉУБАВНИЦА И ШВАЛЕР

Овде сам, за Вас записао,
истину праву и целу.
Било је то близу Јастрепца,
у лепом планинском селу.

Одхранила мајка сина
и срећно га оженила.
Баш по свом укусу,
снају је добила.

Али млада снајка,
на селу живети не жели.
И после краћег убеђивања,
са мужем се у град пресели.

Убрзо поста пословна жена,
у државној фирми ради.
Почеше и удварачи да прилазе
и она поче животом да се слади.

Баш по свом укусу,
једног типа одабрала
и нове љубавне чари
са њим је упознала.

А око Петровог дана,
муж јој се родитеља ужелео.
Ићи ће на славу са женом
и мисли кога би још повео.

Наравно, треба се за превоз снаћи.
Тог задатка се жена прихвати,
па као искусног шофера,
свог швалера упаради.

И стигоше они у родно село.
Родитељи срећни, снаја се упреда...
А швалер је стално и крадом,
испод ока помно загледа.

Јела и пића на слави увек доста,
расположење никад боље...
Једино швалеру сви непознати...
Изашао на терасу зле воље.

Па снајци онако нервозан,
у пролазу на уво шапуће,
да разбију досаду
и прошетају се иза куће.

Муж, свекар и свекрва су ту,
изгледи за љубав су тако мали.
Но сети се снајка и запита свекрву,
има ли неки посао у штали.

Нема ћеро, све сам поредила,
свекрви мило, па прозбори.
Али, ако те баш не мрзи,
ти иди, па овце затвори.

Снајка је тај понуђени посао
са задовољством дочекала.
А швалер поскочи са столице
да његова помоћ не би изостала.

Једино свекрва заборави да каже,
како стари ован хоће да бије.
Изненадила је оволика ревност,
а мислила, снајка вредна јој није.

Само што су замакли у сењак,
на страсни посао се дали.
Овако добијену шансу,
ни за шта не би прокоцкали.

Сави се снајка, сукњу на леђа
и ухвати се за мотку испод стога...
А он смуљи коцкасте гађе
и упери у њу ђогата свога.

Поче швалер задњицом да мрда,
као сплав кад на таласима плива.
А ован га из прикрајка посматра,
па помисли, он то њега изазива.

Рогоња је одлуку брзо донео,
залете се и удари из све снаге.
Снајка зна како јој је било,
а швалер није устао без тољаге.

Затим је са муком подигао гаће
и до плота једва дошао...
И да би прикупио снагу,
за коц се дуго држао.

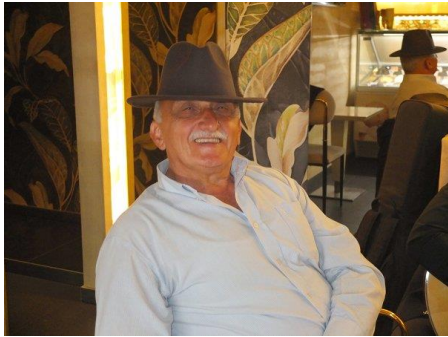
Некако се дотетурао до аута,
говорећи да га препала мука...
Зна, мора хитно кући,
ако се дозна, пући ће брука.

Трагично се заврши овај излет,
снајка се много препала.
Ова љубавна авантура,
није јој по плану испала.

Швалер, ко највећи трагичар
помоћ лекара хитно потражио.
Дуго је био на боловању,
чак и кућну негу добио.

А муж се и даље шепури,
не сазна се увек истина.
Рогови му не сметају ни мало,
јер и не зна да их има.

Једино ован, као победник прави
и даље поносито у стаду стоји...
И чека неког новог изазивача,
доказао је да никог се не боји.

Милосав Ђукић Ђука, Крушевац

СВЕТЛАНА

Срећно насмејана,
коса лепршава.
Пружи ми руке
и кренусмо лагано
у летњу топлу ноћ.

Беше то у мају,
баш на крају школе
кад сам се заљубио,
радовао се животу,
лепоти дивлио.

Замирса коса,
расута у сену
замириса сено
и задрхта тело.
Радост и милина
прекрише ми душу.
Откуцаје срца
слушао сам њене
и данас се сећам
пољубаца њених,
баш као да није
отишла од мене.

Чувам те тренутке
себично у себи.
Она насмејана,
коса лепршава
рече ми шапатам,
зовем се Светлана.

Међ' стенама хладним
Лазаричке порте
нестала је тихо
за неколко дана,
моја љубав школска
прелепа Светлана.

РЛИЦА

Из Здравинџа када кренеш,
мораш зором да пораниш,
па на косу кад изађеш,
да на длану село видиш
и пејзаже и облаке
ко у бајци описане.

Кад наставиш чарном гором,
стићи ћеш на раскрсницу,
видиш цркву и Змајевац,
у даљини Иљадницу,
ту је Бучје с хладном водом,
добро дошли у Рлицу!

Црква света, Огњена Марија,
као драгуљ насред села сија.
Док пред истом данас стојим,
младости се сетим давне,
видим слике са сабора,
где шетају цуре бајне.

Остало је у сећању,
кад смо некад били деца
на сабору у Рлици,
селу подно Јастребца.

Кажу да је зими,
Рлица сва бела,
само иње на гранама
и сметови насред села.
А Јастребац седи лењо,
са Ђулице и Сестрице
увек гледа своје село.

Кад пролеће замирише,
живот креће песма с'ори
Иљадницом чобанице,
свака своме стаду збори.

И јагода и купина
у Рлици свега има,
ма где били, ма где пошли
у Рлицу добро дошли.

Светлана Ђурђевић, Крушевац

РЕАЛНОСТ

Моја је воља неприкосновена.
Борба, рат до последњег даха
моја је девиза.
Мир је само делић распојасане
несагледиве обамрлости
цивилизације.
Ја знам, желим, и могу све.

Обичан сам смртник.
Реалан, порочан, непредвидив, моћан
и потпуно свесна свега тога.
И стога с правом кажем:
нека дрхте сви неверни
заступници лажне презрене
скромности.
Утреће их жеља жива и
снага воље јача и од смрти.

Кажу ми: најобичнији трепет крила
лептира самлеће те у прах и
разбити ти прелепе,
неокаљане илузије.
И бићеш згажена и проклета.

Зло никад не долази само,
низашта. Зло је казна за све
који хуле на људе чије је
срце космос бескрајни.
И нехотице, дозива се и подноси
ропском потчињеношћу. Храни се
одама сопственој беспомоћности.
А проповеда се храброст,
моћ, слава.

Знам вас, злослутнице, кукавички
умртвљене душе.
Пркосим вам свима - првенствено
лажној и привидној немоћи.

И упамтите!
- добро, за вечита времена,
да никада не заборавите:
воља је, моја, неприкосновена.

ПОСЛЕДЊА ПЕСМА

Миришу ноћи по увелом лишћу.
Осећам, умрећу ноћи једне,
Модре, јесење,
Уморне од вина и суза тешких,
Непроливених.

Умрећу ноћи једне тихе, бесплодне,
када јалов сан у недоходе црне води,
када те требам, крвавим срцем вапим
за твојим додиром, лелујавом сеном.
А тебе нема.

О ноћи, крвава, пуста, недодирљива
јесења ноћи!
Желим да те осећам крај себе
у тренутку овом немом, неодлучном,
када се тло пода мном у ништавило
мрви.

Само ноћас, у часу овом блудном
и разголићеном – требам те!
Чуј вапај душе неоскрнављене
и упрљај је варљивим смислом.
О само ноћас, последњи пут,
буди крај мене!

Пијана сам од вина набујалих
осећања у овој ноћи без дна.
Штропот боли и душевне кризе
све је јачи, и зов: помози ми!
Да у овом бескрајном мртвилу
коначно пронађем себе!
Да поверујем, да сам и ја неодвојиви,
недељиви део свемира.

... Али тебе нема. Никада те и није било
када сам уснама црним од неиспуњења
дозивала вечност да се усели у мене.
И зато је ово последња песма коју
посвећујем теби.

ВРТЛОГ

Злокобно одзвања смех твој мојим
изрибаним мозгом.
Као кобра струјиш мојом крви, дашку
ветра, судбински управљен некој
далекој, сродној души.

Преклињем, и затрпавам штропот кише
уснулим миром!
Дозивам, и газим достојанство
свргнутих, похабаних капута,
заштитника несталих, светлих векова.

Плаши ме тескоба смрти уцртана у моје
невидљиво срце.
Покапа ме мемла труљења малих и
ништавних створова
предодређених једино за формирање
лепљиве рђе.

Латинка Ђорђевић, Цирих

ЖЕЉА ДА ПИШЕМ

Буди се у мислима
песнички сок.
У срцу пишем
дању, ноћу...

Живим у књигама.
То је живот песника.
Машта и стварност
коло играју,
у мојој глави
песме стварају.

Све се сипа на папир.
Нема границе.
Туге, среће, несреће
прежем у кочије
да путују у свет
Поезије.

СТВАР ДУШЕ

Ниси сунчан дан
да без бора
устајем,
ни тиха ноћ
кад срећна лежем,
ни славуј
да песмом опијаш.

Ниси тренутак
испод плавог свода,
ствар душе
да о стаклу виси
кад пијано спаваш.
Само си
сенка заборава.

**На слици је Латинка са супругом Радетом*

МИРИШЕ БЕХАР

У срцу просут бехар,
у заносу, препун мириса.
Пукло небо
пред очима.
Певају птице.
Све је савршено.

Око срца
близина буктиње,
злато пустиње,
поветарац у освиту зоре.

Мирише бехар
негде далеко
на хоризонту,
где има насмејаних
погледа,
дивних звукова,
где нема сетног лишћа.

Само мирис
бехара
и плави снови
између облака.

ШАПУЋЕ ЉУБАВ

Анђеоско биље
и бели галеб
сунцем окупан
талас туге
у љубав претачу.

Смеђе очи,
залутале у мој сан,
радују се
мом несну.

Пут удвојен.
Дах се утишава.
Шапуће љубав.

Саша Милетић, Крушевац

НА РАМЕНУ МОМ

Кад прођу студени и снегови
И први цветови оките ти дом
Кад загргољи река и шума олиста
Ти још спаваш на рамену мом

Кад вуцима очњаџи расту
И однекуд запуца гром
Кад се ратови разгоре
Ти још спаваш на рамену мом

Кад бесне и олује и ледене кише
И прети потоп, слуги бродолом
И пржи сунце, и оставља сушу
Ти још спаваш на рамену мом

И медведи кад се буде и Снежане
И птице чекају на прозору твом
Док јунаци серија пројаше
Ти још спаваш на рамену мом

Одједном и снена и блага
Прогледала у тренутку том
Прибијаш главу као дете
Да и даље спаваш на рамену мом

МОРЕ У ОКУ

Скочила си у дубину
Мога ока
И заплвила
По плаветном мору
Од тада
Не излазиш из њега
У њему обале
Не постоје

ПИСМО

Реших да напишем које слово љубве,
ваљда је адреса остала ти иста,
да ти кажем да сам још помало жив,
да ми савест није ни мало чиста,
без тебе ми живот поста облак сив.

Ниси томе, душо, ти нимало крива,
ма, криве су речи, ово лоше време,
капи горких суза у рујноме вину,
наша луда срца јача и од стене,
криве су године што лако промину.

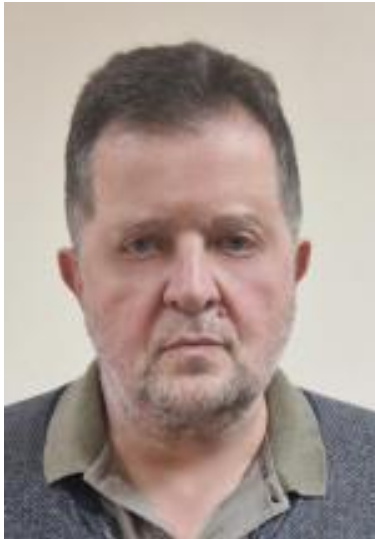
Знам, лудост је ово што пишем ти сада,
али хришћански је опраштати бедним,
верујем, у души остала си иста,
са очима сјајним и осмехом чедним,
да ти бујна коса као некад блиста.

Хтедох да ти кажем да си вечна књига,
омиљени роман с неизвесним крајем,
за опроштај можда постало је касно,
ал' себе бих теби, још увек да дајем,
да те опет љубим, као некад страшно.

Вратио бих с тобом оне беле зоре,
трчали би сами по пољима боси,
да мазим те руком ко ветар по лицу,
маслачке би брали по јутарњој роси,
смејали се опет за сваку ситницу.

Жељно моје срце само тебе тражи,
иако на њега паде црна скрама,
од кад нестало мирис плавог јоргована,
слутили смо, мила, шта ће бити с нама,
и време нам стаде још од оног дана.

Можда ће потећи нека суза сама,
и можда ће писмо изгужвано бити,
пчела можда нисам на твом ретком цвету,
пробуђену љубав ја не могу скрити,
па макар те чек'о и на оном свету.

Драгојло Јовић, Крушевац

ДА ЛИ МЕ?

Да ли ме сећања и старост муче
Грешке да признам од данас и јуче
Могу ли по дану да видим боље
Све магле суморне, а не цветно поље.

У којем ли добу разум надјачава
Младаљачке жеље и блудни хир
Кад ли се у мени пробуди човек
Коме си ти донела мир.

Уморне ми усне што су кидисале
За женама многим кад су уздисале
Сада само твоје очи траже
Моја мирна реко, мој најдражи враже.

Ти једина знала си све немире моје
Страхове, чежње и пропале снове
Дубина твог ока отворила душу
Враћала ми наду за победе нове.

Још дамаре моје твоја љубав храни
Ехо твога гласа од свих зала брани
Још из мене сва чула трепере
У мени ти живиш, ту си поред мене.

И не дам те ником за сва блага Света
Ти моја си ружа што у башти цвета
Ти што ми се деси у том туђем граду
Ти што си ми донела и последњу наду.

ПОСЛЕ МНОГО ГОДИНА

После много година и лета
Низ чаршију моја драга шета
Кад се очи среташе сред града
Као некад пробуди се нада.

Да ћу опет виђати је често
Под месецом жутим на скровито место
Па кад руке крену ка њеноме стасу
Чујем тихи шапат у њеноме гласу.

Да никада није престала да тражи
У сваком човеку црте мога лика
На посебном месту у свом новчанику
Пожутела стара стоји моја слика.

Да ли ја то сањам ил' ме клетве стижу
Па очи ме драге прогањају свуда
Зашто не застанеш и било шта кажеш
Реци шта год хоћеш,
ал' немој да лажеш.

На све имаш право јер волела ти си
Човека који, вредео те није
Мислећи да лептир увек право има
Да слети па оде где се полен пије.

Сећања су свежа ко да јуче беше
Ноћ месеца пуног ти у моме крилу
Љубих тада усне, мени драге жене
Сад по глави навиру лепе успомене.

Заустих да кажем
Ал' у грлу име стаде
Јер крај тебе дечак хода
И на другу страну вуче
„Хајде бако да идемо
Тај човек је ту од јуче“.

То је неки човек стари
Што данима неког чека
На лицу му чемер сузе
Које нису за човека.

Изгубих те из видика
У очима оста слика
Да сам видео љубав стару
Ту на нашем тротоару.

**Данијела Јевремовић,
Крушевац**

СЕМЕ ЗЛА

Свет је одавно огрезао у зло
Семе ништавила
посађено у тло
Сада клија, буја, расте
Они прави, часни пате.

Као да смо живе мете
Лоши ђаци сад се свете
Пропали су
сви закони, теореме
Сад је неко друго време.

Поштење нам
није јача страна
Много страсти, пуно мана
Нема чак ни покајања
Савест све је мања.

Али, гордост све је већа
И док гори славска свећа
Брине нас политика
Нова кола свештеника.

Много мање од нас самих
Кад је тешко верујућих
Све је друго за нас прече
Од душе спашене и вечне.

Битан нам је само новац
Ђавољи ватрени пољубац
Све пролазно и мизерно
Поста нам неизмерно важно.

Човек човеку поста вук
И у души завлада мук
Има нас на опелу
У животу
много мање на делу!

КАД ЛЕТО ОДЕ

Кад лето оде
Оде и делић мене
Зазими, захладни
Неки дубоки јаз.
Душа се стегне
Као иње и мраз.

Некакав лед почне
Да ломи стакло
Од сунчевог зрака
И успомена
је болна свака.

На ветар у коси
Кад смо по песку
трчали боси
Радовали се песми и игри
Чамцу на коме
су ловили рибари.

Кад лето махне
И морски шаптај утихне
Скупљам жуто
увело лишће
На траговима душе.

Кад лето оде
И одселе се роде
Жалим за још једним
Колико ли их је још
У календару?
Жалим за птицом
Што лети на југ
Знам, чека је далек пут.

Кад лето оде
Оде и делић мене
Све ноћи топле и благе
Сва радост
Што личила је на младост.

ЉУДИ УВЕК ПРИГАЊАШЊЕ ПРАВЕДНИКА

Људи увек прогањаше
праведника
У гомили на њега
показиваше,
Мучки га
лаковима гураше,
Гордошћу
и сујетом се водише.
Њих је много,
а он је један
Што љуби истину,
Што га новци не брину
Што молитвом почиње
И завршава дан.

“Распни га,
распни”, викаше
“Он није бољи од нас”,
рекоше.
На преки суд
и њега и његову част
Ко је он да презире
новац и власт,
Ко је он да
проповеда веру
Радо је дајемо за вечеру,
И учи нас неком моралу
Ми знамо само
за моћ и славу.
Распни га, распни
Да буде исти,
да буде кажњен
Јер се дрзнуо
да буде човек
освешћен, свој и
јединствен.

Не знају они да он
Већ носи свој тежак крст
Кроз трње и густо грање,
Кроз буре и олује
Од њега не одустаје.
Тако је изабрао.
Све до оног брда
и пропланка
Иза кога бљешти
светлост божанска
Где ће мир
наћи душа праведника
Кад угледа поља небеска.

Људи увек прогањаше
праведника!

Љубодраг Обрадовић, Треботин

СВЕ РЕКЕ КА УШЋУ ТЕКУ

Све реке, неумитно, ка ушћу теку,
таласи полако жеље нам односе.
Никад да загазимо у исту реку,
и схватимо шта то таласи доносе.

Увек помислимо, променићемо свет,
неосвојиво као на тацни лежи.
И ето, данас се спотакнемо опет,
то проклетство судбине од нас не бежи.

Истине се губе и полако вену,
заблуде су опет све веће и веће,
а још на љубав чувамо успомену,

и те драге дане, прохујале среће.
Све реке ка ушћу, неумитно теку,
односе нас и кад пливамо уз реку.

ЛОЗА

Можда одговор знаш, или трагаш за њим?
Радујеш ли се сваком новом свитању,
или само илузије лако трошиш,
у том вечитом тражењу и скитању.

Видиш ли још увек само помрчину,
кад ти живот цвеће апсурда донесе?
Осећаш ли можда баш сву ту горчину,
кад те судбина у несрећу однесе?

Да, има дилема и у свакоме питању.
Трагао си већ предуго за суштином,
наћи је досад ниси био у стању.

Узалудно је трагање за истином.
На крају живот ти постане баш грозан...
Знаш: Боли под стрехом осушена лоза!

КАД ЗАИГРА МЕЧКА

Заиграће мечка и пред кућом твојом.
Нико од те игре још побегао није!
Одиграј и ти тај плес с животом,
нека те истина заврти смелије.

Доћи ће дан да мечка за тебе заигра,
док стари цига у тарабуку бије...
Знаћеш: Живот се тако лако проигра!
Стрепња та, на трен зебњом мозак облије.

Одмахнеш руком, филм живота се врти...
Сад је све рулет, и као некад није.
Славуј пева, снови су ветру простртри...

Пријаће ти вино, ако га попијеш...
За старо гвожђе си, већ виђаш утваре...
Сан остварио ниси. Ретки сан остваре.

ПРОВИНЦИЈАЛАЦ

Устајеш рано, на рад полазиш,
своје снове досањао ниси.
Стари комплекс жилама пролази...
Из забите провинције ти си.

Одувек много сумњаш у себе,
можда и ниси за развој света.
И јутрос ти опет срце зебе,
да ли и коме твој занос смета?

Пишући те риме пуне чежње,
откуд идеја да нешто ствараш?
За "елиту" ту си жито да жњеш,

а песмама их само умараш.
Збилга се само сновима мења!
Песма је занос за поколења.

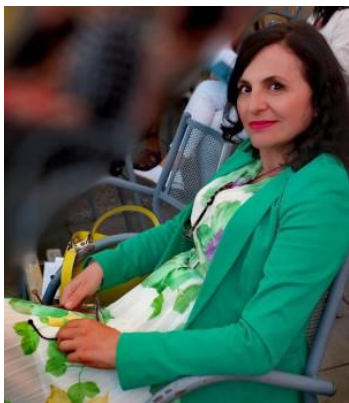
ЗАШТО?

Зашто будан сањам само тебе,
кад је пролеће и другу виђам?
Зашто ноћи проводим ко месец,
кад се теби та светлост не свиђа?

Зашто минуте и вечност губим,
гледајући жар сјајног ти тела?
Зашто варам своја осећања?
Кад си то и чиме ме завела?

Да ли је то тек жеља за новим,
прости нагон, још једна обмана?
Да ли с тобом за будућност горим,

или те тек у пролазу волим?
Одговор је прост, то је судбина.
Волим те, за мене си једина!

Snežana Popović, Kruševac

Kad dođeš u Ribarsku Banju

Kad dođeš u Ribarsku banju,
neznani putniče
ili znani banjski poznavaoče,
pred kapijom zastani.
Čuješ li kočijaše
našeg kralja Petra Prvog
kralja Petra Oslobodioca
koji da reumi svojoj lek nađe,
dođe i banji novi epitet
pronađe?

Kraljevska je banja sada to
i kralj ćeš biti sada ti sve dok čuješ
kraljevskih konja kas
sve dok čuješ
kraljeva naših glas
sve dok pratiš
svoga srca kompas.

Kad dođeš u Ribarsku banju,
neznani putniče
ili znani banjski poznavaoče,
pred kapijom zastani.
Čuješ li stare Rimljane
kraj lekovitih izvora
što piju iz amfora?

Čuješ li cara Lazara i dvorjane njegove
koji ovde tokom odmora borave?
Miloša Obrenovića gde zapoveda
da termo mineralnih izvora
blagotvornost se u Beču pogleda
i banja prosperitet ugleda?
Kad dođeš u Ribarsku banju,
neznani putniče
ili znani banjski poznavaoče,
pred kapijom zastani
Nisi se ti tu slučajno našao.
sa gradskih visina sišao
da bi lepotu banje kušao.

Putem si svojim išao,
i neku boljku nisi zaobišao
il' si došao da bi svoj nemir stišao
novo mesto obišao
Otvori joj srce
otvorićete ti svoje dvorce.
Tu si – i neka si !
U Ribarsku banju si došao.
I nek si dobrodošao!
Kad dođeš u Ribarsku banju,
neznani putniče
ili znani banjski poznavaoče,
pred kapijom zastani.
Čuješ li žagor dece gde je Samar
i na banjskoj promenadi
kad je bazar
čuješ li kako se utvrđuje
čiji je bolji ajvar?
Čuješ li starog bečara
što bi još da čara
i mladost ubere behara?
Čuješ li?
Odjekuju Milenini stihovi
tamo gde vajar napravi
česmu ljubavi
da se jedna čuvena banjska priča
ne zaboravi.
Kad dođeš u Ribarsku banju,
neznani putniče
ili znani banjski poznavaoče,
pred kapijom zastani.
Čuješ li ga?
Peva onu najtežu, onu najskuplju
„Pšeničice sitno seme“
Sa prstenom na ruci
u džepu otmenog odela
beloj maramici
uz astalsko pevanje
izuzetan gospodin
peva, a srce bije
U njegovo ime
još litar jedan
dobrog vina dajte nama vi
da krenemo s pesmom složno svi!
Vukašin Vule Jeftić.
Kad pođeš iz Ribarske banje,
neznani putniče
ili znani banjski poznavaoče,
pred kapijom zastani.
Oslušni. Osmotri.
Nema polaska. Nema odlaska.
Ovo nije kraj tvoje posete.
Jer tamo gde ti srce ostane
i vazda u mislima dolazi
ono odatle nikada ne odlazi.

САДРЖАЈ

УМЕСТО УВОДА - Љ. Обрадовић.....	4
ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ - СПЕЦИЈАЛНИ ДОДАТАК.....	5
ДА СТИХОМ ЦРТАМ ТВОЈЕ ЛИЦЕ.....	5
<i>Борисав Благојевић, Ђуприја - Крушевац 2017.....</i>	<i>5</i>
БУДИ ПЕСНИК.....	6
МОЈА БРАЋА.....	6
У СРЦУ ЗАКЉУЧАНА.....	7
ДОДИР СВЕТЛОСТИ.....	7
СРОДНЕ ДУШЕ.....	7
СЛИКАР.....	7
ДОЋИ ЋЕ ДАН.....	8
ЉУБАВНА.....	8
СУСРЕТ.....	8
АМАЈЛИЈА.....	8
У МИЛЕШЕВИ.....	9
ЧУДНА ПЕСМА.....	9
ДАЛ' ЋЕМО СЕ САМО СРЕСТИ.....	9
ЧЕКАМ.....	9
РОЂЕНДАНСКИ ДАР.....	10
ЖЕЉА.....	10
РАСТАНАК.....	10
УШЛА СИ ТИХО.....	10
ВОЛИМ У ТЕБИ.....	10
СЛУТЊА.....	11
УВЕК.....	11
ОНА.....	11
АКО ОДЛУЧИШ.....	11
ГОЛА ПЕСМА.....	11
ДОЋОХ.....	12
ОДВАЈКАДА.....	12
ВОЛЕТИ.....	12
КАД.....	12
МОЈИ ВИНОГРАДИ.....	12
ЗАКЛАНО СУНЦЕ.....	12
ЗАСПАТИ.....	12
ПРОЛЕЋЕ КАСНИ.....	13
ОД КАД ТЕ НЕМАМ.....	13
ОПРОСТИ - ИЗВИНИ.....	13
ПОКЛОН - ДАР ПЕСМА.....	13
РАЗУМЕЋУ.....	14
РАЗЛИСТАНИ ГРУМЕН СРЕЋЕ.....	14
ЗИМСКА.....	14
ОТИШЛА ЈЕ.....	15
ТАЈ ПОГЛЕД ТВОЈИХ ОЧИЈУ.....	15
БИОГРАФИЈА - Борисав Бора Благојевић.....	15
РЕЦЕНЗИЈА - Љубодраг Обрадовић „ДА СТИХОМ ЦРТАМ ТВОЈЕ ЛИЦЕ“.....	16
ИМПРЕСУМ КЊИГЕ - Припремљене за објављивање 2017. године.....	19
МАНИФЕСТАЦИЈЕ.....	20
<i>ДУША ТРОМОРАВЉА 2024.....</i>	<i>20</i>
Песникиња Троморавља за 2024. годину: Љиљана Павловић Ћирић из Сталаћа.....	21
ЖИВА ВОДА.....	21
Песник Троморавља за 2024. годину: Драгојло Јовић из Крушевца.....	22
ДА ЛИ СИ НЕКАД.....	22
Кондир госпође Јелице за 2024. годину су добили:.....	23
Биљана Станисављевић из Параћина.....	23
Каја Николић Стојановић из Ражња.....	23
Топуз Војводе Пријезде за 2024. годину добили су:.....	24
Јован Бундало из Београда.....	24
Првослав Пендић Пенда из Крушевца.....	24
<i>МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК 2024.....</i>	<i>25</i>
БЕЛОВОДСКА ЧЕСМА.....	25
Драган Тодосијевић - КРАЈ МОРАВЕ.....	25
ПОЕЗИЈА И МУЗИКА У КАФИЋУ ТИРОЛ у Белој Води (Због кише, уместо на Морави).....	27
СИНОПСИС – МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК 2024. – Љубодраг Обрадовић.....	27
Здравко Сретеновић: БЕСЕДА О ВОДИ (ИЛИТИ О МОРАВИ).....	28
НОВЕ КЊИГЕ.....	31
<i>Бранко Мијатовић, Шабац - ПЕСНИКОВ ЛАМЕНТ – ИЗАБРАНИ СОНЕТИ.....</i>	<i>31</i>
ЛАБУДОВА ПЕСМА.....	31
СТАРИ КОПОРАН.....	31
СМИСАО (2.).....	32

НИЈЕ ЛАКО.....	32
ПОСЛЕДЊИ ПЛЕС.....	32
ПРЕОБРАЖЕЊЕ.....	32
СЛОМЉЕНО СРЦЕ.....	33
СКЛОПИ МУ ОЧИ.....	33
Напишите и Ви сонет за душу - Проф. мр. Бранко Мијатовић и ПоезијаСРБ, Љубодраг Обрадовић.....	33
<i>Даница Рајковић, Крушевац – РЛИЦА ПАМТИ.....</i>	<i>36</i>
Погрешним ходницима.....	36
Извор снаге.....	36
Биографија аутора.....	37
<i>Драгица Трајковић, Лебане – РАЗИГРАНА ДЕЦА.....</i>	<i>38</i>
Драгица Трајковић, Лебане о ауторки.....	38
РАЗИГРАНА ДЕЦА.....	38
РАДОЗНАЛА ДЕЦА.....	39
РАСТИМО.....	39
ДРУГАРСТВО.....	39
МАШТА.....	39
ПЕСМЕ ОД СНА ОТЕТЕ - Борисав ТРАЈКОВИЋ.....	40
<i>Мирјана Јана Бајић, Соко Бања – ДО СПРЕМНОГ ЧИТАОЦА.....</i>	<i>41</i>
СИЊА ПТИЦО.....	41
ПО СЕЋАЊУ.....	42
САМО ЗА НАС.....	42
ГДЕ СИ ПОШЛА.....	42
ДИЛЕМА.....	42
РЕЦЕНЗИЈА - Маја Кијачић, мед. сестра.....	43
О АУТОРУ.....	43
ПРИЧЕ, ЕСЕЈИ, ПУТОПИСИ.....	44
<i>Даница Гвозденовић, Крушевац.....</i>	<i>44</i>
Мали осврт на наше вечери.....	44
ТАЈНА.....	44
Постоје ли Крушевљани, љубитељи лепе писане речи и емотивних беседа, који знају ко је био Миомир Ристовић Хари.? – Даница Гвозденовић.....	45
<i>Миомир Ристовић Хари, Крушевац.....</i>	<i>45</i>
ЦРНА И БЕЛА ЉУБАВ.....	45
<i>Славица Максић, Београд.....</i>	<i>47</i>
ГЛЕДАЈ ТИ.....	47
<i>Милица Милетић, Кличевац.....</i>	<i>48</i>
О АУТОРУ.....	48
ПРВИ СРПСКИ УСТАНАК.....	48
<i>Мирко Стојадиновић, Макрешане.....</i>	<i>51</i>
ИЗ ЛЕТОПИСА СВЕШТЕНИКА МАКРЕШАНСКОГ ЈОВАНА Д. ПОПОВИЋА.....	51
<i>Славко Пршић - Треботин и Србија.....</i>	<i>52</i>
ОРГАНИЗАЦИЈА ВЛАСТИ.....	52
<i>Љубодраг Обрадовић, Треботин.....</i>	<i>54</i>
НЕКАД ЈЕ БИЛО БОЉЕ.....	54
ХУМОР И САТИРА.....	57
<i>Милош Ристић, Крушевац.....</i>	<i>57</i>
АФОРИЗМИ:.....	57
<i>Миодраг Глигоријевић Миган, Пајковац - Параћин.....</i>	<i>58</i>
АФОРИЗМИ.....	58
<i>Бранко Ђировић Ђиро, Ђићевац.....</i>	<i>59</i>
АФОРИЗМИ: Бранка Ђировића-Ђире, Ђићевац.....	59
<i>Братислав Костадинов, Крушевац.....</i>	<i>60</i>
АФОРИЗМИ.....	60
САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА.....	61
<i>Јован Н. Бундало, Београд.....</i>	<i>61</i>
ШТА ЗНА ЈАБЛАН НА ПРОПЛАНКУ.....	61
НАСЛЕДНИЦИ ОД НАС УЧЕ.....	61
СРБИ СЛАВЕ ТРОМОРАВЉЕ.....	62
МОЛИТВЕНА ПЕСМА.....	62
<i>Марина Адамовић, Ниш.....</i>	<i>63</i>
ДОБРО ЈУТРО НАДО.....	63
ПЕСМА.....	63
НАТАША.....	63
НАТАША.....	63

НАЛИК НА МАРКА.....	63
<i>Славољуб Љуба Јовановић, Крушевац.....</i>	<i>64</i>
Да нас беше петоро у мајке.....	64
Две сузе за Стамену.....	64
Ти не знаш.....	65
<i>Иван Поцони, Монца.....</i>	<i>66</i>
NATI AL CONTRARIO.....	67
РОЂЕН НАЗАД.....	67
BOLOGNA.....	67
БОЛОЊА.....	67
L'ERATITE IVA.....	68
ХЕПАТИТИС ИВА.....	68
GLI UOMINI SENZA COGNOME.....	68
МУШКАРЦИ БЕЗ ПРЕЗИМЕНА.....	69
CARMINA NON DANT DAMEN.....	69
„CARMINA NON DANT DAMEN“ – (превод на Српски).....	69
PATROCLO NON DEVE MORIRE.....	70
ПАТРОКЛ НЕ СМЕ УМРЕТИ.....	70
QUI GLI AUSTRIACI SONO PIÙ SEVERI DEI BORBONI.....	71
ОВДЕ СУ АУСТРИЈЦИ СТРОЖИЈИ ОД БУРБОНА.....	71
LA MALATTIA INVETTIVA.....	72
ИНВЕКТИВНА БОЛЕСТИ.....	72
HOTEL ACAPULCO.....	73
ХОТЕЛ АЦАПУЛКО.....	73
BALLATA DEGLI INESISTENTI.....	73
БАЛАДА О НЕПОСТОЈЕЋИМА.....	73
<i>Лена Симић, Цирих.....</i>	<i>75</i>
ПОТОК.....	75
ХАЈДЕМО НЕГДЕ ВЕЧЕРАС.....	75
ИДИ.....	75
<i>Милена Вукоје Стаменковић, Берн.....</i>	<i>76</i>
ПУТОВАЊА.....	76
ПЕСНИК.....	76
МАТАДОР.....	76
<i>Љубиша Војиновић – МАЈСТОРОВСКИ, Нови Сад.....</i>	<i>77</i>
ХВАЛОСПЕВ ФРУЛИ.....	77
КРПЕЖ И ТРПЕЖ.....	77
МОРАВСКИ РАЈ.....	77
ПИЋЕ БОГОВА.....	77
<i>Јовица Н. Борђевић, Неготин.....</i>	<i>78</i>
СТАБЛО.....	78
РАНЕ.....	78
НЕ ПИТАЈ.....	78
БРЕМЕ.....	78
<i>Љубица Жикић, Крагујевац.....</i>	<i>79</i>
ГРАД ЉУБАВИ.....	79
ПРЕД СВЕТОЗАРНОМ ИКОНОМ.....	79
БОЛ.....	79
<i>Иво Торбица, Владимировић.....</i>	<i>80</i>
ОДА ПРОЛЕЋУ.....	80
СТАРИ ОРАХ.....	80
СВЕ ЋЕ ЈЕДНОМ НЕСТАТИ И ПРОЋИ.....	80
ЗБОГ ТЕБЕ.....	80
<i>Андреја Ђ. Врањеш, Сремска Митровица.....</i>	<i>81</i>
НОЋ ЈЕ БИЛА СВЕТЛОСТ.....	81
ПИТАЊЕ ПИТАЊА, ЗАШТО ЗБОГ ЧЕГА?.....	81
ОДЛАЗАК.....	81
ПРОПАСТ ВРЕМЕНА.....	81
<i>Драгош Павић, Велико Градиште.....</i>	<i>82</i>
ПОХАРАЈ МЕ.....	82
УСНУЛА ГЛОРИЈА.....	82
<i>Рајко Ранко Јовановић, Дериње.....</i>	<i>83</i>
BEŠ PAŠE MANDE.....	83
SEDI PORED MENE.....	83
DROMA PALO ROJIRE.....	83
PUTEVI PLAŠA.....	83
BEZENALO THAJ VIBANTALO.....	84
GREŠAN I NESREČAN.....	84

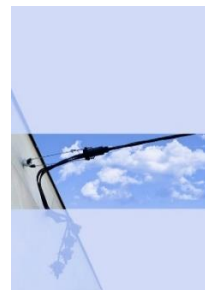
Е ДЕЈ ТНЕ ШНЕЈ	84
МАЈКА I КСИ	84
<i>Љиљана Тамбурић, Крушевац</i>	85
ДРВО СИ ЖИВОТА У СРЕД РАЈА СКРИТО	85
ВОЛЕО ЈЕ И ЊУ НЕКО	86
БРАТ НА ПРАГУ	86
РАВАНИЦЕ – ЛАЗАРЕВО ЧЕДО	87
<i>Мирко Стојадиновић, Макрешане</i>	87
РАВАНИЦА	87
<i>Сандра Миладиновић Марја, Мајдево</i>	88
ДА Л' СИ МЕ СРЕО	88
АКО МОЖЕШ	88
НЕКАД И САД	88
ПОПУТ МОРА	88
<i>Нада Милосављевић Кети, Крушевац</i>	89
ЗЕЛЕНИ ШАЛ	89
<i>Нада Гајић, Крушевац</i>	90
МОРАВСКИ СПРУД	90
СУОЧАВАЊЕ	91
<i>Горан Минић, Брус</i>	92
РЕЧИ У ЧАШИ	92
МИРИС У ТРАВИ	92
ИГРА ЛЕПТИРА	92
<i>Мирјана Јана Бајић, Соко Бања</i>	93
ВОЛИМ ДА ТЕ ВОЛИМ	93
ОРИГИНАЛ	93
РАЗУМОМ ДО УМА	93
ПО СЕЋАЊУ	93
<i>Драгица Трајковић, Лебане</i>	94
УЛИЦЕ	94
РАЗИГРАНА ДЕЦА	94
СВЕТИ ВАСИЛИЈЕ	94
ПРЕПЛЕТЕНЕ МИСЛИ	94
СЕНКЕ	94
<i>Мирјана Јовановић, Крушевац</i>	95
ЛАНИНА ПЕСМА	95
<i>Милан Ђурчија, Крушевац</i>	96
ДВА УНУКА, ДВА ЈУНАКА	96
НАША РАДОСТ	96
<i>Ђорђе Јоковић, Крушевац</i>	97
ОДМОР У ВРАХОСУ	97
АЛ ЈЕ ЛЕП ОВАЈ СВЕТ	97
<i>Првослав Пендић Пенда, Крушевац</i>	98
ЦРНО МАСТИЛО	98
МОЈА ЊИВА 99. (прва бомба)	98
ЖИВОТ ИЗ ПАКЛА	98
<i>Томислав Симић Калпачки, Крушевац</i>	99
МИЛЕНКО СТОЈКОВИЋ	99
МИЛЕНКО СТОЈКОВИЋ И ЖИВКО КАЛПАК	99
<i>Драгана Стевовић, Крушевац</i>	100
ТРАГОВИ	100
ОТАЏБИНА ЗОВЕ	100
ПРАВИ САВЕТ ЗЛАТА ВРЕДИ	101
ЛУЗЕРСКА	101
ТВОЈА	101
СРПСКА ПРОСТАЧКА	101
ЉУБАВ	101
<i>Звездана Минић, Крушевац</i>	102
ОПШТА ЗБРКА	102
ПРОГОВОРИ СЛИКО	102
СЕЋАЊЕ	103
ЖАБЉА АУДИЦИЈА	103
<i>Дејан Милошевић, Крушевац</i>	104
Пресушени извор	104
Вечни додир	104

Понекад пожелим оркан необуздани	104
Кратки лет птице.....	104
<i>Сања Мијајловић, Горњи Степош - Крушевац.....</i>	<i>105</i>
БЕЗ ТЕБЕ.....	105
ВРЕМЕ ЗА СРЕЋУ.....	105
ГРЕХ.....	105
<i>Стефан Кнежевић Крушевац.....</i>	<i>106</i>
Порука љубави	106
Песма о Бори.....	106
Једина.....	106
<i>Јована Живковић, Крушевац.....</i>	<i>107</i>
Ослушкивања	107
<i>Јован Цветковић, Краљево.....</i>	<i>108</i>
НЕСХВАТЉИВИ ЗАКОНИ.....	108
У ИМЕ НАРОДА.....	108
ЖИВОТ / БИТ	108
<i>Daniilo Golubović, Kuršumlja.....</i>	<i>109</i>
"Dijaliza: Život na Rubu!"	109
<i>Олга Раденковић, Макрешане.....</i>	<i>110</i>
БЕСМРТАН У МЕНИ.....	110
СИНЕ МОЈ	110
ПИТАО МЕ ЈЕДАН ДЕЧАК МАЛИ	110
<i>Боривоје Бора Видојковић, Тићевац.....</i>	<i>111</i>
ЖИВОТ ЗА ЉИЉАНУ	111
ЦИГА И ЈА.....	111
ТАЈНА.....	111
<i>Мирослав Кркић, Тићевац</i>	<i>112</i>
КАД БОЛИ ЗУБ.....	112
ЈЕСЕЊИ ДАН.....	112
<i>Небојша Станојковић, Врање</i>	<i>113</i>
Зависи само од даха.....	113
Не замери овој уснулој луди.....	113
Упамти нас водо	113
<i>Снежана Марко Мусинов, Београд.....</i>	<i>114</i>
Испуњење љубави.....	114
Скупоцене нити	114
Тајновитост љубави.....	114
Наспрамни снови уједињени.....	114
<i>Драгица Дада Илић, Панчево</i>	<i>115</i>
СВУДА ЉУБАВ.....	115
НЕКО МОЈ.....	115
ЗНАМ ЈА ТЕБЕ.....	115
БУЋЕЊЕ.....	115
ПАДАЊЕ У ЈЕСЕН.....	115
<i>Мирослава Смиљанић, Крушевац.....</i>	<i>116</i>
Соколица	116
Старост.....	116
Дођи, драги.....	116
Која је то жена?	116
<i>Миодраг Трајановић, Тићевац</i>	<i>117</i>
ЛЕЛА ВРАЊАНКА	117
МАЛЕ А ВЕЛИКЕ РЕЧИ.....	117
<i>Братислав Спасојевић, Коњух.....</i>	<i>118</i>
СУША	118
РОСА.....	118
ПЕСМА ПРИЈАТЕЉУ.....	118
Мој колега песник Братислав Спасојевић Бата - Љубодраг Обрадовић.....	118
<i>Миљко Шљивић, Глободер.....</i>	<i>120</i>
ЗАВИЧАЈ.....	120
ДЕЧИЈА ЖЕЉА.....	120
Nova Knjiga	120
<i>Даница Рајковић, Крушевац.....</i>	<i>121</i>
МОЈА ПЛАНИНА.....	121
ЖЕЛИМ ДА ВОЛИМ.....	121
ЗАЛАЗАК СУНЦА.....	121

ЈАСТРЕБАЦ НОЋУ.....	121
ЛИНИЈА ЦРВЕНА.....	121
<i>Живота Трифуновић, Кобиље.....</i>	122
ЉУБАВНИЦА И ШВАЛЕР.....	122
<i>Милосав Ђукић Ђука, Крушевац.....</i>	123
СВЕТЛАНА.....	123
РЛИЦА.....	123
<i>Светлана Ђурђевић, Крушевац.....</i>	124
РЕАЛНОСТ.....	124
ПОСЛЕДЊА ПЕСМА.....	124
ВРТЛОГ.....	124
<i>Латинка Ђорђевић, Цирих.....</i>	125
ЖЕЉА ДА ПИШЕМ.....	125
СТВАР ДУШЕ.....	125
МИРИШЕ БЕХАР.....	125
ШАПУЋЕ ЉУБАВ.....	125
<i>Саша Милетић, Крушевац.....</i>	126
НА РАМЕНУ МОМ.....	126
МОРЕ У ОКУ.....	126
ПИСМО.....	126
<i>Драгојло Јовић, Крушевац.....</i>	127
ДА ЛИ МЕ?.....	127
ПОСЛЕ МНОГО ГОДИНА.....	127
<i>Данијела Јевремовић, Крушевац.....</i>	128
СЕМЕ ЗЛА.....	128
КАД ЛЕТО ОДЕ.....	128
ЉУДИ УВЕК ПРИГАЊАШЊЕ ПРАВЕДНИКА.....	128
<i>Љубодраг Обрадовић, Треботин.....</i>	129
СВЕ РЕКЕ КА УШЋУ ТЕКУ.....	129
ЛОЗА.....	129
КАД ЗАИГРА МЕЧКА.....	129
ПРОВИНЦИЈАЛАЦ.....	129
ЗАШТО?.....	129
<i>Снежана Поповић, Крушевац.....</i>	130
Kad dođeš u Ribarsku Vanju.....	130

Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ из својих средстава (чланарина) и донација купило је у току 2024. године своје појачало. Донације за куповину појачала дали су многи чланови удружења као и донатори:

1. **MAREL D.O.O.**, VELIKO GOLOVODE b.b. 37000 KRUŠEVAC, SRBIJA
TEL: +381 (0)37 35-66 262, (0)37 35-66 266 e-mail: marel@marel.rs ,
Direktor: Račević Vladimir

2. **GIBANJ D.O.O.**, Kruševac, Bruski put 129. Kontakt: tel. 037/480-860 i 37/480-861, tel. 037/446-003, tel. 011/31-43-206 i 011/31-43-207, fax. 037/480-861, Viber 069/10-60-732, tel. 011/41-47-472. e-mail: gibanjdookrusevac@yahoo.com, e-mail: gibanjdookrusevac@yahoo.com, e-mail: info@gibanj.rs

ЗА ИЗДАВАЧА:
Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ
Крушевац, Цара Лазара 142
Уредник часописа: Љубодраг Обрадовић

Редакција часописа:
Љубодраг Обрадовић; Милосав Ђукић Ђука, Драгојло Јовић;
Светлана Ђурђевић; Саша Милетић; Латинка Ђорђевић; Лепа Симић;
Живомир Миленковић; Зоран Јовановић

Лектор: Драгојло Јовић

Уводна реч: Љубодраг Обрадовић

Дизајн корица: Љубодраг Обрадовић

Слике на корицама: Првослав Пендић Пенда – задња страна

Фотографија на корицама: Милосав Ђукић Ђука – предња страна

Дизајн корица: Љубодраг Обрадовић

Дизајн знака "ПоезијаСРБ": Зорица Бркић

Припрема за штампу: Љубодраг Обрадовић

Штампа: СаТЦИП - Врњачка Бања

Тираж: 100 примерака

Часопис излази два пута годишње

CIP - Каталогизација у публикацији

Народна библиотека Србије, Београд

82

ПОЕЗИЈА СРБ : часопис за поезију

/ уредник Љубодраг Обрадовић.

– 2014, бр. 1 (март)-.

– Крушевац :

Удружење песника Србије

Поезија СРБ,

2014- (Врњачка Бања : СаТЦИП). – 29 cm

Два пута годишње.

ISSN 2335–0105 = Поезија СРБ

COBISS. SR-ID 205696012

Ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо!
Ако сте са тим сагласни пошаљите нам свој рад на мејл: poezijasrb@poezija.rs

Градonaчелник града Крушевца Иван Манојловић, и заменик градonaчелника Снежана Радојковић примили су Милосава Ђукића Ђуку – председника Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ и Љубодрага Обрадовића, уредника часописа ПоезијаСРБ.

Часопис је штампан са финансијском подршком града Крушевца

